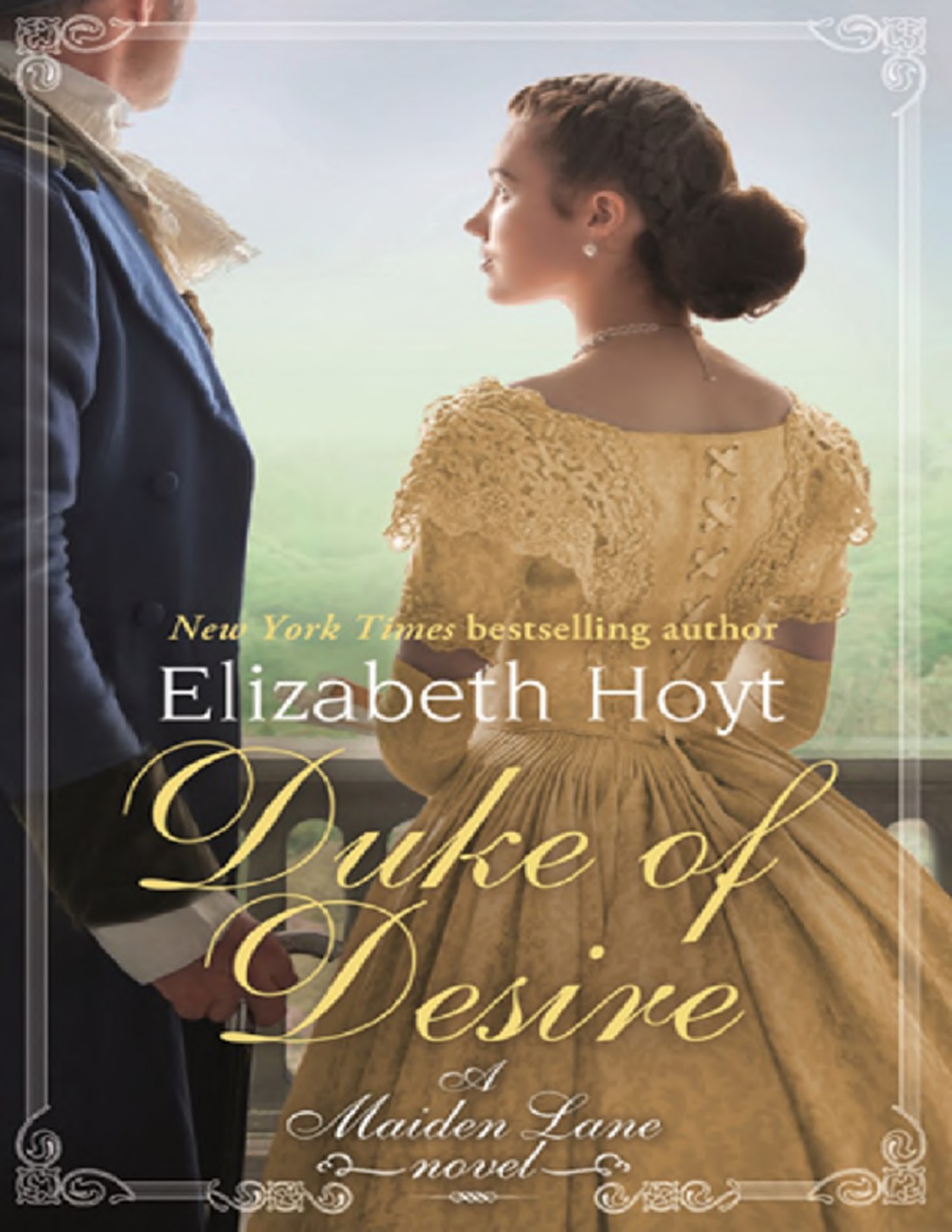

New York Times bestselling author
Elizabeth Hoyt
Duke of Desire
A Maiden Lane novel

Birinci Bölüm

Bir zamanlar fakir bir taş ustası yaşarmış....
-Rock King'den

NISAN 1742

Bu noktaya kadar hayatının ne kadar sıkıcı geçtiği düşünüldüğünde, Iris Daniels, Leydi Jordan ölmek için oldukça renkli bir yol keşfetmişti.

Yere çakılmış uzun kazıkların üzerinde meşaleler yanıyordu. Aysız gecede titreyen ışıkları, etrafında daire şeklinde toplanmış maskeli adamların üzerinde gölgelerin sıçramasına ve dalgalanmasına neden oldu.

Çıplak maskeli adamlar.

Maskeleri de sıradan siyah yarım maskeler değildi. Hayır. Tuhaf hayvan ya da kuş şekilleri takıyorlardı. Bir karga, bir porsuk, bir fare ve kıllı bir karnı ve çarpık kırmızı bir erkekliği olan bir ayı gördü.

Büyük bir taş levhanın yanında diz çökmüştü, yüzyıllar önce çoktan unutulmuş insanlar tarafından buraya getirilmiş ilkel, yıkık bir monolit. Titreyen elleri önünde bağlıydı, saçları yüzüne dökülüyordu, elbisesi şok edici bir durumdaydı ve dört gün önce kaçırılmış olmanın bir sonucu olarak kokuyor olabileceğinden çok şüpheleniyordu.

Önünde, bu korkunç maskaralığın ustaları olan üç adam duruyordu.

İlki tilki maskesi takıyordu. Zayıf, solgun ve vücudundaki kıllara bakılırsa kızıl saçlı biriydi. Ön kolunun iç kısmında küçük bir yunus dövmesi vardı.

İkincisi, saçlarında üzümler olan genç bir adamın yüzüne benzeyen bir maske takıyordu -yanılmıyorsa tanrı Dionysos- ki bu, garip bir şekilde, hayvan maskelerinden çok daha korkunçtu. Sağ kolunun üst kısmında bir yunus dövmesi vardı.

Sonuncusu kurt maskesi takıyordu ve diğer ikisinden bir baş daha uzundu. Vücudundaki saçlar siyahtı, sakin bir güç havasıyla duruyordu ve onun da sol kalça kemiğinin çıkıntısında bir yunus dövmesi vardı. Yerleşim, gözü daha ziyade adamın ... erkeksi özelliklerine çekiyordu.

Kurt maskeli adamın utanacak hiçbir şeyi yoktu.

Iris tiksintiyle ürperdi ve yanlışlıkla Kurt'un alaycı bakışlarıyla karşılaşarak gözlerini kaçırdı.

Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Bu erkek grubunun ne olduğunu biliyordu. Bunlar Kaosun Lordlarıydı, iki şeyden hoşlanan aristokratlardan oluşan iğrenç bir gizli topluluk: güç ve kadınlarla çocukların ırzına geçip onları yok etmek.

Iris sertçe yutkundu ve kendine bir leydi olduğunu hatırlattı -ailesinin soyu neredeyse Fatih dönemine kadar uzanıyordu- ve bu nedenle adını ve onurunu koruması gerekiyordu.

Bu... yaratıklar onu öldürebilirdi -ve daha da kötüsü- ama onurunu alamazlardı.

"Lordlarım!" diye seslendi Dionysos, kollarını başının üzerine kaldırarak çok az zevk aldığını gösteren teatral bir jest yaptı

-Ama o sırada çıplak ve maskeli erkeklerden oluşan bir dinleyici kitlesine hitap ediyordu. "Lordlarım, bahar eğlencelerimize hoş geldiniz. Bu gece özel bir kurban vereceğiz, yeni Kyle Düşesi!"

Kalabalık yırtıcı hayvanlar gibi kükredi.

Iris gözlerini kırpıştırdı. Düşes...

Etrafına hızla göz gezdirdi.

Titreyen meşale ışığının ürkütücülüğünde görebildiği kadarıyla tek kurban oydu ve kesinlikle Kyle Düşesi değildi.

Kargaşa azalmaya başladı. Iris

boğazını temizledi. "Hayır, değilim."

"Sessizlik," diye tısladı Tilki.

Gözlerini ona dikti. Son dört gün içinde, gerçek Kyle Düşesi'nin düğününden evine dönerken kaçırılmış, bağlanmış, kukuletaya sarılmış ve bir arabanın zeminine atılmış, araba bozuk yollardan geçerken orada kalmış, sonra da buraya vardığında, ateşi bile olmayan küçük bir taş kulübeye tıkılmıştı. Aç bırakılmıştı ve içecek sadece birkaç bardak suyu vardı. Son olarak, ama kesinlikle en az değil, bir kovanın içinde tuvaletini yapmaya zorlanmıştı.

Tüm bunlar ona kendi ölümünü ve ondan önce hangi işkencenin geleceğini düşünmek için çok fazla zaman vermişti.

Korkmuş ve yalnız olabilirdi ama Lordların planlarına savaşmadan teslim olacak değildi. Görebildiği kadarıyla kaybedecek hiçbir şeyi ve büyük olasılıkla kazanacak hayatı yoktu.

Bu yüzden sesini yükseltti ve net ve yüksek bir sesle, "Bir hata yaptınız. Ben Kyle Düşesi değilim."

Kurt Dionysos'a döndü ve ilk kez konuştu. Sesi derin ve dumanlıydı. "Adamların yanlış kadını kaçırdı."

"Aptal olma," diye tersledi Dionysos onu. "Onu Kyle'la evlendikten üç gün sonra yakaladık."

"Evet, düğünden Londra'ya dönerken," dedi Iris. "Kyle Dükü Alf adında genç bir kadınla evlendi, benimle değil. Onunla yeni evlenmiş olsaydım neden dükü terk edeyim ki?"

Dionysos Tilki'nin üzerine yürüdü ve diğer adamın sinmesine neden oldu. "Bana onun Kyle'la evlendiğini gördüğünü söylemiştin."

Kurt karanlık bir şekilde kıkırdadı.

"Yalan söylüyor!" diye bağırdı Tilki ve kolunu kaldırarak ona doğru sıçradı.

Kurt atılarak Tilki'nin sağ kolunu yakaladı, arkasına doğru büktü ve diğer adamı dizlerinin üzerine çökertti.

Iris bakakaldı ve vücudunun titrediğini hissetti. Bir adamın bu kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemişti.

Ne de bu kadar acımasızca.

Kurt avının üzerine eğilmiş, her iki adam da nefes nefese kalmış, çıplak vücutları terlemişti. Kurt maskesinin burnu Tilki'nin savunmasız, bükülmüş boynuna bastırdı. "Sakın. Dokunma. Neye. Benim. Benim."

"Bırak onu," diye havladı Dionysos.

Kurt hareket etmedi.

Dionysos'un elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Bana itaat et."

Kurt sonunda maskesini Tilki'nin boynundan çevirip Dionysos'a baktı. "Yanlış kadına sahipsin; yozlaşmış bir kurban, ayine layık olmayan biri. Ben onu istiyorum."

"Dikkatli ol," diye mırıldandı Dionysos. "Toplumumuzda yenisin."

Kurt başını öne eğdi. "O kadar da yeni değil." Dionysos, "O zaman belki de yeni katılmışsındır," diye yanıtladı. "Sen hala bizim yollarımızı bilmiyorlar."

"Ev sahibi olarak ona sahip çıkma hakkım olduğunu biliyorum," diye hırladı Kurt. "O benim için bir kayıp."

Dionysos düşünür gibi başını eğdi. "Sadece benim iznimle."

Kurt aniden kollarını açarak Tilki'yi serbest bıraktı ve zarifçe tekrar ayağa kalktı. "O halde izninizle," dedi, sözlerinde alaycı bir ifade vardı.

Ateşin ışığı kaslı göğsünde ve güçlü kollarında parıldıyordu. Rahat bir komuta havasıyla ayakta duruyordu.

Böylesine doğal güce sahip bir adamı bu korkunç topluma katılmaya iten şey nedir?

Kaosun Efendileri'nin diğer üyeleri, akşamki başlıca eğlencelerinin burunlarının dibinden çekilip alınması fikrinden pek memnun görünmüyorlardı. Kaosun

Etrafındaki maskeli adamlar mırıldanıyor ve yer değiştiriyordu; gece havasında huzursuz bir tehlike bulutu dolaşıyordu.

Iris aniden, herhangi bir kıvılcımın onları harekete geçirebileceğini fark etti. "Eee?" diye sordu Kurt Dionysos'a.

"Gitmesine izin veremezsin," dedi Tilki liderine, ayağa kalkarken. Soluk teninde morarmaya başlayan kırmızı izler vardı. "Ne diye onu dinliyorsun ki? O bizim kızımız. Bırak da onunla doyasıya ilgilenelim ve-"

Kurt kafasının yan tarafına vurdu; Tilki'nin geriye doğru uçmasına neden olan korkunç bir darbe.

"Benim," diye hırladı Kurt. Tekrar Dionysos'a baktı. "Lordlara önderlik ediyor musun, etmiyor musun?"

Dionysos, kalabalığın homurtuları artarken bile, "Lordlara liderlik ettiğimin fazlasıyla açık olduğunu düşünüyorum," dedi. "Ve sanırım size bu kadını vererek cesaretimi kanıtlamama gerek yok."

Iris yutkundu. Onun için vahşi köpekler gibi bir parça et için kavga ediyorlardı. Kurt'un onu sahiplenmesi daha mı iyiydi? Bilmiyordu.

Kurt, Iris ile Dionysos'un arasında durdu ve Iris onun bacaklarındaki ve kalçalarındaki kasların gerildiğini gördü. Dionysos'un diğer adamın savaşa hazırlandığını fark edip etmediğini merak etti.

"Ancak," diye devam etti Dionysos, "onu sana bir hayır işi olarak bağışlayabilirim. Uygun gördüğün şekilde onun tadını çıkar, ama bir sonraki güneş doğduğunda kalbinin artık atmamasına dikkat et."

Iris ani ölüm kararı karşısında nefesini tuttu. Dionysos onun öldürülmesini bir böceğin üzerine basar gibi rahatça emretmişti.

"Vay canına," diye ısırdı Kurt ve Iris'in korku dolu bakışları ona yöneldi.

Yüce Tanrım, bu adamlar canavardı.

Dionysos başını eğdi. "Sözleriniz herkes tarafından duyuldu."

Kurt maskesinin arkasından alçak bir hırıltı geldi. Eğilip Iris'in bağlı bileklerini kavradı ve onu ayağa kaldırdı. Kadın

Öfkeli maskeli adamların arasından geçerken tökezleyerek peşinden gitti. Kalabalık onu itip kakıyor, Kurt sonunda onu çekip kurtarana kadar çıplak kolları ve dirsekleriyle her taraftan itip kakıyordu.

Bu yere kukuletalı olarak getirilmişti ve ilk kez buranın yıkık bir kilise ya da katedral olduğunu gördü. Taşlar ve kırık kemerler karanlıkta beliriyordu ve otlarla kaplı molozlara birden fazla kez takıldı. Bahar gecesi ateşlerden uzakta soğuktu ama kasvetin içinde çıplak adımlarla yürüyen kurt maskeli adam hava koşullarından etkilenmemiş görünüyordu. Toprak bir yola ve bekleyen birkaç arabaya ulaşana kadar adımlarını sürdürdü.

Birine doğru yürüdü ve önsöz söylemeden kapıyı açıp onu içeri itti. "Burada bekle. Çığlık atma ya da kaçmaya çalışma. Cevabımdan hoşlanmayacaksın."

Ve bu uğursuz ifadeyle birlikte kapı kapandı. Iris karanlık ve boş vagonda dehşet içinde nefes nefese kalmıştı.

Hemen arabanın kapısını denedi ama adam kapıyı kilitlemiş ya da bir şekilde sıkıştırmıştı. Kapı açılmadı.

Uzaktan erkek sesleri duyabiliyordu. Bağırışlar ve çığlıklar. Yüce Tanrım. Sesleri kuduz köpek sürüsü gibiydi. Kurt ona ne yapacaktı?

Bir silaha ihtiyacı vardı. Kendini savunabileceği herhangi bir şeye.

Telaşla kapıyı yokladı; bir kolu vardı ama çekip çıkaramıyordu; küçük bir pencere, perde yoktu; arabanın duvarları, hiçbir şey yoktu. Koltuklar pelüş kadifeydi. Pahalıydı. Bazen daha iyi yapılmış arabalarda koltuklar ...

Birini çekti. Yukarı

kalktı.

İçeride küçük bir alan vardı.

Uzandı ve bir kürk battaniye hissetti. Başka bir şey yoktu.

Lanet olsun.

Arabanın hemen dışında Kurt'un hırıltılı sesini duyabiliyordu.

Çaresizce kendini karşı koltuğa attı ve onu yukarı çekti. Elini içeri soktu.

Bir tabanca.

Dolu olması için dua ederek horozu kaldırdı.

Döndü ve tam kapı açılırken arabanın kapısına nişan aldı.

Kurt kapı aralığında belirdi - hâlâ çıplaktı - bir elinde fener vardı. Maskenin arkasındaki gözlerin, bağlı ellerinin arasında tuttuğu tabancaya kaydığını gördü. Başını çevirdi ve dışarıdaki birine anlaşılmaz bir dilde bir şeyler söyledi.

Iris nefesinin göğsüne girip çıktığını hissetti.

Arabaya tırmandı ve kapıyı kapattı, onu ve kendisine doğrultulmuş tabancayı tamamen görmezden geldi. Kurt feneri bir kancaya astı ve onun karşısındaki koltuğa oturdu.

Sonunda ona baktı. "Bırak onu." Sesi

sakindi. Sessizdi.

Sadece bir parça tehditle.

Karşı köşeye, ondan olabildiğince uzağa geri çekildi ve tabancayı havaya kaldırdı. Göğsüyle aynı hizada. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki neredeyse sağır olacaktı. "Hayır."

Araba sarsılarak hareket etti ve kendini yakalamadan önce tökezlemesine neden oldu.

"Arabayı durdurmalarını söyle," dedi, kararlılığına rağmen korkudan kekeleyerek. "Bırakın beni gideyim."

"Orada sana ölene kadar tecavüz etsinler diye mi?" Lordları işaret etmek için başını eğdi. "Hayır."

"Bir sonraki köyde o

zaman." "Sanmıyorum."

Adam ona uzandı ve kadın başka seçeneği olmadığını

biliyordu. Onu vurdu.

Patlama onu koltuğa fırlattı ve ellerini yukarı v e geriye savurdu, tabanca burnunu kıl payı sıyırdı.

Iris ayağa fırladı. Kurşun gitmişti ama tabancayı hâlâ bir sopa olarak kullanabilirdi.

Kurt koltuğa yayılmıştı, sağ omzundaki açık delikten kan akıyordu. Maskesi yüzüne düşmüştü.

Öne doğru uzandı ve onu kaptı. Ve sonra nefesi kesildi.

Ortaya çıkan yüz bir zamanlar bir meleğinki kadar güzeldi ama şimdi korkunç bir şekilde sakatlanmıştı. Yüzünün sağ tarafında, saç çizgisinin hemen altından başlayıp kaşı ikiye bölen, bir şekilde gözün kendisini atlayan ama zayıf yanakta bir oyuk açan ve üst dudağının kenarını yakalayarak bükülmesine neden olan mor kırmızı bir yara izi uzanıyordu. Yara izi, adamın sert çenesinin hizasında eksik bir et parçasıyla son buluyordu. Mürekkep siyahı saçları vardı ve şimdi kapalı olsalar da Iris onun duygusuz, kristal grisi gözleri olduğunu biliyordu.

Biliyordu çünkü onu tanıyordu.

Dyemore Dükü Raphael de Chartres'dı ve üç ay önce bir baloda onunla bir kez dans ettiğinde, Hades'e benzediğini düşünmüştü.

Yeraltı dünyasının tanrısı. Ölülerin tanrısı.

Artık fikrini değiştirmek için hiçbir nedeni yoktu.

Sonra nefesi kesildi, o donmuş kristal gözleri açıldı ve kadına ters ters baktı. "Seni aptal kadın. Seni kurtarmaya çalışıyorum."

Raphael yüzünün sağ tarafındaki yara dokusunun üst dudağını çektiğini hissederek acı içinde yüzünü buruşturdu. Bu hareketin ağzını grotesk bir küçümsemeye dönüştürdüğüne şüphe yoktu.

Onu vuran kadının gözleri fırtınadan hemen sonra kırların üzerindeki gökyüzünün rengindeydi: kara bulutların ardından gelen mavi-gri gökyüzü. Mavinin bu özel tonu, annesinin İngiltere'de güzel bulduğu birkaç şeyden biriydi.

Raphael kabul etti.

Leydi Jordan'ın mavi gri gözleri, içlerinde parlayan korkuya rağmen çok güzeldi.

"Ne demek beni kurtarmaya çalışıyorsun?" Kadın hâlâ tabancayı, kafasına vurmaya hazırmış gibi tutuyordu.

Hareket etti, kana susamış küçük şey.

"Demek istediğim, senin ırzına geçip öldürmek niyetinde değilim." Yıllar süren ıstırap ve intikam hayallerinin ardından Kaos Lordları'nın arasına sızmak için aylar süren planlar yapmış, ancak her şey mavi-gri gözler yüzünden çökmüştü. Tam bir aptaldı. "Ben sadece seni Kaos Lordları'nın sefahatinden uzaklaştırmak istemiştim. İşin tuhafı, minnettar olacağınıza inanıyordum."

Güzel kaşları gözlerinin üzerinde şüpheyle birbirine yaklaştı. "Dionysos'a beni öldüreceğine dair söz vermiştin."

"Yalan söyledim," dedi. "Eğer sana zarar vermek isteseydim, seni temin ederim, bir Noel kazı gibi kafeslerdim. Bunu yapmadığımı fark edeceksiniz."

"Aman Tanrım." Tabancayı yere atıp adamın kanlar içindeki omzuna bakarken şaşkın görünüyordu. "Bu bir karmaşa."

"Oldukça," dedi dişlerini sıkarak.

Raphael omzuna baktı. Yara parçalanmış bir et yığınına dönüşmüştü ve içeriden sürekli bir hızla kan pompalanıyordu. Bu hiç iyi değildi. Onu bu gece güvenli bir şekilde Londra'ya geri götürmek ve adamları tarafından korunmasını sağlamak istemişti. Eğer Dionysos onu vurduğunu, zayıf düştüğünü duyarsa-

Homurdandı ve arabanın sallanmasına karşı doğrulmaya çalışarak ona, daha önce sadece bir kez gerçekten tanıştığı bu kadına baktı.

Onu ilk kez Kaos Lordları'nın üyeleriyle tanışmak için gittiği bir balo salonunda görmüştü. Düşmanlarıyla kaynayan o yozlaşma yuvasında, saf ve masum bir şekilde göze çarpmıştı. Onu o tehlikeli yeri terk etmesi için uyarmıştı. Sonra, arabasına doğru tek başına yürüdüğünde, güvenli bir şekilde oraya ulaştığından emin olmak için onu gölgelemişti.

Kral'ın emriyle Kaos Lordları'nı alaşağı etmek gibi riskli bir işle görevlendirilen Kyle Dükü'yle nişanlı olduğunu öğrenmeseydi, her şey bu kadarla sınırlı kalacaktı. Raphael, Kyle Lordların peşinde olduğu sürece Leydi Jordan'ın tehlikede olacağını biliyordu. Bu yüzden,

Raphael onun için endişelenmekle vakit kaybetmemişti. Hatta onu Kyle'ın malikânesine kadar takip edecek kadar ileri gitmişti.

Orada onu Kyle'la evlenirken görmüştü ya da öyle sanmıştı.

Bu noktada Raphael meselenin sona erdiğini düşünmek zorunda kalmıştı. Leydi Jordan'ın korunması artık onu değil, kocasını ilgilendiriyordu. Raphael bunu kabul etmek istemeyebilirdi ama Kyle karısını koruma görevini fazlasıyla yerine getiriyordu. Eğer Raphael küçük de olsa bir özlem hissettiyse... onu derinlere, ışıksızlıktan doğal olarak öleceği bir yere gömdüğünden emin olmuştu.

Ama şimdi...

Sanki daha önce durmuş olan kalbi sarsıldı ve yeniden atmaya başladı. "Siz gerçekten de Kyle Düşesi değil misiniz?"

"Hayır." Kadın ona uzandı ve adam ellerinin ne kadar nazik olduğuna şaşırdı. Bu gece yaşadıklarından sonra ona karşı nazik olmak için hiçbir nedeni yoktu. Yine de iki küçük avucunu adamın sol koluna -zarar görmemiş tarafına- yerleştirdi ve ayağa kalkmasına yardım etti. Adam hareket halindeki vagonda sendeledi ve yarı yarıya karşı koltuğa düştü.

"Ben de seni Kyle'la evli gördüm," dedi Raphael sakin bir sesle.

Ters ters baktı. "Nasıl? Alf ve Hugh taşradaki malikanelerinde evlendiler. Kral da oradaydı ve sizi temin ederim ki her yerde muhafızlar vardı."

"Kutlamadan sonra Kyle'ın seni bahçede öptüğünü gördüm," dedi. "Muhafızlar olabilirdi ama sizi temin ederim ki bahçeye bakan ormanı aramayı ihmal ettiler."

"Casusluk yaptığın için konuyu karıştırmış olman seni haklı çıkarıyor," dedi alaycı bir tavırla. "Hugh'nun beni öptüğünü hatırlamıyorum, ama öpmüşse de kardeşçe bir tavırla öpmüştür. Biz arkadaşız. Bunun bir önemi yok zaten. Her ne gördüğünü hayal ettiysen, ben Hugh ile evli değilim."

Bir an için gözlerini kapattı, neden onu hareket ettirme zahmetine girdiğini merak ediyordu ki, bir kürk halının kütlesini hissetti

çıplak vücudunu sarmıştı. Titrediğinin farkına bile varmamıştı.

Ah, elbette. Oturduğu bankta saklanan halı. "Yine de Kyle Dükü'yle evleneceğiniz Londra'da çok iyi biliniyordu."

"Dedikoducuların düğündeki gelinin ben olduğumu düşünmelerine izin verdik çünkü gerçek karısının ailesi ya da adı yok." Başını iki yana salladı. "Haberler ortaya çıktığında skandal olacak. Beni bu yüzden mi kurtardınız? Düşes olduğumu düşündüğünüz için mi?"

"Hayır." Raphael gözlerini açtı ve kadının boynundaki fichu'yu çözerek derin dekoltesini ortaya çıkarmasını izledi. Onun göğüsler vardı tatlı bir şekilde savunmasız. Bir kenara baktı. Böyle şeyler onun gibi lekeli birine göre değildi. "Seni her durumda kurtarırdım -düşes ya da değil." "Ama neden?" Kadın kürkü adamın omzundan uzaklaştırdı ve çürük fichu'yu yaraya sertçe bastırdı.

Nefes aldı, onun saçma sorusuna cevap verme zahmetine girmedi. Onun bir iblis olduğunu mu düşünüyordu?

Ama sonra onu, temelde şeytani bir ayine katılırken görmüştü.

"Arabayı durdurmalısın," diyordu. "Kanamayı durduramam. Bir doktora ihtiyacınız var. Ben-"

"Evimin yakınındayız," diyerek onun sözünü kesti. "Yakında orada olacağız. Sadece bastırmaya devam edin. İyi gidiyorsunuz Leydi Jordan. Neredeyse dans ettiğiniz kadar iyi yara tedavi ediyorsunuz."

Mavi-gri bakışları şaşkınlıkla onunkilere kaydı. "Beni balodan tanıyıp tanımadığınızdan emin değildim."

Bu çok samimiydi, yüzü onunkine çok yakındı. Adam çıplaktı ve kadının göğüslerinin üst kısmı açıktaydı. Umutsuz bir cazibeyle bulanık hissediyordu. Kendi kanının kokusunun üzerinde onun kokusunu alabiliyordu; belli belirsiz bir çiçek kokusu.

Sedir ağacı değil, Tanrı'ya şükür.

"Seni unutmak zor," diye mırıldandı.

Adamın kendisine iltifat mı ettiğinden yoksa hakaret mi ettiğinden emin değilmiş gibi kaşlarını çattı. "Beni bu yüzden mi kurtardın? Çünkü sen

"Beni o danstan tanıyor musun?"

"Hayır." Hiç de değil. Dionysos'un bu gece kimi kurban edeceğini bilmiyordu. Kurban edileceğini de bilmiyordu - tabii bu da bir olasılıktı. Herhangi bir kadını kurtarır mıydı?

Belki de.

Ama onu gördüğü anda harekete geçmesi gerektiğini anlamıştı. "Kurşun yarasıyla başa çıkma konusunda garip bir şekilde yetkin görünüyorsun."

"Rahmetli kocam James, Majestelerinin ordusunda bir subaydı," dedi. "Kıtadaki seferlerde onu takip ettim. Bir yarayı tedavi etmenin çok faydalı olduğu zamanlar oldu."

Yutkundu, yarı açık göz kapaklarının altından onu izliyor, düşünmeye çalışıyordu. Buralarda zayıflık göstermeyi göze alamazdı; bu yüzden Korsika'dan kendi hizmetkârlarını getirmişti. Kaos Lordları bu bölgede çok güçlüydü. Eğer Dionysos onun yaralı olduğunu fark ederse, hem kendisi hem de kadın tehlikeye girerdi. Dionysos zaten onun ölmesini istiyordu ve Raphael'in onu öldürmesini bekliyordu.

Aklına kötü bir fikir geldi.

O bir ayartmaydı, onun tek zayıf noktasını hedef alan bir ayartma. Çok uzun zamandır yalnız yürüyordu. Tüm hayatı boyunca, gerçekten. Başka birini aramayı hiç düşünmemişti. Karanlığına ışık girmesine izin vermeyi.

Ama kız tam burada, avuçlarının içindeydi. Onu tekrar bırakmak şu anda kontrolünün dışındaydı. Zayıf düşmüştü, başı dönüyordu, kaybolmuştu. Yüce Tanrım, onu kendine saklamak istiyordu.

Ve onu kendisiyle kalmaya ikna etmenin yolu kucağına düşmüştü.

"Kan fichu'mu ıslattı." Sesi üzgün geliyordu ama histerik değildi. Güçlü bir kadındı; onu eğlenceden çekip çıkardığında fark ettiğinden daha güçlüydü.

Kararını verdi. "Benimle evlenmelisin."

Güzel gözleri telaşa benzer bir ifadeyle irileşti. "Ne? Hayır, hayır! Yapmayacağım-"

Uzandı ve sol eliyle onun bileğini kavradı. Kadının iki eli de adamın yarasının üzerine sıkıca bastırılmıştı. Teni sıcak ve yumuşaktı. "Dionysos bana seni öldürmemi emretti. Eğer -"

Geri çekilmeye çalıştı. "Yapmayacaksın-"

Onun narin bileğini sıktı, kalbinin atışını hissetti. Zamanda bu anı hissetmek.

Yakalamak.

"Dinleyin. Seni bu gece sağ salim Londra'ya götürmek istiyordum. Artık yaralı olduğum için bu mümkün değil. Seni koruyabilmemin tek yolu seninle evlenmek. Eğer benim düşesim olursan, geldiklerinde seni korumak için benim adıma ve parama sahip olacaksın ve inan bana Leydi Jordan, Dionysos'un adamları senin için gelecekler. Sizi susturmaları gerekiyor, çünkü artık Kaos Lordları hakkında çok fazla şey biliyorsunuz."

Homurdandı. "Daha önce Kyle Düşesi olduğumu sanıyorlardı. Bu beni kesinlikle korumadı."

"Ben Kyle'dan tamamen farklı bir düküm," diye cevap verdi kesin bir ifadeyle. Diğer elini kaldırdı ve kadının bileklerindeki ipi çözdü. "Ve benim de hizmetkârlarım var."

Kaşlarını çatarak serbest bırakılan bileklerine ve sonra da ona baktı. "Beni öldürülmekten nasıl koruyacaklar?"

"Onlar Korsikalılar - cesur ve sadıklar - ve bende iki düzineden fazla var." Hayatını öfke, keder ve intikam dürtüsüyle geçirmişti. Evliliği hiç düşünmemişti bile. Bu bir hayaldi. Bir sapkınlık. Hayatı için belirlediği katı yoldan bir sapmaydı. Yine de karşı koyacak gücü kendinde bulamıyordu. "Adamlarım sadece bana hesap verir. Eğer benim karımsan -ailem ve düşesim- seni hayatları pahasına koruyacaklardır. Eğer ben senin kurşun yaran yüzünden ölürsem ve sen benimle evlenmezsen, sana çok daha kötü gözle bakabilirler."

Tombul ağzı öfkeyle aralandı. "Sen evlenmem için bana şantaj mı yapıyorsun? Aklını mı kaçırdın?"

Oh, gerçekten. Muhtemelen iki açıdan da. "Yaralıyım." Bir kaşını kaldırdı. "Ve hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Sen

bana teşekkür etmeyi deneyebilirsin."

"Teşekkür mü? I-"

Neyse ki bu fikir hakkında ne düşündüğünü ifade edemeden araba durdu.

Kapı açıldığında Raphael kadının bileğini sıkıca tuttu ve en güvendiği adamlarından biri olan Ubertino ortaya çıktı. Ubertino neredeyse kırk yaşlarındaydı, fıçı göğsüne sahip kısa boylu bir adamdı ve ağarmış saçları sıkı bir örgüyle arkada toplanmıştı. Korsikalı'nın parlak mavi gözleri, efendisinin kanını görünce bronzlaşmış yüzünde genişledi.

"Vuruldum," dedi Raphael ona. "Valente ve Bardo'yu çağır ve Nicoletta'ya gelmesini söyle."

Ubertino arkasındaki diğer adamlara Korsikaca emirler yağdırmak için döndü ve sonra arabaya adım attı.

Leydi Jordan temkinli bir şekilde geri çekildi.

Raphael, "Ivo'ya hanımefendiyi manastıra götürmesini söyle," diye emretti. Arabadan iner inmez koşmaya başlayacağını tahmin bile edemezdi.

"Bunu o mu yaptı, Ekselansları?" Ubertino omzunu Raphael'in kötü tarafına dayarken Korsikaca mırıldandı.

Raphael homurdandı ve çenesini sıkarak ayağa kalktı. Bayılmayacaktı. "Sadece bir yanlış anlaşılma. Bunu unutacaksın."

Ubertino, "Bence bunu unutmak zor olacak," dedi.

Arabadan inen iki basamağı dikkatle indiler.

Soğuktu. Çok soğuktu.

"Yine de öyle emrediyorum." Raphael durdu ve hizmetkâra baktı. Başka bir hayatta olsa bu adamı en eski dostu sayabilirdi. "Ne olursa olsun onu koruyacaksın."

Korsikalı başını eğdi. "Nasıl isterseniz, Ekselansları."

Valente ve Bardo koşarak garaj yoluna girdiler.

İkisinden daha genç olan Valente Korsikaca sorular sormaya başladı ama Ubertino onun sözünü kesti. "Lu duca'yı dinle."

Raphael'in elleri yumruk olmuştu. Burada adamlarının önünde yıkılmayacaktı. "Kasabadaki papaza git. İngiliz kilisesinin yanındaki evini biliyor musun?"

İki adam da başını salladı.

"Onu uyandırın ve buraya getirin." Vücudunun soğuğuna rağmen garip bir şekilde sıcak olan kanın yanından aşağı süzüldüğünü hissedebiliyordu. "Söylediği ya da yaptığı hiçbir şeyin sizi görevinizden alıkoymasına izin vermeyin. Acele et."

Valente ve Bardo ahıra koştu.

Sadece birkaç kelime İngilizce biliyorlardı. Papaz soyulduğunu ya da daha kötüsünü düşünebilirdi. Raphael konuyu açıklayan bir mektup yazmalı.

Ama zaman yoktu.

Arkalarından Lady Jordan, "Çekin ellerinizi üzerimden, efendim!" diye bağırdı.

Raphael sesini yükseltti. "Ivo sadece evime girmenize yardım ediyor leydim."

"Bana yardım edilmesini istemiyorum!"

Arabanın fener ışığında sarı saçları başında bir hale oluşturmuş, kendisine ters ters bakan kadını görmek için döndü ve dudaklarının titrediğini hissetti. Gerçekten de oldukça sıra dışıydı.

Ne yazık ki onu gerçekte karısı yapamadı.

Bakışları onun yanından geçip arkasındaki binanın cephesine kaydı, sonra da dehşete benzer bir ifadeyle genişledi. "Burası senin evin mi?"

O da bakmak için döndü. Manastır çok eskiydi. Orijinal yapı müstahkem bir kaleydi ve yüzyıllar boyunca önce keşişler, sonra da manastırların dağılmasından sonra atalarının nesilleri tarafından eklemeler ve değişiklikler yapılmıştı. Burası çocukluğunun çoğunu geçirdiği yerdi. Annesinin son nefesini verdiği yer. Bir daha asla görmemeyi umduğu yer.

Ağzı buruştu. "Ev biraz abartılı olabilir."

İkinci Bölüm

Taş ustası iki kızıyla birlikte büyük, çorak bir kaya ovasının kenarındaki küçük bir kulübede yaşıyordu.
Issız bir yerdi ve orada çok az tanrısal varlık yaşardı ama taşçı bol miktarda taş buldu ve başka bir zanaat öğrenmediği için orada kaldı....
-Rock King'den

Iris'in önünde yükselen yapı, titrek fener ışığında çürüyen bir dev gibi görünüyordu, bir şekilde hem kasvetli hem de yasaklayıcıydı.

"Burası neresi?" diye fısıldadı.

"Dyemore Manastırı," diye yanıtladı dük.

Şu anda bile sesi kadının sinir uçlarına karşı şehvetli bir törpü gibiydi. Teni solgun ve terliydi, korkunç yara izi yüzünün sağ tarafında kıvranan kırmızı bir yılan gibi göze çarpıyordu.

"Gel," dedi ve girişe doğru döndü.

Onunla birlikte bu korkunç malikâneye girmek istemiyordu. Yaralı olsun ya da olmasın ona tam olarak güvenmiyordu. Onu ani bir tecavüz ve cinayetten kurtarmış olabilirdi ama bu geceki şenliğe katılmıştı. Belli ki Kaos Lordları'nın bir üyesiydi.

Ve Dionysos ona sırlarını sakladığından emin olmasını emretmişti. Onu öldürmesini.

Ancak sağındaki çatık kaşlı uşak -İvo- ona başka seçenek bırakmadı. Dirseğini sıkıca kavraması onu

ileriye ve çakıllı bir yola doğru.

Sadece bir pencerede ışık vardı; içeriden gelen loş bir parıltı, sanki Dyemore Manastırı'nı oluşturan tonlarca koyu kahverengi taşın altında sönmemek için mücadele ediyordu. Dört ya da beş katlı olması gereken malikânenin cephesinde derinlere yerleştirilmiş dikdörtgen pencereler vardı. Yekpare merkezi kulenin arkasında, sanki ötesinde başka kanatlardan ya da kalıntılardan oluşan bir dağ silsilesi varmış gibi sarp şekiller yükseliyordu.

Dük, uşağının yardımıyla ön basamakları tırmandı. Kapı kemerliydi ama üzerinde bir iblisin ya da gargoyle'un iri yüzü vardı ve yukarıdaki pencerenin lentosunu tutuyordu. Gargoyle, ağzını yüzünü buruşturarak açmış, onlara bakıyordu.

Iris ürperdi.

Belli ki Dyemore dükleri misafirlerini düklük koltuklarında ağırlamakla ilgilenmiyorlardı.

Kapı açıldı ve tombul bir kadın hemen Korsikaca konuşmaya başladı.

Bu Nicoletta olmalı. Daha yaşlıydı -belki de beş on yaşlarındaydı- ve siyah saçları çatık kaşlı yüzünden geriye doğru kazınmış ve düz beyaz bir başlığın altına gizlenmişti. Kadın bir elinde bir mum tutuyor ve düke yardım eden uşağı azarlıyor gibiydi. Düke arabadan inerken yardım eden uşak bir şeyler söyledi ve Korsikalıların hepsi Iris'e baktı.

Onlara efendilerini kimin vurduğunu söylemişti, o da bunu biliyordu. Nicoletta'nın siyah gözleri kısıldı.

Bakışları iyi huylu değildi.

Dükün sözlerini hatırlayan Iris ürperdi. Hizmetkârları yarası için haklı olarak onu suçlayacaklardı. Kendini açıklamasının bir yolu var mıydı? Ama çoğu İngilizce konuşmuyordu ve o da Korsikaca bilmiyordu.

Ayrıca Dyemore'un yarası onun suçuydu. Dük her ne olursa olsun, onu Kaos Lordları'ndan kurtarmıştı ve o da ona borcunu onu vurarak ödemişti.

Tanrım. Aniden gelen gözyaşlarını kırpıştırdı. Günlerce süren belirsizlik ve korku yüzünden sinirleri gerilmişti ve şimdi bunu bir başkasına yaptığını bilmek, kendi kişiliğini savunmak için bile olsa ...

Iris yutkundu ve sırtını dikleştirdi. Şimdi kırılmamalıydı. Bu insanların kim olduğunu ya da ona zarar vermek isteyip istemediklerini bilmiyorken zayıflık göstermemeliydi.

Dyemore o anda Korsikaca bir şeyler mırıldandı ve hizmetkârlar ondan uzaklaşarak tekrar hareket ettiler.

Onu evin içine götürdüler. Korsikalılar kendi dillerinde konuşurken Iris endişesini yutmaya çalıştı ve Ivo'nun kolunu sıkıca kavramaya devam etti. Salon büyüktü.

-Mermer zeminler, oymalı ahşap paneller ve boyanmış olabilecek yüksek tavanlar... Ama soğuk ve loştu. Tek ışık hizmetçinin mumuydu.

Dyemore Manastırı ölü gibiydi.

Iris, giriş salonunun derinliklerine doğru ilerleyen alayı takip ederken bu ürkütücü düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Arka tarafta, her iki ucundan başka merdivenler çıkan bir sahanlığa açılan geniş merdivenlere tırmandılar. Sağdaki basamakları çıktıklarında duvarlardan portreler karanlıkta aşağıya bakıyordu. Nicoletta üst katta geniş bir oturma odasına ve nihayet sıcak bir ortama yol açtı.

Kavernöz odadaki tek ışık noktası olan ateşin yanında, Dyemore ağır ağır kocaman bir kanatlı sandalyeye çöktü.

Adamlardan biri ona kristal bir sürahiden bir kadeh şarap doldurdu.

Dyemore şaraptan bir yudum aldıktan sonra, "Misafirperverlik eksikliğim için özür dilerim," dedi. "Korsikalılarımın çoğu dışarıda evi koruyor. Manastırın içinde dolaşmamanız şart. Bazı odaların kilitli olmasının bir sebebi var. Onlardan uzak durun."

Sözleri kibirliydi ve sandalyede bir tahtmış gibi uzanıyordu, ama yüzü kesinlikle griydi.

Gözlerini kaçırdı. Ona bakamadı. Ona yaptıklarına. "Uzanmalısın."

"Hayır," dediğini duydu, kalın sesi sanki Bond Sokağı'ndaki kurdelelerin fiyatını tartışıyorlarmış gibiydi. "Papaz birazdan gelir. Ben dik duracağım. Yaralandığım gerçeğini Lordlardan mümkün olduğunca uzun süre saklamalıyız."

Bunun üzerine başını kaldırdı. "O kürkün altında çıplaksın ve kanaman var. Yaranı papazdan nasıl saklayacaksın? Bu çok saçma!"

Ona doğru sabırsız bir hareket yaptı ama Ivo onu geri çekti.

"Bırak beni!"

Korsikalı ona sert sert baktı.

Boştaki elini Dyemore'a uzattı. "Söyle ona."

Adam bir an ona baktı, gri gözleri cam gibiydi ve kadın onun aklını yitirmeye başlayıp başlamadığını merak etti. Tanrım, eğer şimdi bayılırsa bu bir felaket olurdu. Hizmetkârları ona karşı cephe alırdı.

Dyemore, Ivo'ya Korsikaca bir şeyler söyledi ve hizmetçi onu serbest bıraktı.

Hemen odanın diğer ucuna geçip dükün üzerine eğildi.

Nicoletta hoşnutsuzluğunu tısladı.

Iris onu görmezden geldi. "Hizmetçine kanamayı durdurmak için sargı bezi olup olmadığını sor. Adamlarına da köyden hemen bir doktor getirmelerini söyle."

Göz ucuyla Nicoletta'nın odadan sıvıştığını gördü. İngilizce biliyor muydu?

"Hayır." Dyemore'un gözleri kızın üzerindeydi, sakin, soğuk ve duygusuzdu ama acı çekiyor olmalıydı. "Doktor yok. Köyde kimseye güvenmiyorum. Gerekirse kendin bağlayabilirsin."

"Oh, sanırım yapmalıyım," diye cevap verdi alaycı bir tavırla. "Top hala omzunda ve çıkarılması gerekiyor."

Yavaşça göz kırptı. "Topu çıkarman için vaktimiz yok. Adamlarım yakında papazla birlikte dönecekler. Yarayı bandajla ki kanamasın. Ubertino üzerime bir şeyler giymeme yardım edecek."

"Bu delilik," diye mırıldandı Iris ama adamın dediğini yapmak için harekete geçti. Belki de bir büyünün etkisi altına girmişti. Belki de Kaos Lordları'nın onu hapsettiği o korkunç küçük kulübede tutulduğu için delirmişti.

Belki de tüm bunlar bir rüyaydı ve yakında sıkıcı odasında, kardeşinin Londra'daki evinde güven içinde uyanacaktı.

Ama o pratik bir kadındı, hayallere ya da kuruntulara kapılmayan bir kadındı ve bunun bir rüya olmadığını çok iyi biliyordu. Bu, ellerinin altında kanayan gerçek bir adamdı, teni katı ve çok soğuktu.

James beş yıl önce öldüğünden beri bir erkeğe böyle dokunmamıştı.

Gözlerini kırpıştırdı ve Dyemore'un kızıl kanına bulanmış parmaklarına baktı. Yara Dük'ün sağ omzundaydı, köprücük kemiğinin altında sivri, sızıntılı bir delik vardı. Oradaki kemiği kırmış gibi görünmüyordu. En azından bu şanslıydı.

Nicoletta, kolları giysi, sargı bezi ve su testileriyle dolu iki erkek hizmetçiyle birlikte geri döndü.

Iris sargı bezlerinden birine uzandı ama hizmetçi önce onu kaptı.

"Bırakın hanımefendi alsın," diye bağırdı Dyemore. "Askerlerin yaralarıyla ilgilenme konusunda tecrübesi var."

Korsikalı kadın dudaklarını büzdü ama bandajı Iris'e verdi.

Iris kabul ederken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Gerçekten de Nicoletta'yı suçlayamayacağını düşündü. Belli ki Dük'e çok sadıktı ve onu vuran kadının şimdi ona bakacağına güvenmiyordu.

Iris bandajı aldı, adamlardan birinin tuttuğu suyla ıslattı ve kanın en kötüsünü silmeye başladı. Dyemore'un teni kendisininkinden daha koyu, fark edilir derecede koyu, serin ve pürüzsüzdü. Kirli bandajı bir kenara bıraktı ve

kalın bir ped elde edene kadar temizledi. Bunu yaranın üzerine yerleştirdi.

"Şunu tutar mısınız lütfen?" dedi tombul hizmetçiye.

Nicoletta yine dudaklarını büzdü ama dediğini yapmak için harekete geçti.

Iris daha uzun şeritleri Dyemore'un göğsüne ve omzuna sıkıca sardı.

Iris işini bitirdiğinde geri çekildi.

Dyemore sandalyesinde dik oturuyordu, çenesi sıkılmış, alnı boncuk boncuk terlemişti.

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve nazikçe, "Ellerinizi yıkayın lütfen leydim. Nicoletta saçınızı yapmanıza yardım edecek."

Iris gözlerini kırpıştırdı. Diğer kadının saçlarına yaklaşmasını istediğinden emin değildi ama hizmetçiyi oturma odasının bir köşesine kadar takip etti. İki hizmetçi de onlarla birlikte gelmişti, belli ki Iris'in kapıdan kaçmasını engellemek için. Bu delilikti - Dyemore'la evlenmeye hazırlanıyordu, ne tanıdığı ne de tamamen güvendiği bir adamla.

Iris geç de olsa İngiltere'nin hangi bölgesinde olduklarından bile emin olmadığını fark etti. Nottinghamshire'dan kaçırılmıştı ama Kaos Lordları'nın onu kulübedeki hapishaneye getirmeleri birkaç gün sürmüştü. Dyemore Manastırı'ndan kaçacak olsa bile hangi yöne doğru koşacağını bilemezdi.

Ya da kime.

Belki de papaz geldiğinde ondan yardım isteyebilirdi? Ona baskı altında evlendiğini mi söyleyecekti? Ama Dyemore'un iki düzine Korsikalı'sına karşı tek bir adam olacaktı. Papaz en yiğit adam olsa bile, nasıl galip gelebileceğini kestiremiyordu.

Ve Dyemore haklıydı: Kaosun Lordları onun hâlâ yaşadığını öğrendiklerinde peşine düşeceklerdi. Onu bulacaklardı. Onu korkunç eğlencelerine geri getireceklerdi. Ya da onu düpedüz öldüreceklerdi.

O onun tek güvenliğiydi. Tek umudu.

Nicoletta karışık saçlarını ustalıkla taradı ve basit bir düğüm attı. Hızlı ve becerikliydi. Daha da önemlisi, öfkesini Iris'in saçını çekerek çıkarmamıştı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Iris kadına.

Nicoletta onun gözlerine baktı ve başını salladı. Yumuşak ağzı hâlâ onaylamaz ya da kızgın bir ifadeyle büzülmüştü ama gözleri biraz yumuşamıştı.

Ya da en azından Iris öyle umuyordu.

Hizmetçilerden biri koşarak odaya girdi. Korsikaca bir şeyler söyledi.

Dyemore, "O zaman papazı yukarı gönderin," diye cevap verdi. Iris'e döndü. "Buraya gelin leydim."

Yutkundu. Bu çılgınca şeyi gerçekten yapacak mıydı? Bazı dul kadınların aksine, gizlice bir sevgili edinmemişti. Onu karısı yapacak kadar değer veren bir beyefendi için -belki de safça- beklemişti. Bundan da öte, bir dahaki sefere bir erkekle yattığında el üstünde tutulmak istiyordu.

Bir dahaki sefere evlendiğinde.

Başka bir soğuk, sevgisiz evlilik istememişti.

Planladığı şey hiç de bu değildi.

Dyemore onun tereddüt edişini izledi. Nicoletta saçlarıyla ilgilenirken o da siyah ipek bir banyan giymişti. Düğmeleri boynuna kadar iliklenmişti, bu da onu sert ve asık suratlı gösteriyordu. Bir bakışta evinde aylaklık eden bir beyefendi gibi görünebilirdi, belki de içkinin etkisiyle biraz daha kötüydü.

Sağlam kolunu ona uzattı, eli emrediyordu. "Şimdi gel. Papaz burada. Fazla vaktimiz yok."

Ateşin önünde otururken zayıf görünmeliydi, yüzü solgun ve hastalıklıydı, siyah, omuz hizasındaki saçları şakaklarındaki tere yapışmıştı. Bu kasvetli evin ortasında, ölümün keskin bir figürü gibi görünüyordu.

Ama gözleri buz grisiydi ve kontrol altındaydı.

Umutsuzca onun ne düşündüğünü bilmeyi diledi.

Onu zaten bir kez kurtarmıştı. Başka ne seçeneği vardı ki?

Iris odayı geçti ve elini Hades'in avucuna koydu.

Raphael, Leydi Jordan'ın elini, onu bırakırsa çürümekte olan manastırından kaçacağı düşüncesiyle tuttu. Onu burada, ölüm ve umutsuzluk dolu evinde yapayalnız bırakacaktı.

Işığını ondan al.

Gözlerini kırpıştırarak doğruldu. Omzu zonkluyordu, sanki bir hayvan etinin içine girmiş ve durmadan kemirerek kalbine ulaşmaya çalışıyordu.

Ama bu bir fanteziydi.

Zihnini odaklaması gerekiyordu. Onu, mavi-gri gözleri ve tatlı pembe dudakları olan bu kadını tutmalı ve korumalıydı.

Valente oturma odasına girdi. Arkasında ufak tefek bir adam duruyordu, tıraşlı kafasındaki peruğu yamuk yumuktu. Adam iki eliyle siyah bir kitap tutuyordu. Hem tamamen şaşkın hem de tamamen korkmuş görünüyordu.

Bardo arkadan yetişerek papazın üzerinde yükseldi. "Onu öldüreceğimizi düşünüyor, Ekselansları."

Raphael başıyla onayladı. "Papaz yardımcısı, adınız nedir?"

Raphael'in yara izine dehşet içinde bakmakta olan adam başladı. "Ben... Şey, Jonathon Webberly, efendim, ama itiraz etmek zorundayım. Siz kimsiniz ve ne-"

"Ben Raphael de Chartres, Dyemore Dükü." Artistlik yapacak zamanı yoktu. "Ve nişanlımla beni evlendirmeniz için sizi çağırdım."

Leydi Jordan'ın kaskatı kesilmesine aldırmadan onu kendine yaklaştırdı.

Papazın bakışları ona kaydı. "Majesteleri... Bu... Bu çok sıra dışı. I-"

"Bizimle yasal olarak evlenebilir misin, evlenemez misin?"

Raphael homurdandı.

"Ben... Evet, tabii ki evlilik yasal olacak, Majesteleri. İngiltere Kilisesi'nde papazlık görevim var ve sadece evliliği tescil ettirmem yeterli. Ama bu son derece usulsüz, özellikle de sizin gibi önemli bir beyefendi için." Papaz gergin bir şekilde dudaklarını yalayarak Leydi Jordan'a baktı. "Eminim bu evliliği

düğün ilanını verelim ve nikahınızı köy kilisesinde kutlayalım mı?"

Leydi Jordan başarısız bir hareket yaptı.

Raphael onun elini sıkıca kavrayarak hareketsiz kalmasını sağladı. "Bu evliliğin geçerli olması için ilân vermem ya da kilisede evlenmem gerekiyor mu?"

"Hayır, Majesteleri," dedi adam sıkıntılı bir ifadeyle. "Kilise doğal olarak bu tür aceleye getirilmiş düğünleri hoş karşılamıyor, ancak yasal olarak ilan etme zorunluluğu yok. Yani-"

"O halde gecikme arzum yok. Bizimle bir an önce evlenmeni istiyorum." Bakışlarının yaratacağı etkinin farkında olarak adama soğuk bir şekilde baktı.

Bay Webberly sarsakça başını salladı ve kitabını açtı.

Raphael tetikte kalmaya odaklandı. Papazın sözlerinin üzerinden akıp gitmesine izin verdi, bu sırada elindeki parmaklarının farkındaydı.

O... hala anlayamadığı bir şekilde diğer kadınlardan farklıydı. Daha saf, daha parlak, daha altın rengindeydi. Onu hayvani bir düzeyde çağırıyordu. Şarkısı damarlarına, ciğerlerine ve karaciğerine sızmıştı, ta ki artık onu iliklerinden ayıramayana kadar.

Ona ihtiyacı vardı.

Ve şimdi onunla evleniyordu, Iris Daniels, Leydi Jordan.

Bu düşünce, leş kuzgununa bağlanmış bir bahar ardıç kuşu kadar yanlıştı.

Yine de bu canavarlığı durdurmayacaktı. Dahası, ona karşı çıkmaya çalışan herkesi öldürecekti.

Onu istiyordu.

Geçmişin mantığı. Onur ve zevkin ötesinde. Kendi yeminlerini ve bu hayatta yapıldığını görmesi gereken şeyleri geçmişti. Belki de bu delilikti.

Ya da babasının kötülüğüne. Eğer öyleyse, yenik düşmüştü.

Papaz, yeminlerini etme zamanı gelene kadar konuşmaya devam etti. Raphael, kızın bu son aşamada itiraz edip etmeyeceğini görmek için döndü. Belki de ağlayacak ve

kendisine

bunu yapmak zorunda kaldı. Bay Webberly'ye, onu bu korkunç yerden ve korkunç bir şekilde yaralanmış müstakbel kocasından kurtarması için yalvarın.

Ama tabancayla karşısına dikilen kadının bu olduğunu nasıl unutabilirdi? Sadece bir saat kadar önce onu vuran kadını?

Cesur değilse hiçbir şey değildi.

Leydi Jordan soğukkanlı ve net bir sesle yeminini etti.

O da cevap verdi, sesi her zamanki gibi duygusuz ve sertti.

Papaz onları karı koca ilan etti ve başını kaldırarak kara kaplı defterini kapattı. Gözleri Raphael'in yaralı omzuna kaydı ve genişledi.

Raphael yarasının kumaştan kanadığını fark etti.

Ubertino'ya başıyla işaret etti. "Ona iyi ödeme yap."

Korsikalı eğildi, cebinden ağır bir çanta çıkardı ve papaza uzattı.

İngiliz'in gözleri büyüdü. "Majesteleri, bu basit bir düğün için almaya alışkın olduğumdan çok daha fazlası."

"Düşesim ve ben verdiğiniz rahatsızlıktan dolayı size minnettarız," diye cevap verdi Raphael ipek gibi. "Ve elbette sizden bu konuda son derece sağduyulu olmanızı bekleyeceğim, Bay Webberly."

Çok kurnazca davrandığına dair tüm korkular papazın solgunlaşmasıyla son buldu. "Ben... Ben... Evet, doğal olarak, Majesteleri."

"Güzel. Mahremiyetime çok önem veririm. Dedikodu konusu olmaktan hoşlanmam."

Adam yutkundu ve kitabını ve çantasını göğsüne bastırarak bir adım geri çekildi.

Raphael başıyla onu onayladı. "Adamlarım seni sağ salim eve götürecek."

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Papaz, Valente ve Bardo'nun arkasından odadan aceleyle çıktı.

Raphael içini çekti ve başını sandalyenin arkalığına yasladı.

Yanındaki yeni düşes tısladı. "Onu ölümüne korkuttun. Bu gerçekten gerekli miydi?"

"Eğer zayıfladığım haberi Kaos Lordlarına ulaşırsa, ikimizin de hayatı tehlikeye girer. Bu nedenle, evet, kesinlikle gerekliydi." Çaba sarf ederek gözlerini açtı ve ona baktı. Gözlerinin altında gölgeler vardı ve soluk pembe dudakları sarkmıştı. Sol elmacık kemiğinde bir kir lekesi belirmişti ve onu silmek için saçma bir istek duydu. "Sakıncası yoksa ben artık gideyim, madam."

Narin kaşlarını ördü. "Top omzunuzdan çıkarılmadan olmaz."

Göz kapakları çok ağırlaşmıştı. "Böyle bir tartışmacılığın bir eşte çekici olduğunu düşünemiyorum."

"Belki de bunu daha önce düşünmeliydin," diye karşılık verdi ama ses tonu nazikti.

"Humph."

"Adamlarını bir cerrah için gönder."

Ona ters ters bakmak için gözlerini kocaman açtı. "Kurşun yaralarıyla ilgili deneyiminiz olduğunu söylemiştiniz."

"Evet, ama daha önce hiç kurşun çıkarmamıştım." Kadının yüzü korkuyla çizilmişti ama yine de yüzeydeki yorgunluğunun altında bir parıltı seziyordu.

İtirazı bir kenara bıraktı. "Sana güveniyorum ve başka seçeneğimiz yok. Kaos Lordları yaralandığımı öğrenirlerse topal bir koçun peşine düşmüş kurt sürüsü gibi olurlar. Bu gece hayatta kalamam, sen de öyle."

Kadının ofladığını duydu ama eli omzunun altından geçerek onu ayağa kalkmaya teşvik etti. Sonra adamları da oradaydı, çok daha güçlü bir destek. Yürüyebilirdi. Taşınmayacaktı, lanet olsun. Babasının evinde olmazdı.

Merdivenler zorluydu, basamaklar ona çelme takmaya çalışıyordu ama bir üst kata çıkmayı başardılar. Dükün odalarının önünden geçtiler ve sonunda düşesin odasına vardılar.

-Bir zamanlar annesine ait olan odalar.

Neredeyse hislerini bastıran bir minnettarlıkla yatağına uzandı.

Karısı kibarca, neredeyse özür dilercesine, "Bir bıçağa ve varsa bir cımbız ya da maşaya ihtiyacım olacak," dedi.

"Etinize bıçak dayayan bu kadına güveniyor musunuz, Ekselansları?" Nicoletta odadan çıkarken bile Ubertino Korsikaca homurdandı.

Raphael çabayla gözlerini açtı ve teker teker toplanmış hizmetkârlarına bakarak İngilizce, "O artık sizin metresiniz, düşesiniz. Ona saygı göstereceksiniz. Anladınız mı?"

Düşesinin nefesini içine çektiğini duydu.

Hizmetçilerinden mırıldanarak onaylayanlar oldu.

"Şu anda bağlılık yemini ettiğin kişi ben değilim," diye bağırdı.

Ubertino başını hizmetkâr arkadaşlarına doğru salladı ve gözleri fal taşı gibi açılmış düşese döndü. Korsikalı eğildi ve "Majesteleri" dedi.

Yutkundu. "Teşekkür ederim."

Raphael'e döndüğünde kaşları çatıktı, kaşları Yorkshire bozkırının gökyüzündeki fırtına bulutları gibi mavi-gri gözlerinin üzerine düşmüştü. Hayali bir düşünce.

Genelde hayali düşüncelere kapılmazdı.

Birisi banyanının düğmelerini açıyordu.

Gözlerini açtığında onu gördü: Leydi Jordan, Nicoletta'nın yanında oldukça endişeli görünüyordu. Ama bu doğru değildi, değil mi? O artık Dyemore Düşesi'ydi.

Hizmetçiye, "Bana annemin mücevher kutusunu getir," diye emretti.

Nicoletta aceleyle odadan çıktı.

Sargılar yarasından çekilip alınıyordu.

Bir acı parçasıyla nefesi kesildi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı karısı.

"Ekselansları." Gözlerini açtığında Nicoletta'nın mücevher kutusunu uzattığını gördü. Bir hale var gibiydi

ve kıkırdamak istedi. Nicoletta bir azize olamayacak kadar sivri dilliydi, değil mi?

"Aç şunu," dedi.

Belindeki yüzükten bir anahtar çıkardı ve kilide soktu, sonra kutuyu açtı ve içindekileri görebilmesi için ona yaklaştırdı.

Raphael sağlam elini kaldırdı -bu alışılmadık derecede ağır bir histi- ve yüzüğü bulana kadar bir parmağını mücevherlerin arasında gezdirdi. Yüzüğü kutudan çıkarırken eli titredi. "Tekrar kilitleyin ve anahtar halkasını Ekselanslarına verin."

Nicoletta dudaklarını büzdü ama adamın dediğini yaptı.

Düşes, kendisine bir hazine kutusunun anahtarı uzatıldığında sadece şaşkın şaşkın baktı.

"Artık senin," dedi, sesi ... Nefesinde bir sorun vardı. Nefesi kesildi. "Karım olarak. Düşesim olarak. Bu da senin."

Elini tuttu, eli çok sıcaktı ve ağır, kovalanmış yüzüğü parmağına yerleştirdi. Yüzük parmağına uymadı - annesi çok ince elleri olan kırılgan bir yaratıktı. Onun yerine yüzüğü sağ elinin en küçük parmağına taktı. Yüzüğün orada, parlayan altın renginde, ortasındaki yuvarlak yakutun annesinin ailesini koruduğu yılların etkisiyle parladığını görmek, içindeki bir şeyi tatmin etti.

Elleri kurşun ağırlıklar gibi yatağa düştü.

Oda kararırken Ubertino'ya, "Onu koru," diye fısıldadı. Birisi ağlıyordu. Nicoletta mı? "Söz ver bana. Onu koru."

Iris'in gözleri acıdı, bu çok saçmaydı.

Kocası olsun ya da olmasın, bu adamı pek tanımıyordu. Yaşasa da ölse de onun için ne fark ederdi ki? Adam kibirli, kaba ve talepkârdı; bir kocada isteyeceği son şeylerdi bunlar.

Ve yine de onun için ağladı.

Gözlerini kırpıştırarak görüşünü netleştirmeye çalıştı. Yaranın üzerinde çalışırken parmakları kanla lekelenmişti.

Dyemore'un küçük parmağına taktığı ağır yüzük, kanlar yüzünden neredeyse görünmez olmuştu.

Dyemore'a baktı ve yüzünün rahatladığını fark etti. Siyah kirpikleri solgun yanaklarına yaslanmıştı ve dudakları yumuşak bir şekilde aralanmıştı ama sağ tarafı hâlâ büküktü.

Bayılmıştı.

Zamansız bir an için hareketsiz kaldı.

Bu acımasız, vahşi, güçlü adam tamamen onun merhametine kalmıştı. Onun hayatını kurtaran ve sonra da kendisiyle evlenmesini isteyen bu adamın. Yere uzanmış ve hiç tereddüt etmeden ya da korkmadan kadının onu kesmesine izin vermişti.

Görünüşe göre ona hayatıyla güveniyordu.

Daha önce hiç kimse için bu kadar önemli olmamıştı.

Nefes aldı ve küçük bir cımbız aldı - muhtemelen bir tuvalet setinden. Hizmetçiler bir yığın bez, bir makas, su, leğen, keskin bir bıçak ve cımbızı getirmiş ve yatağın yanındaki masanın üzerine düzgünce yerleştirmişlerdi. Ayrıca loş odada ışık sağlamak için komodinin üzerinde iki mum yakmışlardı.

Cımbızı bıçak ağzı boyunca dikkatlice yaranın içine kaydırarak nazikçe yokladı. Adamın bilincinin yerinde olmamasına sevinmişti; ona daha fazla acı çektirme düşüncesinden nefret ediyordu.

Metal aleti Dyemore'un etinde, omzunda gezdirirken kan sızmaya devam ediyor, banyanını ve çarşafları boyuyordu. Ter, sırtının ortasından aşağıya doğru yağlı bir şekilde kayıyordu.

Nihayet -Tanrım, nihayet- cımbızın bir şeye çarptığını hissetti. Topu kavramak için ince bıçakları açmaya çalıştı ama yer yoktu.

"Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altında. Küfretmek hiç de hanımefendilere yakışan bir davranış değildi. Ama bir beyefendinin kanlı omzuna parmaklarını sokmak da bir hanımefendiye yakışmazdı.

Aletini bükerek küçük metal parçasını bir şekilde yakalamaya çalıştı. Bir an için yakaladığını sandı,

ama sonra cımbız mermiden kaydı.

Iris yutkundu. Çok yorgundu. Sadece Dyemore'a yaptığı yanlışı düzeltmek istiyordu.

Onu tekrar bütün yap.

Nicoletta bir şeyler mırıldandı ve bir bez parçasıyla yaranın etrafını sıvazlayarak kanın bir kısmını sildi.

"Teşekkür ederim."

Iris nefes aldı ve gözlerini kapattı. Yavaşça çalışarak mermiyi tekrar aradı. Metal parçasını yakaladı... tam orada... ve cımbızı mermiyle birlikte dikkatlice geri çekti, sonra da bıçağı.

Bir nefes verdi, iğrenç küçük şeye baktı, sonra masanın üzerindeki bezlerden birine uzandı. Kurşunu sildi ve inceledi.

Bir bütündü.

Tanrıya

şükür.

Onu masanın üzerine bıraktı ve Dyemore'a döndü. Yaradan hâlâ kan sızıyordu. Dudaklarını yaladı ve nefes aldı. Dikerek kapatması gerekecekti.

Masanın üzerinde iğne ya da iplik yoktu ve Nicoletta'ya döndü. "Dikiş setiniz var mı?"

Hizmetçi başını salladı ve aceleyle uzaklaştı.

Böylece Iris odada üç büyük uşakla kaldı.

Ubertino ateşi karıştırmak ve üzerine daha fazla kömür koymak için diz çöktü.

Iris bir bez aldı, katlayarak bir ped haline getirdi ve yaranın üzerine bastırdı. Bu gece ne kadar kan kaybetmişti? Dyemore iri bir adamdı, gördüğü kadarıyla güçlü bir adamdı -ve onun her şeyini görmüştü- ama en güçlü adam bile kan kaybına yenik düşebilirdi.

Kapı açıldı ve Nicoletta'nın bir sepetle döndüğünü görmek için başını kaldırdı.

Hizmetçi telaşla sepeti açtı ve içinden bir dikiş seti çıktı. Sağlam bir iğne seçti ve ipeğe benzeyen bir şeyle iğneye iplik geçirdi.

"Teşekkür ederim." Iris iğneyi aldı.

Islanmış pedi yaranın üzerinden kaldırdı ve tereddüt etti. Daha önce kurşun deliklerinin dikildiğini görmüştü ama hiç yakından izlememişti.

Evet. Sanki başka seçenekleri varmış gibi.

Yaranın kenarlarını birbirine sıkıştırdı, sonra iğnenin ucunu adamın derisine batırdı. Bir erkeğin etini delmek hayal ettiğinden daha zordu. İğne parmaklarının altında kaygandı ve neredeyse tutuşunu kaybediyordu.

Birden Nicoletta'nın elleri de orada belirdi ve yarayı kapatarak ona yardım etti.

"Teşekkür ederim," dedi Iris yine minnetle.

Yarayı elinden geldiğince dikti ama işi bittiğinde oldukça dağınık olmasından korkuyordu.

En azından kanama yavaşlamıştı.

O ve Nicoletta birlikte Dyemore'un omzunu sardılar. Bir noktada adamlar, bandajları sırtına sarabilmek için dükü kaldırmak zorunda kaldılar.

Bu bile onu uyandırmadı.

İşlerini bitirdiklerinde Iris ellerinin titrediğini fark etti.

Gözlerini kırpıştırdı, o kadar bitkin hissediyordu ki bir sonraki adımda ne yapacağını bilmiyordu.

Nicoletta gıdakladı ve temiz bir tas su getirdi. Iris yavaşça ellerini yıkadı ve suyun kandan pembeleşmesini izledi.

Ellerini kuruladı ve hizmetçi ona bir bardak şarap ve bir parça ekmek verdi.

Iris mekanik bir şekilde yiyip içtikten sonra Nicoletta ona odanın köşesindeki paravanın arkasındaki lazımlığı gösterdi.

Utanması gerekiyordu ama Iris enerjisini toplayamadığını fark etti. Bunun yerine çömeldi ve rahatladı.

Paravanın arkasından çıktığında Dük'ün devasa yatağın yorganının altına sokulduğunu ve diğer tarafın da arkaya çevrildiğini gördü.

Onu bekliyorum.

Durdu.

Hiç aklına gelmemişti.

Tabii ki evlendiler ama...

Aman Tanrım, Nicoletta ve uşaklar beklentiyle ona bakıyorlardı.

Dyemore yaralıydı. Başka bir yerde uyuması gerekmez miydi? Ama ya hazır başka bir yer yoksa?

Ve çok yorgundu.

Iris kararını vermişti. Yatak, Dyemore gibi iri bir adamla bile iki kişiye yetecek büyüklükteydi ve çok yorulmuştu. Gece onu rahatsız ederse, her zaman yerde uyuyabilirdi.

O kadar yorgundu.

Ayrıca gece boyunca birinin onun iyi olduğundan emin olması gerekiyordu.

Odayı geçti, yırtık pırtık terliklerini tekmeledi ve yatağa tırmandı.

Oh.

Oh, Tanrım.

Işık odadan çekildi ve kapının kapandığını duydu.

Ve sonra sadece o ve bu adam vardı.

Kocası.

Üçüncü Bölüm

Taşçının kızlarından büyüğü uzun boylu, güzel ve güçlüydü, adı Ann'di; küçüğü ise ufak tefek, esmer ve hastalıklıydı, adı El'di. Ondan kısa bir süre sonra El on ikinci doğum gününde yatağına girdi ve gri tenli ve titreyerek yattı....

-Rock King'den

Aynı gece Dionysos tahtına oturdu ve takipçilerinin eğlencelerini izledi. Yıkık katedralin büyük kemerinin altında meşale ışıkları titriyor, kabaran bedenler üzerinde ürkütücü şekiller çiziyordu. Gecenin içinde iniltiler ve etin ete çarpma sesi duyuluyordu.

Çığlıklar saatler önce kesilmişti.

Görüntüler ve sesler onu uyandırmamıştı. Bu şeyler ona çekici gelmiyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, bedenle ilgili pek az şey ona çekici geliyordu ama ne de olsa burası bir sefahat toplumuydu.

Ayrıca onu Dionysos'ları, yani kralları yapmışlardı. Tebaasının bu geceyi kutlamasına izin vermek iyi oldu.

Dionysos onları izlerken maskesinin pürüzsüz ahşabının arkasından hafifçe gülümsedi. O hayvan maskelerinin altında kim olduklarını biliyordu. Kendi kız kardeşinin göğsünü okşayan saygıdeğer yargıcı tanıyordu. Yakışıklı bir genç tarafından becerilen kontu biliyordu. Başpiskoposun ağlayan bir kadını kırbaçladığını biliyordu.

Onları tanıyordu ve kim olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu çünkü kendisinden önce Dionysos olan tüm aptal adamların aksine, gücünü kimliğini açıklamadan elde ettiğinden emin olmuştu. Sadece tecavüz ve yozlaşmayla ilgilenmiyordu.

Lordların önceki liderleri sadece hıyarları, kıçları ve amcıkları düşünürken, o daha büyük şeylerle ilgileniyordu.

Güç hayalleri kurdu.

"Dyemore'un buna hakkı yoktu." Tilki ceset yığınından kalkmış ve Dionysos'un tahtına doğru yürümeye çalışıyordu. Yine de tökezledi; her zamanki zarafeti içtiği şarap yüzünden azalmıştı. "Otoriteni hiçe sayıyor."

"Nasıl yani?" Dionysos başını eğmiş, Tilki'yi izliyordu.

Maskesi için seçtiği hayvan gibi, adam da sinsi ve güvenilmezdi. Ama Tilki, Dionysos'ları olan Dyemore Dükü'nün öldürülmesiyle başlayan, önce vahşi bir iktidar mücadelesine, ardından da Kyle Dükü'nün onları keşfettiği ve neredeyse şanlı saflarını yok ettiği son felakete yol açan kanlı kargaşanın son altı ayında yaşamayı da başarmıştı. Kaos Lordları'nın eski muhafızlarından çok azı fırtınaya dayanabilmişti.

Tilki de onlardan biriydi.

Bu yüzden izlemekten sıkılıyordu.

"Kadını götürdü, değil mi?" Tilki kolunu salladı, muhtemelen Dyemore'un Leydi Jordan'ı nereye götürdüğünü göstermek için. Ya da belki de sadece kolunu sallamaktan hoşlandığı için. "Kadın bizim içindi. Bu gece için."

Dionysos sabırsızlıkla içini çekti. "O Kyle Düşesi değildi. Onun kurban edilmesi Kyle'a karşı planladığım büyük intikamı almamı sağlamazdı." Omuz silkti. "Leydi Jordan'ı Dyemore'a verme kararını ben verdim. Olan oldu."

"Bu bir hataydı-"

Dionysos öne doğru oturdu, bu ani hareket kalabalıktan birkaç kişinin dikkatini çekti, bunların arasında kırık bir sütunun altında tek başına gizlenen Köstebek de vardı. "Hata yanlış kadını almaktı. Sanırım bu hata sizindi."

Tilki bir adım geri çekildi ama sonra kendini tuttu ve yerinde durdu. "O gezintiye çıkan tek kişi ben değildim. Köstebek ve-"

Dionysos, "Evet ama şu anda burada beni şikâyet etmiyorlar, değil mi?" diye sordu. "Otoritemi sorgulamıyorlar ve şenlikten aldığım keyfi mahvetmiyorlar."

"Ben... ben sadece sizi uyarmaya çalıştım lordum," dedi Tilki, başını eğerek.

"Elbette," dedi Dionysos, ses tonunu yumuşak bir şekilde yumuşatarak. "Bana sadık olduğunu biliyorum."

"Öyleyim," dedi Tilki başını temkinli bir şekilde kaldırarak. "Dyemore senin tahtını istiyor."

Dionysos sessizce iç çekti. Elbette Dyemore tahtını istiyordu. Herkes onun tahtını istiyordu. Ancak çoğu ona meydan okuyacak zekâya ya da acımasızlığa sahip değildi.

Dyemore, ancak...

Hiç değilse Dionysos, planlarını daha iyi anlamak için düşmanlarını göz hapsinde tutmayı severdi.

"Ona güvenemezsin," dedi Tilki, sesi sızlanıyordu. Yaklaşmıştı. "Lütfen lordum, Dyemore'a dikkat edin."

"Endişeniz çok tatlı." Dionysos Köstebek'in sütununun arkasından onları izliyordu. "Gelin. Birlikte paylaşalım. Bir kurban getirin ve paylaşalım."

Tilki hevesle, "Evet lordum," dedi. Hemen uzaklaştı ve kısa süre sonra saçları bordo renginde, sarhoş bir fahişeyi sürükleyerek geri getirdi. "Bu sizi memnun eder mi?"

"Gerçekten de öyle," diye yalan söyledi Dionysos. Parmağını kadının gevşek yüzünde gezdirdi -gözlerinin korkuyla açılmasını izledi- ve sonra aynı parmağı Tilki'nin çilli omzunda gezdirdi.

Tilki onun dokunuşuyla ürperdi.

Köstebek sütunun yanında ilerlemeye başladı, sonra dondu kaldı.

Tilki kadını tahtın önüne, yüzü Dionysos'un bacaklarının arasına gelecek şekilde itti, görevi belliydi. Dionysos sessizce iç çekti. Aleti gevşekti ve kadının ya da bir başkasının ağzı için gevşek kalmaya devam edecekti. onu uyaracak tek şeydi.

Ama gerekliydi. Gösteri önemliydi; onun için, Tilki için ve belki de en önemlisi Köstebek için.

Parmakları tahtının yan tarafına gizlenmiş küçük hançeri buldu ve onu avucunun içine alarak sağ uyluğunun içine, derinin hemen altındaki atardamarın tehlikeli bir şekilde yakınına sapladı.

Acı çiçek açtı ve parmaklarından parlak kan fışkırdı. Aleti uyandı.

Kanlı parmaklarını aldı ve sersemlemiş kadının dehşet içindeki gözleriyle buluşmadan önce ağzına sürdü. "Başla."

Kadın kanla boyanmış ağzını adamın cinsel organına doğru eğdiğinde, adam başparmağını yaranın içine soktu ve tatlı, mutluluk verici bir acı vücuduna yayıldı.

Tilki onun sırtından homurdanmaya başlamıştı bile.

Dionysos, Köstebek'in izlediğinden emin olmak için bir kez yukarı baktı, parmakları sütunu sıktı ve gözlerini kapattı.

Evet, Dyemore'a göz kulak olmalıydı. Leydi Jordan'dan kurtulduğundan emin olmalıydı.

Ve onu tahtına bir tehdit olarak etkisiz hale getirin.

* * *

Iris ertesi gün güneş ışığına uyandı.

Gözlerini kırpıştırdı.

Bir gece önce yaşanan korkunç olaylar düşünüldüğünde güneş ışığı hiç de uygunsuz görünmüyordu ama yine de oradaydı. Küçük, neşeli bir güneş ışığı dükün yatak odasının eski ahşap zemininde dans ediyor, neredeyse

kocaman bir yatakta yatıyordu. Güneşin içeri girdiği pencereyi görebiliyordu; taştan yapılmıştı ve tepesi oldukça sivriydi. Çevresindeki ahşap paneller koyu, kırmızımsı kahverengiydi, dikey noktalar ve bal petekleri şeklinde karmaşık bir şekilde oyulmuştu. Paneller tavana kadar devam ediyordu. Başını eğip yatağın ağır mor tentesinin arkasına baktığında, tavanın tam ortasındaki oymalı madalyonun kenarını seçebiliyordu.

Iris başını yastığa bıraktı.

Dyemore'un yanı başında, düzgün ve derin nefes alışını duyabiliyordu. Onun yanında olduğunu bilmek aslında oldukça rahatlatıcıydı. Onu korumak için çok şey verdiğini bilmek.

Iris bu düşünce karşısında kaşlarını çattı. Dyemore'un yanında kendini güvende hissetmemeliydi - onun hakkında çok az şey biliyordu ve bildikleri de şüpheliydi - ama yine de hissediyordu.

Dikkatlice yan yattığı yerden sırt üstü yattığı yere geçti, çarşaflar beline dolanıyor ve korkunç bir şekilde hışırdıyordu. Bir an donup kaldı ama adamın nefesi kesilmeyince yüzünü ona dönmek için yuvarlandı.

Dyemore sırt üstü yatmış, dudakları hafifçe aralanmış, yanakları kızarmıştı. Bu açıdan bakıldığında ince burnu keskin bir profil çiziyordu.

Iris dirseğinin üzerine yaslandı.

Alnında, kaşlarının arasında ve burun deliğinden ağzının köşesine kadar yara almamış yanağında çizgiler vardı. Bunların normal bir şekilde orada durduğunu düşünmüyordu. Sanki uykusunda acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Elinin tersini nazikçe adamın alnına koydu. Teni sıcak ve nemliydi ve endişeyle kaşlarını çattı-

Ateşi çıkmış mıydı?

Adam iç çekti ve kadın elini geri çekti.

Onun yanında kendini güvende hissedebilirdi ama entelektüel olarak bunu yapmak için hiçbir nedeni olmadığını biliyordu. Eğer onu uyandırırsa, dün gece yaptığı gibi ona emirler yağdırmaya başlar mıydı?

Iris bu adamın kurallarına boyun eğmek istediğinden emin değildi.

Kocalık hakkı olarak ona istediğini yapabilirdi.

Onunla yatma hakkı.

Titreyerek ona baktı ve kendini yüzünün sağ tarafındaki korkunç yara izini incelemeye zorladı. Dyemore'u aylar önce o baloda ilk gördüğünde yanında Kyle Dükü-Hugh vardı. Yara iziyle ilgili söylentiler olduğundan bahsetmişti. Dyemore ile öfkeli bir baba arasında yozlaşmış bir kız yüzünden bir düello olmuş. Dyemore'un kendi babası, yaşlı dük, yara izini oğlunun yüzüne kazımıştı. Ya da yara izinin bir şekilde bir aile lanetinin işareti olduğunu.

Dyemore yüzünün yarısının şekli bozulmuş olarak doğmuştu. Bakışları ağzının sağ tarafına, kızgın yara izinin kenarı tarafından hafif bir hırıltıya dönüştürülmüş dudağının köşesine, sonra da ağzının diğer tarafına, dudaklarının duygusal kıvrımına kaydı. Elini kaldırdı, o mükemmel kıvrıma dokunmak için uzandı. Güneş ışığı parmağındaki yakut yüzükte parıldarken eli havada asılı kaldı. Küçük, güzel bir yüzüktü, narindi ve bir kadın için yapılmıştı. Başka herhangi bir durumda mutlulukla giyerdi.

Burada olsa.... neredeyse bir sahiplik işaretiydi, değil mi?

Iris nefes aldı ve temas etmeden önce elini geri çekti. Bu adam, bir dizi korkunç olay ve kendi inatçılığı sayesinde kocası olabilirdi ama yine de bir yabancıydı.

Tam olarak güvenebileceğinden bile emin olmadığı bir yabancı. Başını salladı ve kocaman yataktan kalktı.

Hugh ve Alf endişeden çıldırmış olmalıydılar. Iris arabasından alınmış ama Parks, hizmetçisi, şoförü ve uşakları geride bırakılmıştı. Kaçırıldığını Hugh'ya bildirmiş olmalılardı. Bir de ağabeyi Henry vardı.

Iris, Henry ve karısı Harriet ile birlikte Londra'daki evlerinde yaşıyordu. Hugh ve Alf'in düğününden dönüşü için onlara kesin bir tarih vermemiş olsa da, Henry'nin şimdiye kadar onun yokluğundan endişe duymuş olması gerekirdi. Hatta Hugh atına atlayıp Londra'ya gitmiş ve onun ortadan kaybolduğunu haber vermiş bile olabilirdi.

Hâlâ hayatta olduğuna dair onlara haber göndermesi gerekiyordu.

Dyemore önceki gece yakınlardaki köyde görülemeyeceğini söylemişti ama belki adamlarından birini Hugh ya da Henry'ye bir not götürmeye ikna edebilirdi.

Iris yataktan döndü ve dondu kaldı.

Odanın bir tarafında, duvarın büyük bir bölümünü kaplayan devasa bir ortaçağ şöminesi, ocağı çerçeveleyen fildişi damarlı kan kırmızısı mermer.

Şöminenin üzerinde bir kadın portresi vardı.

Koyu renk saçlıydı, on yıllar öncesinin yuvarlak boynu ve uzun beli vardı. Teni o kadar açık renkliydi ki ressam bazı yerlerini hafifçe yeşile boyamıştı. Unutulmayacak kadar güzeldi ama Iris'in bakakalmasına neden olan şey kadının açık gri gözlerindeki trajediydi.

Gözleri Dyemore'un gözleriyle aynı griydi. Ancak Dyemore hiçbir zaman bu kadar derin duygular ifade etmemişti.
Ya da öfke dışında herhangi bir duygu. En azından Iris onu hiç böyle görmemişti.

Gözleri gece yarısı kış buzu kadar soğuktu.

Portredeki kadın Dyemore'un annesi olmalı. Iris düşündü ama onun hakkında hiçbir şey duyduğunu hatırlamıyordu.

Etrafına göz gezdirdi. Devasa yatağın yanı sıra oda neredeyse bomboştu. Köşede yaldızlı ayaklar üzerinde duran zarif bir şifonyer, onun yanında yerde duran iki sandık, devasa şöminenin önünde birkaç alçak kadife sandalye ve köşede komodini gizleyen bir paravan vardı.

Yatağa endişeli bir bakış attı ama Dyemore uyumaya devam ediyordu, bu yüzden aceleyle mesanesini boşalttı ve kendini çok daha iyi hissetti

sonra. Ne yazık ki artık başka meseleleri düşünebilirdi; örneğin kıyafetlerinin ve kendisinin durumunu.

Banyo yapması ve Hugh'ya haber göndermesi gerekiyordu, Dyemore'un da ona bakacak birine ihtiyacı vardı.

Korsikalıları arama zamanı.

Dükü uyandırmamak için kapıyı mümkün olduğunca sessizce açtı ve koridora çıktı. Koridor tamamen ıssızdı ama aşağıdan gelen belli belirsiz seslerin mırıltısını duyabiliyordu.

Iris koridordan merdivenlere doğru yürüdü. Gün ışığında manastır, bir gece önceki izlenimlerine göre düşündüğünden daha bakımlıydı ama yine de bakımsız bir havası vardı. Aşağı inerken merdivenlerin halı kaplı olduğunu fark etti, ancak basamakların köşelerinde toz keçeleşmişti. Duvarlarda asılı olan tabloların da tozunun alınması gerekiyordu ve birkaç pencereden zayıf bir şekilde içeri süzülen güneş ışığında motifler dans ediyordu. Daha fazla mum yakılmalı, mermer trabzanlar cilalanmalı ve giriş holünde yüksekte asılı duran avize indirilip temizlenmeliydi.

Sanki bu ev kapatılmış ve unutulmuş gibiydi.

Kaşlarını çattı ve sesleri takip ederek manastırdan geçip hizmetkârların odasına girdi. Koridor dar ve karanlıktı ve aşağıya inen kısa bir hizmetçi merdivenini takip etti. Alçak tavanlı geniş bir oda olan mutfağa çıktı.

Ubertino, Nicoletta ve diğer üç hizmetçi ortadaki masanın etrafında oturuyordu.

Iris içeri girerken onları "Günaydın," diye selamladı.

Ubertino ayağa kalkıp eğilerek, "Günaydın, Majesteleri," diye cevap verdi.

Diğer hizmetkârlara döndü ve sert bir şeyler söyledi. Onlar da hemen ayağa kalktı ve Ubertino onları tanıştırdı.

"Bunlar Valente ve Bardo, dün gece İngiliz rahibi getirdiler."

İlki, gür siyah saçları dağınık bir şekilde arkaya taranmış, çelimsiz bir gençti. Abartılı kirpiklerinin altından utangaç bir şekilde ona bakıyordu. İkincisi ise otuzlu yaşlarında, bakır rengi saçlarına gümüş teller takmış, çatık kaşlı bir adamdı. Mavi gözlerini neredeyse doğal olmayan bir şekilde parlak gösteren parlak kırmızı bir yelek giymişti.

"Ve bu da Ivo," diye bitirdi Ubertino.

Ivo dün gece onu manastıra getiren uşaktı. Uzun boylu ve ham kemikliydi ve onun dikkatini çekince yüzü kızardı.

"İsimlerinizi öğrendiğime memnun oldum," dedi Iris.

Ubertino özür dileyerek, "İngilizce bilmiyorlar," diye cevap verdi. "Ama eğer isterseniz, sözlerinizi onlara iletebilirim?"

"Elbette," dedi Iris.

Ubertino diğer hizmetkârlara Korsikaca mırıldandı.

Sadece ona gülümseyen Valente yüz ifadesini değiştirdi.

"Burada hiç İngiliz hizmetçi yok mu?" diye sordu merakla.

"Hayır, M a j e s t e l e r i ," diye yanıtladı Ubertino. "Lu duca gönderdi
İngilizlere güvenmiyor. Buradaki insanlara güvenmiyor."

"Ah." Iris dün gece Dyemore'un da benzer bir şey söylediğini hatırladı.

Manastırın terk edilmiş gibi görünmesine şaşmamalı: Normalde böyle bir eve bir tabur dolusu hizmetkâr bakardı. Bir hizmetçi ve çoğu nöbetçi olduğu anlaşılan iki düzine adam yeterli değildi.

Başını salladı. "Dük hâlâ uyuyor. Birinin ona eşlik etmesini istiyorum. Ama önce Kyle Dükü'ne bir mektupla birlikte atlı bir adam gönderebilir misiniz?"

Ubertino ciddiyetle, "Doğal olarak doğruca lu duca'ya gideceğim," dedi. "Ama korkarım bu Kyle Dükü'ne bir atlı göndermek mümkün değil."

"Neden olmasın?" Iris gülümsemeye çalışarak sordu. "Ne de olsa ben sizin yeni düşesinizim."

"Gerçekten de majesteleri, size yardım edemediğim için çok utanıyorum ama majesteleri tüm adamlarına sizi korumak için burada kalmalarını emretti," diye yanıtladı Ubertino. "Kendisi uyanıp farklı bir emir verene kadar, söylediği gibi yapacağız."

Iris, yüzüne sıcaklık yayılırken ifadesini nötr tutmak için mücadele etti. Ubertino ne kadar özür diler görünse de hizmetkârların ona itaat etmemesi aşağılayıcıydı.

Dahası, Kyle'a haber gönderemediği için sinirlenmişti.

Nefes aldı. "O zaman banyo yapmamız mümkün mü?"

"Evet, evet, kesinlikle, Majesteleri." Ubertino Nicoletta ve ona telaş içinde bir şeyler söyledi.

Hizmetçi kaşlarını çattı, başını salladı ve bir şeyler tersledi.

Ubertino ısrar etti ve sonunda kadın dudak bükerek ocağa gitti, kömürlerin üzerinde bir çaydanlık tütmeye başlamıştı bile. Diğer üç uşak da büyük kazanlara sarnıçtan su doldurmaya başladı.

Iris, Ubertino'yu sorgularken kaşlarını kaldırdı.

"Ah," dedi, hizmetçiyle tartışması yüzünden yüzü biraz daha kızarmıştı. "Nicoletta, banyo suyu ısınırken belki kahvaltı etmek isteyebileceğinizi söylüyor. İngilizceyi anlıyor," diye fısıldadı, "ama konuşamıyor."

"Bunu bildiğim iyi oldu," diye cevap verdi Iris. "Ve evet, beklerken kahvaltı edeceğim."

Ubertino rahatlamış görünüyordu.

Nicoletta kocaman bir demlik çay getirdi ve Iris otururken onu ahşap mutfak masasının üzerine koydu. Valente bir sepet ekmek ve birkaç haşlanmış yumurta getirdi. Bardo bir tabak tereyağı ve bir tabak da peynir ikram etti ve Nicoletta çayı zarif bir porselen fincana doldurdu. Görünüşe göre Ivo ateşten ve suyu ısıtmaktan sorumluydu.

Iris çaydan bir yudum aldı ve neredeyse dili yanıyordu. Çay, gözlerini hızla kırpmasına neden olacak kadar güçlüydü.

Yine de Nicoletta'ya gülümsedi.

Nicoletta tombul kollarını göğsünün altında kavuşturdu ve kaşlarını indirerek Iris'i izledi.

Iris sessizce içini çekti ve ekmeğine tereyağı sürdü. Her ne kadar onların alanı olan mutfakta oturuyor olsa da hizmetçilere yemek ikram etmekten daha iyisini biliyordu. Neredeyse paçavralar içinde, kirli ve banyoya şiddetle ihtiyacı olabilirdi ama o evin hanımıydı. Bu nedenle onlardan sonsuza dek ayrı kalmıştı.

Ekmekten bir ısırık aldı. "Lezzetli."

Nicoletta -muhtemelen ekmeğin fırıncısı- yüz ifadesini hiç değiştirmedi.

Belki de Iris'in bir gece önce hizmetçiyle yaptığını sandığı ateşkes sona ermişti.

İçini çekti ve Ubertino'ya seslendi. "İngilizcen oldukça iyi. Nasıl öğrendiniz?"

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Eğildi. "Gençliğimde bir denizciydim ve gemim sık sık farklı ülkelerden gelen başka gemilerle karşılaşırdı. Böyle durumlarda bu gemilerin yolcuları bizim gemimizde misafir olurlardı. Bu misafirlerin büyük bir kısmı İngiliz'di."

Yine sırıttı, oldukça çapkınca.

Iris çay fincanını dudaklarına götürerek durakladı ve gözlerini kısarak ona baktı. Karşılaşmak...? Ubertino az önce bir korsan olduğunu mu itiraf etmişti?

Çay fincanını dikkatlice yere bıraktı ve diğer hizmetkârlara baktı. Hepsi eski korsanlar mıydı?

Valente ve Bardo yeterince masumca baktılar.

Başını salladı ve çay fincanını aldı. "Ah... gerçekten. Peki diğer hizmetçilerden İngilizce bilen var mı?"

Ubertino omuz silkti. "Valente'nin biraz İngilizcesi var. Diğerlerinin o kadar değil. Ama çoğu Nicoletta gibi konuşabildiğinden daha fazlasını anlıyor, Majesteleri. Hepsi sizin artık düşes olduğunuzu biliyor."

"Ah." Iris çayından bir yudum daha aldı ve Dük'ün yatakta kıpırdamadan yattığını, yarasının kızgın ve kırmızı olduğunu hatırladı.

"Ubertino?"

"Majesteleri?"

Tereddüt etti ve sonra sorusunu sordu. "Dük'ün yarasının nasıl olduğunu biliyor musun?"

Ama Ubertino başını salladı. "Hayır, Majesteleri."

Iris başını salladı ve yüzündeki o korkunç yaranın nasıl oluştuğunu bilen biri olup olmadığını merak ederek kaşlarını çattı. Olay gerçekleştiğinde korkunç bir şey olmuş olmalıydı. Kesik yüzünü alnından çenesine kadar açık bırakmış olmalıydı. Ne kadar acı verici olmalıydı. Ömür boyu yara izi taşıyacağının farkına varmak ne kadar korkunçtu.

Düke duyduğu sempatiden dolayı huzursuz hissederek kaşlarını çattı. Acımaktan hoşlanacak bir adama benzemiyordu.

Kahvaltısını bitirdi ve masadan kalktı. "Teşekkür ederim. Ekmek çok güzeldi, tazeydi ve kabuğu çıtır çıtırdı."

Nicoletta burnunu çekti ve bulaşıkları toplamaya başladı.

Ubertino gözlerini devirdi. "Nicoletta yemeğini beğendiğiniz için memnun olduğunu söyledi."

Nicoletta'nın hiç konuşmamış olduğu gerçeğini açıkça görmezden geldi.

Kadın homurdandı ve hızlıca hizmetçilere bir şeyler söyledi. Sonra Iris'e döndü ve elleriyle kışkırtıcı hareketler yaptı.

Bu Ubertino'yu utandırmışa benziyordu. Gülümsemeden önce gözleri büyüdü, özenli bir selam verdi ve sertçe, "Hepimiz size hizmet etmekten mutluluk duyarız. Sizinle dük odasına geleceğim ve diğerleri de sıcak olduğunda suyu getirecekler."

Iris gülümsemesini bastırdı ve yolu gösterdi.

Dyemore'un o yokken uyanmış olmasını bekliyordu ama odaya girdiklerinde Dyemore hâlâ yatakta yatıyordu.

Iris kaşlarını çattı.

Ubertino arkasından, "Majesteleri genellikle bu saatte kalkmış olur," diye mırıldanarak Iris'in korkularını doğruladı.

Hâlâ uyuyordu, değil mi?

Kalbi bir an için göğsünde durdu. Büyük yatağa geçti ve onun üzerine eğildi.

İşte orada. Banyanının ince siyah ipeğinin altında göğsünün yükselip alçaldığını görebiliyordu.

Nefes verdi, ona bakarken rahatlamıştı ve başı dönüyordu.

"Lu duca çok sıcak," dedi Ubertino yatağın diğer tarafından. "Taze ve soğuk su getireyim."

Korsikalı odadan çıktı ama Iris'in dikkati hâlâ Dyemore'daydı.

Örtüyü aşağı itmiş ve banyosunun ilk birkaç düğmesini çözmüş gibi görünüyordu. Boğazının altında, köprücük kemiklerinin birleştiği yerde ter birikmişti ve kadın siyah ipeğin arasından birkaç siyah kılın çıktığını görebiliyordu. Nemin etkisiyle göğsüne yapışmışlardı.

Bu adamı çıplak görmüştü.

Bu düşünce onu ısıttı. O kadar... o kadar... erkekti ki, burada bilinçsiz ve yaralı yatarken bile. Ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyor, neredeyse misk kokusunu alabiliyordu ve boğazına dokunmak için garip bir dürtü duydu ...

Ateşi var.

Bunu fark edince kalbi sıkıştı. Ateş bir adamı öldürebilirdi.

Kapı açıldı ve Ubertino içeri girdi, onu diğer hizmetkârlar izledi. Elinde şarap, ekmek ve bir sürahi su vardı. "Siz yıkanırken ben de majesteleriyle ilgileneceğim."

Valente bakır bir kalça banyosu taşıyordu. Arkasında Bardo ve Ivo vardı, her ikisinin de elinde buharlı su dolu büyük testiler vardı ve en son Nicoletta kucağında bir yığın bezle geldi.

Nicoletta yatak odasından geçerek bağlantı kapısına doğru yürüdü, diğerleri de itaatkâr bir şekilde arkasından geliyordu.

Iris kapıdan içeri baktı ve ötesinde bir giyinme odası olduğunu gördü. Nicoletta küvetin doldurulmasını denetlemeye başlamıştı bile.

Iris yatak odasına döndü. Temizlendikten sonra giyecek bir şeye ihtiyacı vardı.

Çekmeceli dolaba gitti ve üstünü açtı. İçinde mendiller, çoraplar ve küçük giysiler vardı. Bir sonraki çekmecede ise gömlekler vardı, onun gömlekleri. Birini çıkarıp havaya kaldırdı. Elbette utanç verici derecede yetersiz olacaktı ama vücudunu boyundan dizlerine kadar örtecekti. Daha çok bir kombinezon gibi.

Ve giyecek başka bir şeyi de yoktu.

O da bir çift çorap aldı ve sonra Nicoletta hariç tüm hizmetçiler soyunma odasından çıktılar.

Iris gömleği ve çorapları göğsüne bastırarak soyunma odasına girdi.

Nicoletta bekliyordu, elleri kalçalarında, bakır banyo yanı başında hafifçe tütüyordu. Sadece birkaç santim dolduracak kadar su vardı ama bu kadarı yeterliydi.

Iris yatak odasının kapısını kapattı ve temiz giysileri bir sandalyenin üzerine bıraktı. Soyunma odasında küçük bir yatak vardı.

-Muhtemelen bir hizmetçi ya da uşak için, birçok küçük çekmecesi olan uzun bir dolap ve iki sandalye.

Nicoletta tek kelime etmeden koşarak geldi ve elbisesinin arka bağcıklarını çözmeye başladı.

Iris'in içinde bir şey rahatladı. Bu en azından tanıdıktı. Soyunmak için ev sahibiyle hizmetçi arasında ortak bir dil olması gerekmiyordu. Bu iş hangi ülkede olursa olsun aynıydı.

Nicoletta onun elbisesini çıkarmasına yardım etti, lekeler ve omuz dikişindeki yırtık için mırıldandı. Etekler çözüldü ve Iris'in ayaklarının dibine düştü. Dışarı çıktı ve hizmetçi elbisesinin bağcıklarını çözerken kıpırdamadan durdu. Elbise oldukça sağlam bir giysiydi ve sonuç olarak hâlâ iyi durumdaydı.

İç çamaşırının altı buruşuktu ve vücudundan dolayı nemliydi. Iris ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmak için bir sandalyeye oturdu ve ardından aceleyle kombinezonu başının üzerine çekti. Serin hava çıplak tenine çarptığında titredi.

Hızla kendini küçük bakır kalça banyosuna bıraktı.

Oh, bu çok güzel. Nicoletta mırıldanarak ve giysilerini silkeleyerek odada dolaşırken bir süre sıcak suyun içinde dinlendi ve son yirmi dört saatin nelere yol açtığını düşündü.

O evliydi. Tekrar.

Bir an için yüzünün buruşmasına izin verdi ve sonra hizmetçi dönüp göremeden yüzünü düzeltti. Bu... hayatının böyle olmasını istememişti.

James'le evlendikten sonra -kendisinden neredeyse yirmi yaş büyük bir adamla "iyi" bir eş- aşk için evlenebileceğini ummuştu. Ya da aşkı bir kenara bırakırsak - imkansız bir hayal için sonsuza kadar direnecek kadar romantik değildi - sevgi için. Iris kendisiyle aynı uğraşlardan hoşlanan bir beyefendi istiyordu; ateş başında kitap okumak, kışın tiyatroya gitmek, yazın kırlarda gezinmek gibi.

Bu tür günlük, basit şeyler.

Ama en çok kendi çocuklarının özlemini çekiyordu. Kendine ait bir aile. Bir noktada, aylar önce, Kyle Dükü Hugh'un onunla birlikte bu aileyi kurmaya yardım edebileceğini ummuştu. Ama bu Alf'le tanışmadan ve birbirlerine aşık olmadan önceydi. O noktada Iris, Hugh'ya onunla evlenmesinin mümkün olmadığını kesin bir d i l l e söylemişti.

Onu sevecek bir erkek istemişti.

Çünkü olay şu ki, o yalnızdı.

Oh, arkadaşları vardı ama hiçbiri yakın değildi - çocukluk arkadaşı Katherine'in ölümünden beri. Erkek kardeşi ve yengesi vardı ama onlar onun değildi.

Hayatı boyunca yakın bir çevresi olsun istemişti, onu yakından tanıyan -içindeki tüm iyi ve kötü yanları- ve yine de seven bir aile.

Kendisi olabileceği bir aile.

Onun yerine bir yabancıyla evlendirildi - şiddet yanlısı, muhtemelen

Tehlikeli bir yabancı, aynı zamanda onun hayatını kurtarmıştı.

Nicoletta telaşla yanına gelip hızlıca iğnelerini çıkarmaya başlayınca Iris şimdiki zamana geri döndü

Saçları. Nicoletta ne kadar dikkatli olursa olsun -ki Iris hizmetçinin nazik olmaya çalıştığını anlayabiliyordu- saçları umutsuzca birbirine karışmıştı.

Saçları tekrar tekrar çekilirken Iris irkildi.

İğneler nihayet çıktığında, hizmetçi elini Iris'in başının arkasına koydu ve sıkıca itti.

Iris öne doğru eğildi, böylece başı bükülmüş dizlerinin arasında asılı kaldı.

Başından aşağı ılık su döküldü. Nicoletta'nın güçlü parmakları saçlarına sabun sürdü. Sabun güzel bir şey kokuyordu -portakal kokuyordu belki de- ve Iris hizmetçinin ellerinin hareketinin onu sakinleştirmesine izin verdi.

Başına bir kez daha ılık su çarpınca irkildi. Yine de iyi hissettirdi.

Su damlayan ama temiz saçlarını geriye itti ve kendini yıkamaya koyuldu. Dehşeti, yorgunluğu ve korkuyu ovalayarak temizledi. Temiz suyun son birkaç günü durulamasına izin verdi.

Ve ne olabilirdi.

İşini bitirdiğinde Nicoletta ona büyük bir kurulama bezi uzattı.

Iris bakır banyodan çıkarken sanki yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Artık Dyemore Düşesi'ydi, iyisiyle kötüsüyle ve seçim yapmak zorunda kalsa iyisini tercih ederdi. Belki... belki Dyemore ile bir şekilde bir aile kurabilirdi.

Dyemore yarasından kurtulursa.

Kendini kuruladıktan sonra kaşlarını çattı ve sandalyenin üzerine serdiği temiz giysileri buldu. Tanrım, umarım sadece hafif bir ateşi vardır.

Yakında uyanacağını.

Iris gömleği başının üzerinden çekti. Gerçekten de dizlerine kadar indi ve kolları ellerinin üzerine düştü. Bir ses duydu ve Nicoletta'nın iki eliyle ağzını kapattığını görmek için tam zamanında baktı, belli ki bir gülümsemeyi gizlemeye çalışıyordu.

Yaşlı kadının geniş kahverengi gözleriyle karşılaştı ve bir an için ikisi de dondu kaldı.

Sonra Iris'in dudakları kıpırdadı. "Evet, elimizde başka bir şey yoktu."

Nicoletta gıdakladı, ana dilinde bir şeyler söyledi ve sonra kollarını sıvamasına yardım etti. Iris çoraplarını giyerken Nicoletta bir yerlerden bir tarak çıkardı ve sabırla Iris'in karmakarışık saçlarını düzeltti. Hizmetçi işini bitirdiğinde, Iris'in hâlâ nemli olan saçlarını gevşek bir örgü haline getirdi ve ucunu bir kurdeleyle bağladı.

"Teşekkür ederim," dedi Iris.

Nicoletta gülümsemedi ama yüzü bir şekilde yumuşadı. Bir reverans yaptı ve kolları kirli giysilerle dolu olarak odadan çıktı. Umarım onları temizlemenin ve onarmanın bir yolunu bulacak ve hepsini atmayacaktı.

Yalnız kalan Iris, küçük giyinme odasına bakarken ürperdi. Bir gömlek giymek için gerçekten yeterli değildi. Dyemore'da ödünç alabileceği başka bir banyan olup olmadığına bakmalıydı. Ya da belki bir palto.

Ama yatak odasının kapısını açtığında gördüğü ilk şey, yatağın yanında duran ve kristal gözlerini kendisine dikmiş olan yeni kocası oldu.

"Ne yapıyorsun," dedi dumanlı sesiyle, "gömleğimin içinde?"

Dördüncü Bölüm

"El için yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?" diye sordu Ann. "Korkmuyorum," diye yanıtladı taşçı. "Çünkü annen onu kaya tarlalarında doğurdu, geceleri oraya musallat olan çakmaktaşı gölgeler tarafından oraya çekildi. O gölgeler El'in kalbindeki ateşi ilk nefes aldığı anda çaldı. Peki bu olmadan?" Yaşlı adam başını salladı. "O olmayacak kadın olmak için yaşa." ...

-Rock King'den

Raphael yatağın direğine tutunmuş, sallanmamak için elinden geleni yapıyordu. Düşesi eşikte ürkmüş bir naiad gibi duruyordu, kendi gömleklerinden biri onu sarıyordu. Saçları bir kızınki gibi örülmüş ve bir omzunun üzerinden sarkarak gömleğin ince çimenlerini ıslatmıştı.

Ve şeffaf.

Bir meme ucunun pembe ve sivri ucunu görebildiğini hayal etti ve karnında bir şeyler sıkıştı. Tanrım, onun önünde çıplak da kalabilirdi.

Bakışlarını manzaradan uzaklaştırdı ve kızın yüzüne odaklandı. Kızın mavi-gri gözleri iri ve şaşkındı. On iki yaşlarında görünüyordu.

Şu lanet meme ucu hariç.

Gözlerini kırpıştırdı ve kendine gelir gibi oldu. "Yataktan çıkmış ne yapıyorsun?"

Bir kaşını kaldırdı. "İşeme ihtiyacı hissettim."

Yanaklarında soluk pembe bir renk açmıştı. Bu tonu kâğıda aktarmak için günlerce uğraşabilir ve ilgisini hiç kaybetmezdi.

"Sanırım ateşiniz var," dedi alaycı bir tavırla. "Belki de yatağınıza dönmelisiniz."

"Ben iyiyim," dedi, sırtının ortasından aşağıya doğru akan teri görmezden gelerek. "Gömleğim mi?"

Gömleğinin önünü yumruklarının arasında tutuyordu, sanki gömleği ondan koparmasından korkuyormuş gibi. İnce çimen sımsıkı çekilmiş, göğüslerini müstehcen ayrıntılarla ortaya çıkarmıştı. Bunu bilerek mi yapıyordu?

"Giyecek temiz başka bir şeyim yoktu." Kadının sözleri onu konuşmaya geri döndürdü. "Ah, elbette." Fark etmeliydi.

Ubertino, Korsikalı onu orucunu açmak için şarap ve ekmekle uyandırdığında ona banyosunu haber vermişti.

Dikkatle çekmeceli dolabına doğru yürüdü. Onu örtecek bir şey bulmalıydı; hiç değilse kendi akıl sağlığı için.

Arkasından, "Uygun kıyafet temin edebileceğim bir yer var mı?" diye sordu.

Elinde banyanlarından biriyle döndü. "Hayır. Manastırdaki diğer tek kadın Nicoletta ve o da senin boyunda sayılmaz."

Banyanı ondan aldı, umutlu görünüyordu. "Papazın geldiği kasabada mutlaka bir tür terzi vardır."

Kadın daha konuşmasını bitirmeden adam başını sallamaya başlamıştı bile. "Bensiz şehre gitmen çok tehlikeli. Ben iyileşene kadar Lordların senin hayatta olduğunu fark etmesini istemiyorum."

"Ama kesinlikle-"

"Hayır."

Sert tonu, banyan giyme eylemi sırasında onu bir an için susturdu.

Dudakları gerildi. "En azından Kyle Dükü'ne güvende olduğumu bildiren bir mektup gönderebilir miyim?"

Bu düşünce karşısında kaşlarını çattı. "Hayır."

Gözlerini kıstı ve banyanı etrafına çekmeyi bitirdi. Etek ucu yere döküldü ve abanoz rengi tenini parlattı.

Kadının örtüsünün yasını tutmamalıydı.

"Beni arıyor olacak," dedi açık bir meydan okuma imasıyla. "Endişelenecektir. Onu rahatlatmanın sana ya da bana bir zararı olacağını sanmıyorum."

"Öyle değil mi?" diye tersledi. "Ya Kaos Lordları adamımı Kyle'a kadar takip ederlerse, ben hâlâ bu yaradan kurtulamamışken senin hayatta olduğunu öğrenirlerse?"

Kaşlarını çattı. "Adamların ikimizi de koruyabilir, elbette."

"Tehlikenin ne kadar büyük olduğunu anlamıyorsun." Raphael baş dönmesiyle savaşarak çenesini sıktı ve aptalca bir şey yapmaması için sorunu ona anlatmaya çalıştı. "Kaos'un Lordları onlarca yıldır bu bölgede şenliklerini düzenliyorlar. Yerel halk üzerindeki etkileri çok derin. Gerçekten de babam yıllarca onların topluluğuna liderlik etti. Dün gece katıldığınız eğlence benim topraklarımdaydı."

"Ne?" Kadın dehşete kapılmış gibi bir ifadeyle ona baktı. "Sen
sefahatlerini sizin mülkünüzde yapmaları için onları davet ettiniz?"

"Hayır," diye tersledi sabırsızca. "Bu o kadar basit değil." Omzunda zonklayan bir ısı kütlesi vardı ve yatak direğindeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Lordlar istediklerini yaparlar ve benim arazimdeki yıkık katedralde eğlencelerine devam etmek onları memnun eder. Babam onları burada ağırlamaktan keyif alırdı. Lordların bahar ayinini burada yapmak istediklerini öğrendiğimde, planlarına devam etmelerine izin vermenin kendi çıkarıma olduğunu fark ettim."

"Kaos Lordları'nın bir üyesi olarak çıkarlarınızı kastediyorsunuz." Sanki sadece gömleği ve banyosuyla kaçabilecekmiş gibi yatak odasının kapısına doğru ilerliyordu.

Gülmek istiyordu ama yıllardır gerçekten gülmemişti.

Derin bir nefes aldı ve hızlı adımlarla ilerledi, sonra kadının omuzlarını kavradı.

Kadın başladı ve adamın başı döndü.

Bir an için kusacağını sandı. "Bırak beni,"

dedi. "Bırak gideyim, yoksa-"

"Ne yapacaksın?" Bir kaşını kaldırdı. "Beni zaten vurdun."

Onu utandırmayı düşündüyse de başaramadı.

"Evet, yaptım." Kadının mavi-gri gözleri gözünü kırpmadan onunkilerle buluştu ve adam onun ruhuna hayran olmaktan başka bir şey yapamadı.

Adam kadının omuzlarını sıktı. Banyosunda kullandığı sabun portakal kokulu olmalıydı, çünkü kokusu onu sarmış gibiydi. "Ben Kaos Lordları'nın bir üyesi değilim."

"O zaman dün gece neden oradaydın? Neden çıplak ve maske takmış bir şekilde onların seks partisine katılmaya hazırdın?"

"Çünkü onların arasına sızmak istiyorum," diye homurdandı. Oda dönmeye başlamıştı. "Dionysos'un kim olduğunu bulun ve onu yok edin. Hepsini yok edin."

Tereddüt etti. "Ben... Sana inanıp inanmadığımı bilmiyorum."

"Umurumda değil," diye yalan söyledi ve ağır bir şekilde onun üzerine düştü. Adamın ağırlığı ona çarptığında haykırdı, duvara doğru sendeledi ama kolları onu desteklemek için yukarı kalktı. Yüzü boynuna yaslandı, dudakları yumuşak, serin tenindeydi ve Bir şekilde sol eli kadının göğsüne inmişti.

Çok tesadüfi.

Hayır. Hayır, böyle şeyler onun gibiler için değildi. Direnmesi gerekiyordu. Ondan uzaklaşmak için.

Ama yapamıyor gibiydi.

"Yanıyorsun," diye nefes

nefese kaldı.

"O zaman bana dokunmamalısın," dedi ciddi bir şekilde. "Tükeneceksin."

"Çok geç," diye mırıldandı ve dönerek onu yatağa doğru sürüklemeye çalıştı. "Çok ağırsın-"

"Ruhum kurşundan yapılmıştır."

"-ve sayıklıyorsun," diye kararlı bir şekilde bitirdi. "Yardım almam gerek."

Bunun üzerine kıpırdandı. "Gitme."

Gözleri çok güzeldi. "Ubertino'yu bulmalıyım."

Başını kaldırdı, fırtına bulutu gözlerine baktı. "Manastırdan ayrılmayacağına söz ver." Eğer onu terk ederse, tüm ışık da terk edecekti.

Gözlerini kaçırdı ve adam onun yalan söylemek istediğini anladı. "Söz ver," dedi sertçe.

Bakışları onunkilere döndü. "Söz veriyorum."

"Güzel." Ve sonra mantıklı olan tek şeyi yaptı. Onu öptü.

Iris'in nefesi kesildi. Dyemore'un ağzı yandı. Neredeyse tüm ağırlığı ona doğru sarkmıştı ve küçük bir adam değildi.
-Ama onu en çok şaşırtan öpücük oldu.

O ...

Adamın tadını alabiliyordu, bu sabah içtiği şarabın, saçlarındaki dumanın kokusu yüzüne yayılıyordu, adamın sıcaklığı kalın dalgalar halinde yayılıyordu. Adam çok iriydi, dayanılmaz derecede erkeksiydi.

Daha önce evlenmişti. Daha önce de öpülmüştü, elbette öpülmüştü ama bu şekilde olmamıştı.

Böyle bir şey değil.

Sanki onu dişi yapan her şey, içindeki erkek olan her şey tarafından uyandırılıyor ve çağrılıyordu. Kalbi daha hızlı atıyor, göğüs uçları geriliyor, cinsel organı ıslanıyor ve kendini... her yerde hissediyordu.

Adam sendeledi ve kadın aniden kendine gelerek dudaklarını adamınkilerden ayırdı. Ağzı beceriksizce adamın yüzünün yan tarafına ve yara izinin pürüzsüz derisine kaydı.

Temas karşısında irkilerek geri çekildi. Bir şekilde fazla samimi gelmişti.

"Biz..." Sesi kesildi ve boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Uzanmalısın."

Adam homurdandı ve kadın gerçekten endişelenmeye başladı. Dünkü en kötü halinde bile açık konuşuyordu - tutarlı olmaktan çok daha fazlası.

Şimdi başı omzuna yaslanmıştı, yüzü boynunda o kadar sıcaktı ki tenini dağlayabileceğini düşündü. Onu yatağa doğru yarı sürükledi, yarı yürüttü. Adam tökezledi, kolu kadının omuzlarına dolandı ve neredeyse kadın da onunla birlikte düşüyordu. Ama dizlerini kilitleyecek ve ayakta kalacak gücü buldu. Eğer şimdi düşerlerse, onu bir daha asla ayağa kaldıramazdı. Ubertino nereye gitmişti? Efendisini bu şekilde terk etmeye nasıl cüret ederdi?

Iris dişlerini sıktı ve Dyemore'u yatağa kadar son birkaç metre sürükledi.

Nefes nefese onu yatağa doğru itti ve adam yatağa düştü. Neyse ki üstüne tırmanacak kadar gücü vardı ama kollarının titrediğini görebiliyordu.

Panik boğazına dolmaya başlamıştı.

Böyle bir ş e y olamaz. Kurşundan kurtulmuştu. Sadece birkaç dakika önce onunla tartışıyordu.

Yüce Tanrım, şimdi enfeksiyondan ölemezdi.

Yorganı çekiştirerek adamın altından çıkardı ve altına girmesine yardım etti. Üşümüş gibi titriyordu ama dokunuşu sıcaktı ve alnında boncuk boncuk ter olduğunu görebiliyordu.

Belki de... belki de çok erken kalkarak kendini fazla yormuştu.

Ama o kendini ikna etmeye çalışırken bile, Iris kapıya doğru koşuyordu. Kapıyı hızla açtı ve merdivenlere doğru koşarak, "Ubertino! Nicoletta! Ivo!"

Merdivenlerden hızla inerken aşağıdan bir takırtı geldi. Hizmetkârlardan biri -onu dün gece görmüştü ama adının söylenip söylenmediğini hatırlayamıyordu- merdivenlerde onu karşıladı. Onu durdurmak istercesine elini kaldırdı, kalın siyah kaşları birbirine yaklaşmıştı.

"Hayır!" Adamın elini kenara itti ve bağırmasına aldırmadan yanından geçip gitti.

O saçma sapan törende evlendikleri oturma odası bu kattaydı. Bulana kadar kapılara vurdu ve aceleyle içeri girdi. İşte! Şarap sürahisi yan masanın üzerinde duruyordu. Onu kaptı ve Ubertino'nun kapıda şaşkın şaşkın ona baktığını görmek için döndü.

"Majesteleri?"

"Dük bayıldı," dedi. "Benimle gel."

Nicoletta, Valente ve Ivo ile birlikte koridorda kaşlarını çatmış, kuşkuyla bakıyordu.

Iris hepsini yukarı çıkardı.

Yatak odasına daldı ve yatağa bir bakışta Dük'ün daha iyi durumda olmadığını anladı.

Nicoletta bir şeyler haykırdı ve onun yanından geçerek aceleyle hasta adamın yanına gitti. Hizmetçi onun üzerine eğildi ve yüzüne dokundu.

Dük Korsikaca bir şeyler mırıldandı ama gözlerini açmadı.

Nicoletta'nın ağzı inceldi. Doğruldu ve adamlarına emirler yağdırdı.

Üçü de odadan kaçtı.

Iris çoktan yatağın diğer tarafına geçmişti ve sanki ortak bir anlaşmaya varmışlar gibi Nicoletta'yla birlikte örtüyü geri çekmeye başladılar. Dükün siyah banyosu terden ıslanmıştı, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Aralarında oturmasına yardım ettiler ve Iris şarabın bir kısmını ağzına attı. Adam içti ve sonra yüzünü buruşturarak başını yana çevirdi. Parmakları banyanının düğmelerini karıştırıyordu.

Iris başını kaldırdı ve Nicoletta'nın siyah gözleriyle karşılaştı. Nicoletta endişeli görünüyordu.

Ve bu, Iris'i her şeyden çok korkutuyordu.

Dyemore'un ellerini nazikçe kenara itti ve banyanının düğmelerini çözdü, ardından ince ipeği ayırarak sıcaktan terleyen göğsünü ortaya çıkardı. Kolunu kolundan çekti ve Dyemore bu hareket karşısında inlerken dişlerini sıktı.

Hizmetkârlar geri döndü. Ellerinde su testileri, giysiler ve başka eşyalar vardı.

Nicoletta eline bir makas aldı ve Dük'ün omzundaki sargıyı kesti. Dış katmanlar kuruydu, ancak hizmetçi onları kestikçe iç katmanların kan ve diğer sıvılarla dolu olduğu anlaşılıyordu.

Iris burnunu kırıştırdı.

Yara kötü kokuyordu.

Bu koku ona kıtadaki çatışmalardan sonra yaralılara baktığı zamanları hatırlattı. James'in isteklerine karşı gelmişti ama o kadar çok yaralı vardı ve yardım edecek o kadar az kişi vardı ki bunun görevi olduğunu hissetmişti. Bir hanımefendi olarak ölmek üzere olan erkek ve çocukların yüzlerini yıkamaktan, aklı başında olanlar için eve mektup yazmaktan ve genel olarak ortalığı toparlamaktan başka bir şey yapmasına izin verilmemişti ama o zamanın manzaralarını, seslerini ve özellikle de kokularını unutmak çok zordu.

Nicoletta bandajı çıkardı ve şişmiş, kızgın kırmızı bir doku yığınını ortaya çıkardı. Iris'in bir gece önce koyduğu dikişler şişliğin içinde kaybolmuştu.

Iris nefes aldı. Bunun gibi enfeksiyonlu yaralar yüzünden birkaç gün içinde ölen adamlar görmüştü.

Nicoletta alçak bir toprak çömleği aldı ve tıpasını çıkardı. Geniş ağzına tahta bir kaşık daldırdı ve bir kase dolusu parıldayan bal çıkardı.

"Henüz değil." Iris onun elini tuttu.

Hizmetçi kaşlarını çattı ve balı yaranın üzerine sürmek istediğini belirtti.

"Evet, biliyorum," dedi Iris. "Ama önce..." Etrafına bakındı ve Ubertino ile Valente'yi yatağa çağırdı. "Buraya gelin."

"Majesteleri?" Ubertino sordu.

Hizmetkâra baktı ve onun parlak mavi gözlerindeki endişeyi gördü. "Nicoletta ve ben onunla ilgilenirken senin ve Valente'nin dükü tutmanızı istiyorum. Bu onu incitebilir ve kendini daha fazla yaralamamalı."

"Emredersiniz, Majesteleri." Ubertino Valente'yle konuştu ve adamlar yatağın iki yanında elleriyle Dük'ün kollarını tutarak yerlerini aldılar.

Ubertino başını kaldırıp Iris'e baktı. Iris ona başını salladı.

Sonra sürahiyi kaldırdı ve şarabı doğrudan yaranın üzerine döktü.

Bu Dük bağırdı ve denendi için pislik Uzakta, ama Hizmetçiler onu yastıklara yasladılar.

Kristal gözleri açıldı ve Iris şarabı çürüyen derisine dökmeye devam ederken suçlayıcı bir şekilde ona baktı.

"Zalim bayan," diye homurdandı ve kadın duraksadı.

Alkol onu yakıyor olmalı. Canını çok yakmış olmalı. Ama doktorların enfeksiyonlu yaraları olan adamlarla ilgilenirken bunu yaptıklarını görmüştü.

Hastaları her zaman yaşamamıştı.

Sonunda sürahi boşaldı ve geri çekildi.

Nicoletta elinde balla öne doğru eğilip yaranın üzerine dikkatlice sürerken bile bakışları onu takip etti. Kıpırdamadı, hizmetçi çalışırken yüzünü bile buruşturmadı, gerçi bu da acıtıyor olmalıydı, çünkü yapışkan maddeyi sızan ete bastırıyordu.

Onun yerine ürkütücü gözlerini Iris'e kilitledi.

Ve ölmekte olan bir yılan tarafından hipnotize edilmiş bir fare gibi orada durarak onun bakışlarını tutmaktan başka bir şey yapamadı.

Sonunda Nicoletta bal kavanozunun kapağını kapatıp kaşığı bir beze sarmak için geri çekildiğinde göz kapakları kapandı.

Iris bir nefes aldı ve göğsündeki ağrıyı merak etti.

H i z m e t ç i n i n arkasından mırıldandığını duyabiliyordu, Ama gözlerini uyuyan adamın yüzünden alamıyordu. Ne kadar korkunç bir yüz. Harap ve yaralı. Savaşta korkunç şekilde yaralanmış adamlar görmüştü. Yaralarının en kötüsünü gizlemek için bandajlar, eşarplar ya da şapkalar takarlardı. Dyemore öyle değildi. Dik duruyor ve yarasından utanmadan diğerlerinin gözlerine bakıyordu.

Yatak örtüsünün üzerinde duran eline dokundu. Parmakları uzun ve zarifti, tırnakları kare şeklinde ve iyi biçimliydi.

Nicoletta onun omzuna vurarak, adamlardan birinin yatağın yanına koyduğu sandalyeye oturması için onu teşvik etti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Iris.

Arkasından kapı kapandı ve onu dükle yalnız bıraktı.

Başını ellerinin arasına aldı, üzerinde sadece bir gömlek ve bir banyan olduğunu ancak şimdi fark etti.

Iris histerik bir kahkaha attı. Yüce Tanrım. Kendini neyin içine sokmuştu? Kaos'un Lordlarına karşı savaş açtığını söyleyen bir adamla mı evlenmişti?

İnledi, çarşaflara karşı huzursuzca hareket etti.

Başını kaldırdı ve adamın eline tekrar dokundu - parmaklarının altı çok sıcaktı. Dünyadaki tüm şikâyetler onun kaderini değiştiremezdi. Üç yıldır sevmediği bir adamla evliydi.

Onu sevmeyen. O bunu

atlatmıştı.

Ve bundan kurtulacaktı.

Bu arada bildiği tek bir şey vardı: Dük'ün ölmesini istemiyordu.

Rüyaları alev ve iblislerle doluydu.

İblisler yanan kömürlerin üzerinde dans ediyor, toynaklarından dumanlı havaya kıvılcımlar saçıyorlardı. Hayvan maskelerindeki ağız deliklerinden uzun çatallı dilleri titriyor ve çıplak tenlerinde yunus dövmeleri yüzüyordu. Ona prensleri diyorlardı ve o kendilerinden kaçtığında manastırın içinde onu kovalıyor, onu sevdiklerini ve sadece kralları olarak taçlandırmak istediklerini söylüyorlardı.

Kaçtı, kalbi isimsiz bir korkuyla sıkışıyor, ciğerleri dumandan boğuluyordu.

Döndüğü her yerde manastır koridorları alevlerle doluydu ve yanmasına rağmen asla tükenmedi.

Arkasından ağladıklarını, korkunç aşklarını çağırdıklarını ve onu sonsuz karanlığa doğru kovaladıklarını duyabiliyordu.

Ta ki cehennemin kalbine, yerin derinliklerine gelene kadar. O oradaydı, saçlarında üzümler ve tarifsiz yüzünde bir gülümsemeyle hareketsiz duruyordu.

Uzun, lekeli parmaklarını uzattı. "Benim tatlı oğlum."

Raphael bıçağı aldı, çünkü ne yapması gerektiğini biliyordu.

...

Nefes nefese uyandı, boğazı o kadar kuruydu ki boğulduğunu hissetti. Yüzünün sağ tarafı yanıyordu ve bir an için hâlâ oradaydı ve elinde o korkunç bıçağı tutuyordu. "İşte," diye mırıldandı bir kadın sesi.

Serin bir kol boynunun altından geçti ve bir an için onun Madre olduğunu düşündü, minyon, esmer ve her zaman çok üzgün. Ama sonra bir fincanı dudaklarına götürdü ve onun düşes olduğunu anladı, pratik, İngiliz ve fırtınadan sonra ışık tutan gözleriyle.

Su çok tatlıydı.

İçti ve sonra gözlerini açtı. "Iris."

Serin bir elini adamın alnına koydu. "Biraz daha su ister misin?" Sesi alçaktı, neredeyse bir fısıltı gibiydi, belki de gece olduğu için.

Belki de karanlık odada sadece ikisinin olduğu bu anın mahremiyetini hissettiği içindir.

"Hayır." Yastıklara gömüldü ve gözlerini yatağının yanında oturan kadına dikti. Korkunç karanlık onun arkasında çok yakınmış gibi görünüyordu ama o bunu engelledi. Tek mum yüzünün etrafında öyle parlak bir ışık oluşturuyordu ki gözlerini kısmak zorunda kaldı.

"Sana kitap okuyayım mı?" Yatağın yanındaki masadan küçük hacimli bir kitap aldı ve işaretli bir sayfayı çevirdi.

Başını salladı.

Okumaya başladı, ama sesini duyabilse de kelimeler beynine dolandı ve toz haline geldi.

Okuduklarını anlamaya çalışmalıydı ama bu çaba şu anda çok büyük görünüyordu.

Bu yüzden sadece onun yanında oturmasını, pembe dudaklarının kıpırdanmasını, sesinin tatlı bir ışık gibi içinden süzülmesini izledi. Oda sessizdi. İblisler şimdilik körfezdeydi.

Huzura çok benzeyen bir duyguydu.

Ve sonra rüyalarına geri döndü...

Beşinci Bölüm

Ann, "O zaman El'in kalp ateşini gölgelerden geri çalmalıyız," dedi.
"Ah, genç kız, eğer bu kadar kolay bir şey olsaydı, şimdiye kadar yapmaz mıydım sanıyorsun?" diye bağırdı babası. "'Söylenenlere göre
Kaya Kralı'ndan başka hiç kimse çakmaktaşı gölgeler diyarına giremez." "O zaman gidip Kaya Kralı'na soracağım," dedi Ann....
-Rock King'den

Bağırışla irkilerek uyanan Iris'in kalbi sanki göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Dük yatağın üzerinde başını arkaya atmış, kollarını açmış, sanki işkence görüyormuş gibi duruyordu.

Kadın gözlerini kocaman açarak ona baktı. Daha önce de huzursuz olmuştu -birçok kez örtüyü düzeltmek zorunda kalmışlardı- ama böylesi hiç olmamıştı.

Şu çığlık.

Sesi sanki ebedi azap çeken bir ruhmuş gibi çıkıyordu.

Vücudu aniden yatağa yığıldı, uzuvları gevşedi ve hareketsiz kaldı.

Titreyerek nefes verdi.

Ateş kor haline gelene kadar yanmıştı. Yatak odası gölgeler içindeydi, şimdi sessiz ve karanlıktı. O korkunç sesi hayal etmiş olabilir.

Ama öyle olmadığını biliyordu.

Iris doğrulurken yüzünü buruşturdu. Dükün yatağının yanındaki sandalyede otururken uyuyakalmıştı ve boynu ağrıyordu.

Hareket ederken kitabı yere düştü ve hızla uyuyan adama baktı.

Kıpırdamadı ve bir an için kalbi yerinden fırladı.

Sonra göğsünün hareket ettiğini gördü.

Kitabı aldı, yatağın yanındaki masaya koymadan önce düşmenin etkisiyle buruşan bir sayfayı düzeltti. Ayağa kalktı ve dikkatle Dyemore'un üzerine eğildi.

Siyah kirpikleri ateşten kızarmış yanaklarına doğru uzanıyordu, ağır ağır nefes alırken dudakları aralanmıştı. Alnında boncuk boncuk terler vardı. Bir önceki akşam bu kadar kısa bir süre için uyandığında nasıl görünüyorsa yine öyle görünüyordu.

Bu manzara karşısında dudağını ısırdı.

Daha bir gün önce bu adam bütün ve güçlüydü, canlı, neredeyse ezici bir varlığı vardı. Bu kadar zayıf düşmesi bir şekilde doğaya karşı işlenmiş bir günah gibi görünüyordu.

Onu bu kadar alçalttığı için.

Gözlerini kapadı ve onun iyi olması için umutsuzca dua etti. Onunla tartışırken ve ona emirler yağdırmaya çalışırken o garip, soğuk gri gözlerin tekrar içine bakması için.

Aniden yataktan doğruldu ve şömineye doğru ilerledi. Orada diz çöktü ve közleri dürttü, ateşi yeniden yakmak için kömür ekledi ve sonra ayağa kalktı. Şöminenin üzerindeki saate bakılırsa gecenin ortasıydı ama huzursuzdu. Saatin yanında bir mum vardı ve onu ateşten yaktı, sonra ayağa kalkıp odaya göz gezdirdi.

Dyemore hâlâ uyuyordu.

Yatak odasının karşılıklı duvarlarında iki kapı vardı. Biri banyo yaptığı soyunma odasıydı. Diğerini henüz araştırmamıştı.

Şimdi ona doğru gitti ve kolu denedi.

Kilitli.

Dyemore manastırdaki ilk gecesinde ona kilitli odalara girmemesini söylemişti.

Iris dudağını ısırdı. Yapılacak en güvenli şey sandalyesine dönmekti. Kilitli kapıları ve ardında yatabilecek her şeyi unutmak.

Yatağa ve orada yatan yabancıya -uykusunda çığlıklar atan kocasına- bir kez daha baktı. Onun hakkında ya da nedenleriyle ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

Hızla döndü ve yatağının başucundaki masaya geçti. Dyemore'un nikâhtan sonra Nicoletta'ya verdirdiği büyük bir anahtar halkası duruyordu ve onları aldı.

Son bir buçuk gündür Dyemore'a bakmakla o kadar meşguldü ki onları kullanmaya vakti olmamıştı.

Şimdiye kadar.

Ama o manastırın sahibesiydi, değil mi? Burası onun eviydi.

Kilitte anahtar üstüne anahtar denedi, yüzük yüksek sesle şıngırdayınca irkildi. Bu kapının anahtarı yüzükte bile olmayabilirdi. Belki de Dyemore onu kendi eşyalarının arasına saklamıştı.

Kilit tıklayarak açıldı.

Iris kolu çevirip itmeden önce bir süre ona baktı.

Kapı açıldığında, sanki birinin onu uyandırmasını bekliyormuş gibi hareketsiz ve sessiz bir oturma odası ortaya çıktı.

Iris gözlerini kırpıştırarak odaya adım attı ve neredeyse kapının hemen içinde duran bir sandığa takılıp düşüyordu. Kaşlarını çattı ve sandığın etrafından dolanırken mumunu yüksekte tuttu.

Fildişi boyalı pilastrlar, her iki pilastr arasında zarif bir oyma kabartma çiçek spreyi ile hayal edilebilecek en açık pembe duvarları vurguluyordu. Yaldızlı ve yosun yeşili sandalyeler orada burada gruplanmıştı. Altın kakmalı küçük yuvarlak bir masa bir duvara yaslanmıştı ve soğuk ocağın önünde boyalı bir ateş perdesi vardı. Pencereler yatak odasındakilerle aynıydı; uzun, dar ve sivri tepeliydiler ama nedense bu odaya daha uygun görünüyorlardı.

Iris içine çekti. Burası çok güzel bir odaydı -sıcak ve davetkâr- ve Dyemore Manastırı'nda gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Ayrıca açıkça kadınsıydı.

Iris kaşlarını çattı. Bu, Dyemore'un yattığı odanın dükün değil, düşesin yatak odası olduğu anlamına geliyordu.

Ne kadar garip. Neden kendi odasında uyumasın ki?

Düşesin yatak odasına geri dönmek için arkasını döndü ve sandığı gördü.

Iris diz çöktü ve kapağı kaldırmadan önce şamdanı yere bıraktı. İçinde bir yığın giysi vardı.

Bir tanesini çıkardı ve birkaç on yıllık bir elbise olduğunu gördü. Elbise oldukça süslüydü, tüm eteği nakışlarla işlenmişti ve buna uygun bir göbeği vardı. Bu günlük bir elbise değildi. Bir kadın bunu çok özel günler için saklardı.

Iris elbiseyi yavaşça kenara koydu. Elbisenin altında çuha çiçeği sarısı hoş bir korse ve etek vardı. Elbiseyi kendine doğru tuttu. Etek onun için birkaç santim kısaydı ama bedenine uyabilirdi.

Şimdi heyecanla sandığın geri kalanını karıştırdı. Sandık kadın giysileriyle doluydu, hepsi de Iris'ten daha kısa ama daha dolgun göğüslü bir kadına göreydi. En altta bir kombinezon ve çorap buldu ve temiz giysiler düşüncesiyle neredeyse ağlayacaktı.

Ama bunlar Dyemore'un annesinin kıyafetleri olmalı. Dudağını ısırdı. Yoksa sandık neden düşesin oturma odasında olsun ki? Annesi ölmüştü -o kadarını biliyordu- ama kadının ne zaman ve nasıl öldüğünü hiç duymamıştı. Annesinin kıyafetlerini giydiği için ona çok kızmış olabilirdi.

Iris başını salladı. Gecenin körüydü ve zaten elbisesini giymiyordu. Elbiseyi kullanıp kullanmayacağına sabah karar verecekti.

Sandığı kapattı ve sarı eteği ve korseyi, çorapları ve kombinezonu alarak adımlarını geri çekti. Oturma odasını tekrar kilitlemeden önce giysileri bir sandalyenin üzerine yerleştirdi.

Sonra odanın karşısındaki soyunma odasına baktı.

Dük'ün odası diğer tarafta olmalıydı.

Bu düşünceyle mumu tekrar eline aldı ve giyinme odasına geçti. İçeride bakır banyo kaldırılmıştı. Mumu daha yükseğe tuttu ve soyunma odasının diğer tarafında başka bir kapı olduğunu gördü.

Yanına gidip kolu denedi ve onun da kilitli olduğunu görünce şaşırmadı.

Dışarıda rüzgârın bir köşede ıslık çaldığını belli belirsiz duyabiliyordu ama çoğunlukla sessizdi.

Sanki bu büyük evdeki her şey uzun zaman önce ölmüş gibi.

Bu düşünceyi bir kenara itti ve kilide odaklandı.

Üçüncü denemesinde doğru anahtarı buldu.

Kilit, sanki onun merakına boyun eğmek istemiyormuş gibi bir gıcırtıyla açıldı.

Kapıyı iterek açtı ve mumunu havaya kaldırdı.

Oda Dyemore'la paylaştığı yatak odasından neredeyse iki kat daha büyüktü. Ortada yükseltilmiş bir kürsünün üzerinde devasa bir yatak duruyordu ve kıvrımlı şekillere oyulmuş abanoz sütunlar, ilk başta siyah sanacağı kadar koyu kan kırmızısı perdeler taşıyordu.

İçeri girdi ve etrafına bakındı. Burası dükün yatak odası olmalıydı ama her şey toz içindeydi, sanki bir önceki dükün ölümünden sonra kilitlenmiş gibiydi.

Dyemore neden açmamıştı?

Odanın karşısındaki şömine devasa boyutlardaydı ve siyah mermerle kaplanmıştı. Üzerinde büyük bir tablo asılıydı. Iris daha iyi görebilmek için mumunu kaldırdı. Aziz Sebastian bir ağaca bağlanmış, çıplak ve korkunç bir şekilde ölüyordu. Vücuduna sayısız ok saplanmıştı ve kan beyaz, kıvranan vücudunu boyuyordu.

Ürperdi ve yana döndü.

Kalçası küçük bir masaya çarptı ve üzerinde duran eşyalarla birlikte masayı da devirdi. Mermer bir kase halıya çarptı, bir daire çizerek içindekileri döktü ve bir tür kitap yere kaydı.

Iris kaseye ve içinde ne olduğuna bakmak için eğildi. Mum ışığı ince ahşap kıvrımlarını seçmeden önce bile kokuyu alabiliyordu: sedir. Hafif, ılık koku burun deliklerini doldurdu. Eğilirken istemeden de olsa bazı yongaların üzerine basmış olmalıydı. Eliyle dikkatlice alabildiği kadarını küçük kâseye geri süpürdü ve tekrar masanın üzerine koydu.

Sonra kitaba uzanmak için diz çöktü.

Oldukça büyüktü ama inceydi, sanki içinde haritalar ya da botanik baskılar olabilirdi. Merakla açtı, ancak bunun basılı bir kitap olmadığını gördü.

Bir eskiz defteriydi.

İç kapakta Dyemore Dükü Leonard yazıyordu. İlk sayfada, yazının karşısında, ayakta duran, bir kalçası eğik, yedi ya da sekiz yaşlarında küçük bir çocuk resmi vardı. Çok güzel bir çizimdi, masum ve ruhani.

Sayfayı çevirdi ve başka bir küçük oğlan çocuğu buldu, bu oturuyordu, bacakları yana eğikti. Karşı sayfada ise saçları omuzlarına dökülen bir kız çocuğu vardı.

Iris kitabın sayfalarını çevirdi. Siyah kurşun kalem ve kırmızı pastel boyayla yapılmış düzinelerce narin çizim vardı, sayfa sayfa, hepsi enfesti, hepsi usta bir el tarafından çizilmişti.

Tüm çıplak çocuklar.

Ayakta duruyor, oturuyor ya da uzanıyorlardı; yumuşak uzuvları henüz yetişkinlik kaslarına dönüşmemişti. Bazıları izleyiciden uzağa bakıyordu ve bu açıdan bakıldığında modelin kız mı erkek mi olduğunu anlamak imkânsızdı. Vücutlar en ince ayrıntısına kadar çizilmişti ama kafalar neredeyse hiç çizilmemişti.

ya da bazı durumlarda tamamen kayboluyor -sanki sanatçı modellerinin yüzleriyle ilgilenmiyormuş gibi.

Iris titremeye başlayan parmaklarıyla sayfaları çevirirken, çocukların ergenliğin eşiğinde olduklarını fark etti. Kızların göğüsleri yeni yeni tomurcuklanıyor, oğlanların elleri ve ayakları vücutlarının geri kalanının önünde büyümeye başlıyordu. Çocuklar metamorfozun eşiğinde titriyorlardı. Bu durum çizimleri bir şekilde korkunçlaştırıyordu. Sanki sanatçı bu çocukların hayatlarındaki bu özel, neredeyse mistik anı yakalamış ve sayfada parçalara ayırmış gibiydi.

Sanki koza içinde kelebeğe dönüşmek üzere olan tırtıllarmış ve o da parmaklarının arasında koza kozasını ezip posa haline getirmiş gibi.

Bir gözyaşı damlası sayfaya sıçradı ve bir kızın dirseğini çarpıttı. Iris nefesini tuttu ve aceleyle yanaklarını sildi.

Son model diğerlerinden farklıydı, ancak o da çıplaktı. Çizim, beş ya da altı yaşından büyük olmayan küçük bir çocuğa aitti. Bir bacağını yukarı kaldırmış, dirseğini dizine dayamış ve başını ellerinin arasına almış oturuyordu. Diğer tüm çocuklarınkinden farklı olarak, yüzü titiz ayrıntılarla çizilmişti.

Çok güzeldi.

Küçük çocuğa baktı. Bunu söylemek zordu -bir çocuk bir yetişkinden çok farklıydı- ama dudaklarında, gözlerinin duruşunda bir şeyler vardı...

Yutkundu. Kocasına olan benzerliğini hayal ediyor olmalıydı.

Yapmalı.

Ama öyle olmadığını biliyordu. Bu Dyemore'du -kocası- ve yüzü güzel, masum ve tamamen lekesizdi.

Yara izi yoktu.

Iris kitabı kapatıp masanın üzerine fırlattı.

Ayağa kalkarak soyunma odasının kapısına doğru döndü. Gölgelerin arasından bir adam ona bakıyordu.

Bir çığlığı bastırdı ve sonra bunun sadece bir resim olduğunu fark etti.

Gerçek boyutta bir resim.

Nefes aldı ve figüre bakarak yaklaştı. Mor takım elbisesinin kesimine bakılırsa, belli ki son düktü. Bir omzunun üzerinden ermin astarlı kırmızı kadife bir cübbe sarkıyordu ve gri pudralı dolgun bir peruk takmıştı. Portrede yaklaşık kırk yaşlarında görünüyordu. Kırmızı dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle izleyiciye bakıyor, bir elini yanındaki masanın üzerinde duran altın enfiye kutusuna koyuyordu.

Iris Dyemore'un söylediklerini hatırladı: Bu adam Kaos Lordları'na liderlik etmişti. Böyle bir yozlaşma yüzünde bir iz bırakmalıydı, değil mi? Kötülüğünün bir işareti? Onun hakkında fısıltılar duymuştu; adı konulamayacak kadar korkunç bir ahlaksızlık.

Bu adam kötü bir şöhrete sahipti.

Ama resimdeki dük lekesizdi, yüzü çizgisizdi. Aksine, oldukça yakışıklıydı.

Birdenbire oda çok sessizleşti. Baskıcı görünüyordu, onları doğuran adamla birlikte ölmüş olamayacak kadar kara arzular ve duygularla boğucu bir şekilde doluydu. Burada kötü niyetli ruhlar gibi pusuya yatmış, yaşayanlara bulaşmak, onları iskelet elleriyle daha yakına çekmek ve yüzlerine umutsuzluk ve nefret üflemek için bekliyorlardı.

Raphael'in bu odayı kilitlemesine şaşmamalı.

Iris korkunç yatak odasından koşarak çıktı. Kapıyı kilitlerken elleri titredi ve sonra neredeyse koşarak Raphael'le paylaştığı odaya geri döndü.

Adam hâlâ uyuyordu. Yatağa doğru süründü ve ona baktı. Mumun ışığında yara izi yüzünde canlı bir solucan gibi göze çarpıyordu, sanki babasının taşımadığı kötülüğün izini taşıyordu. Yüce Tanrım. Bu mümkün müydü? Yara izi bir şekilde babasının günahlarından mı kaynaklanıyordu?

Ne zaman oldu bu?

Peki onu kim yaralamıştı?

Iris yutkundu ve hayal gücünü dizginlemeye çalıştı. Bir parmağını yara izine dokundurdu ve uzunluğunu takip etti. Parmak ucunun altındaki deri gergin ve anormal derecede pürüzsüzdü.

Ve terden kayganlaşmıştı.

Hâlâ çok hastaydı, belki de ölümcül derecede hastaydı.

Her ne yapmış olursa olsun, içinden bir ses Dyemore'un ölmeyi hak etmediğini söylüyordu. Babası uzun bir yaşam sürmüş ve bunun bir sonucu olmamışken. Babasının yüzü hiç bozulmamışken.

Titreyerek nefes aldı, gözyaşlarının yanaklarına sıcak bir şekilde sıçradığını hissetti ve onun üzerine eğildi.

Yavaşça onun yara izini öptü.

Raphael kâbuslarından bir sonraki kaçışında yatak odası karanlıktı ama düşesi hâlâ yanında oturuyor, kitabını okurken mum ışığı yüzünü usulca aydınlatıyordu.

Yanağının ışıkla belirginleşen kıvrımı adamın içini sızlattı.

Ocaktaki ateş çıtırdıyor, yumuşak nefesleri ve sayfaları çevirmesi dışında odadaki tek sesi oluşturuyordu.

Altın sarısı saçlarını başının arkasında basit bir düğüm haline getirmiş ve omuzlarına sarmak için kaba görünümlü bir şal bulmuştu. Belki de bu giysiyi Nicoletta'dan ödünç almıştı? Kendini tutuş şekli olmasa sıradan bir kadın, bir ayakkabıcının kızı, bir terzi ya da bir fırıncının karısı olabilirdi. Çok dik, omurgası dik, omuzları düz, çenesi elindeki kitaba bakabilmek için hafifçe eğikti.

Paçavralar içinde bile olsa, yürüyüşü, bakışları, konuşması ve oturuşuyla bir hanımefendi olduğu hemen anlaşılırdı.

Bu düşünce dudaklarını büktü.

Bir şeyler hissetmiş olmalı ki başını kaldırıp adamın bakışlarına karşılık verdi.

Bulut örtüsünü yaran güneş gibi gülümsedi. "Uyanmışsın."

Başını salladı.

Ayağa kalktı ve ona bir bardak su doldurdu, ardından yatağın kenarına oturarak suyu içmesi için oturmasına yardım etti.

Elini bileğine doladı, teninin altındaki narin kemikleri hissetti. Portakal kokusu yüzüne yükseldi.

Suyu minnetle yuttu. Kadın ayağa kalkmak istedi ama adam onu durdurdu.

"Nasıl..." Öksürdü ve tekrar denedi. "Ne kadar sürecek?" Kadın kaşlarını çattı ve ona temkinli bir şekilde baktı. "Ne kadar?"

Gözlerini kırpıştırarak odaklanmaya çalıştı ve odaya göz gezdirdi. Adamları neredeydi? Nicoletta? "Ne zamandır uyuyorum?"

"Dün ve bugün," diye cevap verdi sakince. "Bu ikinci günün akşamı. Ateşin vardı, yaran enfeksiyon kapmıştı. Ateşin ancak bu sabah düştü. Bayılmadan önce benimle tartıştığınızı hatırlıyor musunuz?"

Göz kapaklarının kapanmasına izin verdi. Başı ağrıyor ve uzuvları ağırlaşıyordu. Hayal kırıklığı içinde yüzünü buruşturdu. "Benim gömleğimi giyiyordun."

Meme ucunu hatırladı, küçük, sivri ve pembe. "Evet."

Elini onunkinden çekti ve ayağa kalktı.

Yanan bir mumu aldı ve yatağın etrafındaki birkaç mumu daha yakarak etrafı daha aydınlık hale getirdi. Bunu yaparken şal omuzlarından kaydı.

Gözlerini kısarak baktı. Sarı bir elbise giyiyordu. "Nereden aldın bunu?"

Gözlerini ondan kaçırdı. "Ben... şey... onu yan odada buldum."

Dondu kaldı. "Hangi oda?"

Sesi sessizdi ama kadının bakışları ona kaydı, açıkça telaşlanmıştı. "Oturma odası. Ama ben... Dük'ün odasına da girdim."

Ondan uzağa bakarken dudağı kıvrıldı. Gözlerinin arkasında yükselen öfkeyi görmesini istemiyordu.

Ses tonunu sakin tuttu. "Sana kilitli bir odaya girmemeni söylemiştim."

"Evet, yaptın." Sesi biraz tiz olsa da kararlıydı. "Ama ben artık senin karınım. Evinizdeki odalara girmeme izin verilmesi gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

Bunu hak ettiği için ve yüz ifadesini kontrol edebildiği için dönüp ona baktı. "Hayır, istemiyorum."

Dudakları titredi ama çenesini kaldırdı. "Gömleğini ve banyanı giymeye devam etmemi mi tercih ederdin?"

Aslında onun kendi kıyafetlerini giymesi çok hoşuna gitmişti, hem göğüslerinin bağları çözüldüğü için hem de içinde bir şeyleri çok ama çok memnun ettiği için. Ancak sarı elbise ona çok yakışmıştı. Mum ışığında bir saflık feneri gibi parlıyor gibiydi.

"Elbette hayır," diye cevap verdi. "Eğer gerçekten istediğin buysa annemin kıyafetlerini giyebilirsin. Ama bir daha ... babamın odasına girmeni istemiyorum."

Düşüncesi bile onu çılgına çevirmişti. O oda kötülükle doluydu.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü sana yapmamanı emrettim." Kelimeler dudaklarından buz gibi döküldü.

Kaşlarını çattı, inatçı görünüyordu. "Neden düşesin odası yerine orada yatmıyorsun?"

Adam ona baktı ve sedir ağacının kokusu odaya yayıldı.

Midesi bulandı.

Bu yüzden ona gerçeği söylemiş olmalı. "Çünkü o odaya girince kusasım geliyor."

Gözlerini kapattı ve onun yutkunmasını dinledi.

"Oh."

Lanet olsun. Onunla tartışmak istememişti. Kendisinin en kötü yanlarını da ortaya çıkarmak istememişti.

İç çekti. "Teşekkür ederim."

Kadının göğsünün üzerindeki örtüyü düzelttiğini hissetti. "Ne için?"

"Beni emzirdiğin için." Gözlerini güçlükle açtı. "Kaçmadığın için."

Kaşlarını çattı ve sonra aniden dönerek bardağa biraz daha su doldurdu. "Hasta bir adamı terk etmezdim, Majesteleri."

Ah. Ona hakaret etmişti.

Kadın bardağı tekrar adamın dudaklarına götürdü ve adam içerken onu izledi. Kadın yorgun görünüyordu. Yorgun ve temkinli... ona karşı mı?

Büyük ihtimalle.

Olması gerektiği gibi.

Fincanı kitabının yanına koydu.

"Ne okuyorsun?"

"Polybius'un Tarihleri." Önce kitaba, sonra da kaşlarını çatarak ona baktı. "Sana okuduğumu hatırlamıyor musun?"

"Evet, ama seni anlayamadım. Sanırım ateşten." Polybius, Roma tarihinin oldukça silik bir kronoloğuydu. Merakla ona baktı. "Latince mi? Yoksa İtalyanca mı?"

"İkisi de değil." Sanki utanmış gibi boğazını temizledi. "Latincem pek iyi değildir -gerçi daha önce Polybius'un Latince bir baskısını okumuştum- ve İtalyanca bilmiyorum. Kütüphanenizde İngilizce bir çevirisi olduğunu gördüm."

"Ah." Başını salladı. "Kütüphanede İngilizce bir çeviri olduğundan haberim yoktu ama babamın kâhyasının, Wight Kontu'nun kütüphanesini, kont babasının ölümü üzerine satmak zorunda kaldığında satın aldığına dair bir kayda rastladım." Onun şaşkın kaşlarını yakaladı. "Kumar borçları."

"Ah." Elindeki cilde baktı ve parmaklarını yıpranmış kapağın üzerinde gezdirdi. "Anlıyorum. O halde Wight Kontu'nun kaybı benim kazancımdır, sanırım."

"Öyle görünüyor." Kadının yutkunmasını ve işaret parmağını kitaba vurmasını izledi. Gergin miydi?

"Bu Latince baskıyı nerede okudun?"

Onun ilgisinden biraz ürkmüş gibi başını kaldırdı. "Babamın taşradaki evi, doğduğum yer."

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

"Essex'te," dedi. "Etrafı çayırlarla çevrili alçak bir tepede yer alan eski, başıboş bir ev. Korkarım artık ailemiz için çok büyük. Radcliffler -benim ailem- Tudorlar zamanındaki yüksekliğimizden oldukça aşağıya düştüler."

Düşüncesizce kendi karanlığına sürüklediği bu kadın hakkında çok az şey bildiğini fark etti. "Tek çocuk muydun?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Benim Henry adında bir ağabeyim var. Aslında benden yedi yaş büyük. Gerçi o okula gönderildi, bu yüzden onu tatiller dışında pek görmedim. Ama komşu malikaneden çok iyi bir arkadaşım vardı. Katherine." Sesi titriyordu.

"Katherine?"

Başını salladı ve nefes aldı. "Geçen sonbaharda öldü. Oldukça ani bir şekilde. Bu... bir şoktu." Başını kaldırıp ona baktı, gözlerinde yaşlar birikmişti. "Kyle Dükü ile evliydi. Hugh ile bu şekilde arkadaş oldum."

İsmi duyunca kaşlarını çattı, göğsü gerildi. "Arkadaşının kocasına mı aşık oldun?"

"Hayır!" Gözleri irileşmişti. "Yüce Tanrım, hayır."

"Ama sen Kyle'la evlenecektin," dedi usulca. "Herkes böyle düşünüyordu. Bu yüzden Dionysos senin düğünde gelin olduğunu varsaydı."

Başını salladı. "Evet, bir tür anlaşmamız vardı - hiçbir şey yüksek sesle söylenmedi, dikkatinizi çekerim - ama ikimiz de eninde sonunda bana evlenme teklif edeceğini biliyorduk. Ama sonra Alf'e aşık oldu - karısı yaptığı kadına."

"Ah." Onu inceledi, hareketsiz duruşunu, ince, beyaz ellerini, sakin yüzünü. Kendisiyle evleneceğini düşündüğü adam başka bir kadına yöneldiğinde hiç pişmanlık hissetmemiş miydi? Kıskançlık? Öfke?

Fark eder miydi?

Artık ona sahipti. O kendisiydi ve ne bedenen ne de düşünce olarak başka erkeklerle eğlenmesine izin vermeyecekti.

Bu onu aşağılık biri yapsa bile.

Odanın kapısı açıldı ve Ubertino'nun içeri girdiğini görmek için döndü.

Hizmetkâr Raphael'in uyandığını görünce sırıttı. "Majesteleri! Tanrı'ya şükür uyandınız. Nicoletta'ya çorba getirmesini söyleyeceğim, ben de biraz su getireceğim."

Raphael, "Teşekkür ederim," dedi ve uşak tekrar gitti.

Döndüğünde düşesinin hâlâ elinde tuttuğu kitabın kapağını okşadığını gördü.

"Hangi bölüme gelmiştin?" diye sordu.

Kadın başını kaldırıp baktı.

"Anlayamadım?" "Polybius." Başıyla

kitabı işaret etti.

"Okudun mu?"

Dudakları kıpırdadı. "Latince. Ve İtalyanca, ama kötü bir çeviri."

"Ah." Gözlerini kırpıştırdı. "Kartaca'nın yağmalanması hakkında bir şeyler okuyorum. Acımasız bir dönemdi. Çok fazla insan öldürülmüş."

"Savaştı." Tereddüt etti ama kadının ne düşündüğünü merak ediyordu. "Hasdrubal'ın karısına mı geldin?"

"Evet, öyle." Pembe dudakları aşağı doğru çekildi. "Bir kadının böyle bir şey yapması, iki çocuğunu ateşe atması ve sonra da kocasına küfrederek kendisinin ateşe atlaması? Bence delirmiş olmalı. Ya da çok gururlu."

"İntiharını asil bulmadınız mı?"

"Hayır." Kadın ona baktı. "Ya sen?"

Omuz silkti. "Kartaca düşmüştü. Onu ve çocuklarını bekleyen kader tecavüz ve kölelikti. Gururlu bir kadının böyle bir hayat yerine ölümü seçmesini anlayabiliyorum."

"Peki ya kocası?" diye sordu, biraz öne eğilerek, yanakları tartışmanın verdiği tutkuyla pembeleşmişti. "Peki ya kocasına, çocuklarının babasına küfretmeye ne demeli?"

Kendi yüzünün taşlaştığını hissetti. "Hasdrubal ölümüne savaşmak yerine Romalılara teslim oldu. Dahası, o

merhamet diledi. Karısının böyle bir adamın yanında durmak gibi bir yükümlülüğü yoktu."

"Öyle değil miydi?" diye sordu düşes usulca. "Eş sevgisiyle mi, onuruyla mı, yoksa basit bir dürüstlükle mi? En büyük yenilgisini yaşadığı anda çocuklarını -kendisini- ondan aldı."

"Madam, adamın bir korkak, kadının ise asil bir hanımefendi olduğunu söylüyorum." "O zaman ben de," dedi kadın yumuşak bir sesle, "adamın
O tüm umudunu yitirmişken yaşamaya devam etti."

Ona baktı. Bu kadar saflığı nereden bulmuştu? Dudakları neşesiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yaşamak için hiçbir umut yoktu, sadece kölelik, tecavüz ve ölüm vardı. Yapılacak en onurlu şey aslında onun yaptığı şeydi: intihar."

"Hayır." Hararetle elini onunkinin üzerine, örtünün üzerine koydu ama fark etmediğini düşündü. "Hayır. Hayat varken her zaman umut vardır. Senin kendi hayatı için yalvaran bir korkak gördüğün yerde, ben gururuna rağmen sebat etmeye karar vermiş bir adam görüyorum. Kartaca kuşatmasının üç uzun yıl sürdüğünü hatırla. Hasdrubal gerçekten korkak bir adam olsaydı, bu yıllar boyunca herhangi bir noktada teslim olabilirdi. Ama teslim olmadı. Savaştı. Sadece surlar aşıldığında ve şehir düştüğünde kılıcını yere attı. Bu bir korkağın yapacağı bir hareket değildir."

"Ya karısı?" diye sordu sessizce, "Ya o? Bir köle olarak mı yaşamalıydı? Belki de Romalı bir askerin fahişesi olarak?"

Çenesini kaldırdı. "Evet, sanırım öyle. İnsanın kendini öldürmesi-"

Alay etti. "Pagan bir kraliçeye Hıristiyan ahlakını yüklüyorsun."

"Hayır, bırak da bitireyim." Bir nefes aldı, düşünüyordu, belki de düşüncelerini toparlıyordu. "Benim görüşüme göre, tecavüze uğramış ve aşağılanmış olsa bile kendini öldürmek bir kayıptır. Hasdrubal'ın karısı iki oğlunun annesiydi. O da kendi başına bir insandı. Kölelikte bile, ne kadar zayıf olursa olsun, kaçma ihtimali her zaman vardır. Ayaklanma ve size zarar verenlere karşı isyan etme."

Ona baktı ve hayatı boyunca hiç acı çekip çekmediğini merak etti. Ölüm düşüncesini bir gün daha yaşama düşüncesine tercih edip etmediğini.

Yüce Tanrım, öyle olmamasını umuyordu.

"Ve eğer kölelikten kaçtıysa," dedi nazikçe. "Hasdrubal'ın karısının kendini asla ateşe atmadığı, çocuklarını asla kurban etmediği bu varsayımsal dünyada, kaçmasına izin verelim ve ona kocasını tekrar bulma gibi imkansız bir şans verelim. Şehrini yerle bir eden Romalılara diz çökerek yalvaran o asil adam, karısını geri kabul eder miydi sizce? Onun yüzünü okşar ve esaret altındayken bedenine tecavüz eden erkekleri hiç sormaz mıydı? Böylesine kirletilmiş bir kadını tekrar yatağına alabilir miydi?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi sessizce, "ama öyle olmalı. Başına ne gelirse gelsin onun suçu değil." Onun gözlerinin içine baktı, bakışları nazik ve acımasızca ciddiydi. "Tıpkı beni Kaos Lordları'ndan kurtarmamış olsaydın, o gece başıma gelebileceklerin benim suçum olmayacağı gibi. Daha sonra onlardan kaçabilseydim, kaçardım. Ve kendi canıma kıymazdım."

Onun kendine zarar vereceği düşüncesi bile kalbini durdurdu.

O bir aptaldı. Tabii ki bu tartışma onun son yakalanışını hatırlatıyordu. Neredeyse tecavüze uğramasına. Kaçırıldığında ne düşünmüş olmalıydı? Başına çuval geçirilip Kaos Lordlarının önüne sürüklendiğinde ve bir kurban taşının önünde diz çöktürüldüğünde?

Dehşetten aklını kaçırmış olmalıydı.

Yine de korkusunu kontrol altına almıştı. Dahası, ilk elden yakın deneyimine rağmen, şimdi tutkuyla, tecavüze uğrayan bir kadının asla umudunu yitirmemesi gerektiğini savunuyordu. Her şeye rağmen hayatta kalmak için savaşmalıydı.

Onun algısı karşısında hayrete düşmüştü. Cesareti karşısında dehşete düştü.

Elini ters çevirdi ve parmaklarını kavradı. "Affedersiniz." Tartışmasını yönlendiren şey saflık değildi. Çok daha asil bir şeydi. "Düşesim, bu şekilde istismara uğramış olsaydınız sizi asla suçlamazdım ve asla kendi canınıza kıymanızı istemezdim."

Elini kaldırdı ve ağzını avucuna bastırdı ve bunu yaparken keskin, içgüdüsel bir anı yaşadı: Ateşi onu ele geçirmeden önce onu öpmüştü. Dudakları yumuşaktı ve dilinin istilasına boyun eğmişti. Tadı çay gibiydi.

Onu tekrar tatmak istiyordu. Onun küçük dudaklarını yalamak, ağzını açmasını ve inlemesini sağlamak.

Ama bu aptallıktı. Kendini birazcık bile kaybetmesine izin veremezdi. O saftı ve kendisi değildi. Damgasının ona asla dokunmadığından emin olmalıydı.

Elinin dudaklarından düşmesine izin verdi, gözlerindeki şehveti görmemesi için aşağı baktı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Daha fazlasını söylemeye başladı ama o anda Nicoletta odaya girdi. Hizmetçinin elinde dumanı tüten bir tabak çorba ve kolunun üzerinde bir bez vardı. Arkasında da elinde sıcak su dolu bir sürahiyle Ubertino vardı.

Hizmetkâr onu görünce gülümsedi. "Sanırım oturmak isteyeceksiniz, Majesteleri."

Korsikalı oturmasına yardım ederken Raphael başıyla onayladı.

Nicoletta ve düşesi gizlice soyunma odasına çekildiler.

Raphael banyanının düğmelerini çözdü ve omzundaki kanın sertleştiğini fark etti. Dağınıklık karşısında tiksintiyle burnunu kırıştırdı.

Soyunma odasının kapısına baktı ve konuşmadan önce kapalı olduğundan emin oldu. "Düşesimin durumu nasıl?"

Ubertino lazımlığı yatağın yanına getirdi. "Majesteleri zamanının çoğunu size bakarak geçirdi."

Ve ait olmadığı odalara gizlice giriyordu. "Manastırın dışına çıkmadı mı?"

Raphael kendini rahatlatırken iç çekti. Aletini salladı ve banyanı kapattı.

"Hayır, Majesteleri." Ubertino tencereyi kapatıp paravanın arkasına yerleştirdi.

Soyunma odasının kapısı açıldı.

Düşes, eşikten işaretle boğazını temizledi. "Gücünü Ubertino ile sohbet ederek harcarsan, Nicoletta ve benim seni yıkamamız için yeterince uzun süre uyanık kalamazsın."

Ona ellerini sürmeyi kendisi mi teklif etmişti? Bu düşünce bile karnını sıkılaştırmıştı.

Kaşlarını çatarak ona döndü. "Kanlı bir bebek gibi yıkanmaya ihtiyacım yok."

Günaha girmeyi göze alamazdı.

"Aslında var." Yatağa doğru ilerledi ve Nicoletta'nın tuzlu et çorbasından bir kâse uzattı. Tatlı tatlı gülümsedi. "Seni vurduğum geceden beri yıkanmadın. Banyanda ve yatak örtüsünde kurumuş kan olan bir yatakta yatıyordun. Leş gibi kokuyorsun."

Gözlerini kıstı ve çorbadan bir ısırık aldı. Onunla daha fazla tartışabilirdi, sadece yetkili olanın kendisi olduğunu vurgulamak için, ama yorgundu. Zayıftı ve onun cazibesine kapılmıştı.

Ve ayrıca. Leş gibi kokuyordu.

Nicoletta odanın içinde koşuşturup kendi kendine azarlayıcı bir sesle mırıldanırken, çorbanın yarısını sessizce içti.

Sonunda kâseyi kenara ittiğinde, Ubertino onu almak için acele etti.

Raphael onun bileğini yakaladı. "Hiç arayan oldu mu? Sahada kimse var mı?"

"Hayır, Majesteleri," diye cevap verdi. "Adamlar manastırın dışında dolaşıyor ve hiç yabancı görmediler."

Raphael başıyla onayladı ve onu serbest bıraktı. "Güzel." Ubertino başıyla selam verdi ve yatak odasından çıktı.

Yastıklara yaslandı. Bu yaralanma kötü bir zamanlamaydı. Bir yolunu bulmalı ve bu şekilde

Kaos'un Lordları olan çürümüş elma. Bahar şenliği sona erdiğinde, Dionysos özel bir toplantı çağrısı yapmadığı sürece aylarca başka bir toplantı yapmayacaklardı. Belki de o-

Düşes kulağına, "Biraz doğrul," diye mırıldandı.

Gözlerini açtı. Kadın yakındaydı, elleri kollarına uzanıyordu. Görünüşe göre bu yıkama konusunda ciddiydi.

Aptal, aptal kız.

Omzundaki acıya aldırmadan kendini yukarı itti.

Başının altına birkaç bez yerleştirdi. "Arkana yaslanabilirsin."

Ona bir kaşını kaldırdı.

Sadece dudaklarını büzdü ve bir bezi ıslatıp sabun sürmek için döndü. Onunla tekrar karşılaştığında omuzları dik, ifadesi sakin ve kararlıydı.

Yüzünün sol tarafından başladı. Yaralanmamış tarafından.

Doğal olarak.

Kadının kaşlarının hafifçe çatılmasını, ılık, nemli bezin yanağında, çenesinde ve alnında hafifçe gezinmesini izledi.

Gözlerini kırpıştırdı ve tereddüt etti.

"Yara izleri çoğu insanı rahatsız eder," dedi yumuşak bir sesle. Sertçe. "Bu utanılacak bir şey değil. Diğer tarafı Nicoletta yapsın. O bunlara alışıktır."

"Hayır." Nefes aldı ve adamın bakışlarıyla buluştu, mavi-gri gözleri kararlıydı. "Yara izlerin beni rahatsız etmiyor."

Yalan söylüyordu, bunu söyleyebilirdi, ama bu bir şekilde onun bu şeyi yapma konusundaki ısrarını daha da ... cesur mu yapıyordu? Evet, cesurca. Bunu bir tür kefaret ya da hayırseverlik olarak yapmıyordu -dudaklarının duruşundan, elinin sabitliğinden, alnının pürüzsüzlüğünden anlayabiliyordu- ama belki de yapılacak en doğru şey olduğu için yapıyordu.

Kendisinden çok daha asil bir kadınla evlenmişti.

Başını salladı ve gözlerini kapatıp tekrar onun dokunuşuna maruz kaldı.

Bez şimdi teninde serindi, alnının iz bırakmamış tarafından sağ gözünün üstündeki yara izinin başladığı yere doğru okşuyordu. Kadın tereddüt etmedi, adam da ona bunu verdi. Kumaş yara izinin üzerinden geçip yüzüne indi. Yılan gibi kıvrılan ipi hissetmeliydi. Doğal olmayan pürüzsüzlüğü. Yine de devam etti, bükülmüş dudağıyla ağzının üzerinden boynuna kadar sildi. Onun bezi sıktığını duydu ve sonra bez geri döndü, yüzündeki sabunu sildi.

Gözlerini açtı ve ona baktı.

Yanakları pembeleşmişti. Onun sıcaklığını hissediyor muydu? Onu yakalamak için uzuvlarını tuttuğu kontrolü?

Gözlerini kırpıştırdı. "Sırada saçını yapsak iyi olur."

İki kaşını da kaldırdı. Nicoletta'yla birlikte yatağı su içinde bırakmadan bunu nasıl yapmayı önerdiklerine dair hiçbir fikri yoktu.

Ama bir şekilde başının altına, kenarları bezle kaplanmış bir leğen sıkıştırmışlar.

Düşes, saçlarına dikkatlice ılık su dökerken dilinin ucunu dişlerinin arasına sıkıştırdı. Dudakları çok pembeydi. Dolgundu ve üst kısmında belirgin bir Aşk Tanrısı yayı vardı. Ağzı nemden yumuşak bir şekilde parlıyordu.

O ağızla ne yapmak istediğini düşünürken göz kapakları düştü.

Şimdi güçlü, ince parmaklarıyla saç derisine masaj yaparak saçlarına sabun sürüyordu.

İnlememek için çenesini sıktı.

Kadın adamın saçlarını geriye doğru taradı, okşadı, bastırdı ve adam gözlerinin tembel bir kedininki gibi kapandığını fark etti. O zamandan beri bir başkası tarafından böyle dokunulmamıştı...

Evet. Çok uzun bir süre için değil.

Kadın ellerini kaldırdı ve temiz su başından aşağı döküldü. Kadının saçındaki fazla suyu temizlediğini ve ardından kurutmak için bir bezle sıvazladığını hissetti.

Leğen kaldırıldı.

Gözlerini açtığında onun endişeyle dudaklarını yaladığını gördü. "I
... şey... Banyanınızı sökmeliyiz. En azından üst kısmını."

Eğer neşeli bir adam olsaydı, o zaman sırıtabilirdi. Onun kontrolünün alevleri içinde oynuyordu. Kendi tehlikesinin farkında değil miydi?

Ama kızarması derinleşmişti ve nefis bir şekilde keyifsizdi.

Ne kendi dürtülerine ne de kızın masum şaşkınlığına karşı koyabildi.

Kollarını iki yana açtı ve ciddiyetle, "Misafirim olun," dedi.

Altıncı Bölüm

Şimdi Kaya Kralı çorak taşın derinliklerinde yaşıyordu. çorak topraklarda çok az kişi onu görmüştü. Hatta onun hiç var olmadığını söyleyenler bile vardı. Taşçı Ann'e gitmemesi için yalvardı, çünkü asla geri dönmeyeceğinden korkuyordu. Ama Ann'in El'e olan aşkı güçlü ve kararlıydı. Sonunda yarım somun ekmek, biraz peynir ve annesinin şanslı olduğunu düşündüğü güzel pembe bir çakıl taşıyla yola çıktı....

-Rock King'den

Iris yutkundu. Dyemore'un sesi zengin ve boğuktu, kollarını ona meydan okurcasına uzatırken gözleri alaycıydı.

Onun kocasıydı, değil mi? Üstelik hasta bir adamdı. Son iki gününü Nicoletta'nın yardımıyla ona bakarak geçirmişti. Onu yıkamak basit bir gereklilikti, başka bir şey değil.

En azından banyanının düğmelerini açmak için başını eğdiğinde kendine söylediği buydu. Zihninin sesi ne kadar canlı ve saçma olursa olsun, parmaklarının titrediğini fark etmekten kendini alamadı.

Belki de bu beklenen bir şeydi. En son bir erkeği soymasının üzerinden epey zaman geçmişti.

Sonra, rahmetli kocası orta yaşlarındaydı, Dyemore ise hayatının baharında bir adamdı, tahmin etmesi gerekirse ondan sadece biraz daha yaşlıydı ve tabii ki oldukça, şey... yani...

Pekala.

Oldukça sağlamdı.

Iris, Nicoletta'yla birlikte Dyemore'un önce sol kolunu, sonra da çok nazikçe sağ kolunu banyan kollarından çekerken göğsünün ne kadar sağlam olduğunu fark etmemeye çalıştı. Örtü beline kadar itilerek alt yarısını gizlice örttü.

Banyanın üst kısmını çıkarmayı bitirdiklerinde alnı terden sırılsıklam olmuş ve nefes nefese kalmıştı. Nicoletta'yla endişeli bir bakış alışverişinde bulundu. Iris onu yormak istemiyordu; son iki gündür anlamsız bir ateş içinde olduğu düşünülürse, zaten bir süredir uyanıktı.

Ancak kirli çarşafların ve kolundaki kan kabuğunun iyileşmesini engelleyeceğinden endişe ediyordu.

Tekrar uyuyabilmesi için bunu mümkün olduğunca çabuk halletmek en iyisi.

Bu düşünceyle, kendisi ve Nicoletta dükü soyarken Ubertino'nun yatak odasına getirdiği ılık su dolu taze leğene yöneldi. Temiz bir bez alıp ıslattı, sonra da hizmetçinin getirdiği sabunu kullandı. Iris'in yıkandığı sabunun aynısıydı bu ve havayı portakalın baş döndürücü kokusu dolduruyordu.

Nefes aldı ve yataktaki adama dönerek onu ve geniş göğsünü inceledi. Önünde oldukça fazla çıplak ten varmış gibi görünüyordu. Yutkundu ve adamın sağlam kolundan başlamaya karar verdi. Sabunlu bezi adamın omzuna yerleştirdi ve parmaklarının altındaki kasların ne kadar sıkı olduğunu fark etmemeye çalışarak pürüzsüz cildi hızlıca okşadı.

Bakışlarını kesinlikle elinin üzerinde tuttu.

Yine de köprücük kemiğinin zarif kıvrımını, kolunun üst kısmındaki çıkıntıyı, ön kolunun iç kısmındaki tek bir damarı görmezden gelmek imkansızdı...

Elinin onun kolunda yavaşladığını fark etti. Oda çok sessizdi. Nicoletta kirli suyu alıp gitmişti ve Ubertino bir yerlerdeydi, belki de daha temiz su getiriyordu.

Su. Dük ile yatak odasında yalnızdılar ve Dük'ün elleri Dük'ün vücudundaydı.

Gözlerini onunkilere dikmeye cesaret edemedi.

Adamın elini kendi eline aldı ve bezi sırtını saran damarların üzerinde gezdirdi. Adamın parmakları uzun ve güçlüydü; tırnakları kare şeklinde ve soluktu. Her birini dikkatle yıkadı ve sonra avucunu yıkamak için elini kendi avucunun içine aldı. Bu samimi bir hareketti. Şefkatli bir hareket. Bir annenin çocuğu için yapabileceği bir şey.

Ya da bir kadın sevgilisi için performans sergileyebilir.

Iris nefesini tuttu ve bezi durulamak için doğruldu. Geri döndüğünde bakışları onunkilere takıldı.

Onu izliyordu, kristal gözleri yarı kapalı, bükülmüş dudakları ayrıktı.

İçinde bir şeylerin sıkıştığını hissetti.

Gözlerini kaçırdı, aceleyle elini ve kolunu sabundan arındırdı.

Yatak odasının kapısı açıldı ve Nicoletta taze su getirerek içeri girdi.

Iris tekrar sabunlarken bezine konsantre oldu.

Koyu renk saçlarının kıvrım kıvrım uzadığı kolunun altını yıkamak için kolunu dürttü.

Erkekliğinin kokusunun en güçlü olduğu yerde.

Bunu erotik bulmamalı. Bir bayan bunu erotik bulmamalı.

Ve yine de yaptı.

Kaldırdığı kolu, kaburgalarının üzerindeki kasları ilgi çekici çıkıntılar halinde öne çıkarıyordu ve kadın eğilip onun kokusunu içine çekmek istiyordu -aslında çok istiyordu.

Dudağını ısırdı.

Nicoletta leğendeki kirli suyu dökerken çıkan ses Iris'i hayal aleminden çıkardı. Başını kaldırdığında hizmetçinin kendisine doğru bakmadığını gördü.

Belli ki Nicoletta yanlış bir şey fark etmemiş.

Bunun için Tanrı'ya şükür.

Iris Dyemore'un gözleriyle tekrar karşılaşamadı. Farkındalığı çok uçucuydu. Eğer onun bakışlarını yakalarsa yanabilirdi.

İlk kez bu adamla aynı yatağı paylaşma düşüncesi sadece mümkün değil, aynı zamanda dört gözle bekleyebileceği bir şey gibi görünüyordu.

Nicoletta Dük'ün yaralı kolunu ve omzunu yıkamaya başlarken Iris de Dük'ün göğsüne yöneldi.

Aşağı bakarken yutkundu. Meme

uçları vardı.

Doğal olarak.

Bütün erkeklerin -ve kadınların, çocukların ve hatta bebeklerin- meme uçları vardı. Sadece normalde bayanlar bir beyefendinin meme uçlarını görmezdi ve daha önce, yaralandığında, bakacak zamanı olmamıştı.

Iris boğazını temizledi ve göğsünün üst kısmını küçük daireler çizerek ovdu, aşağıya, meme uçlarından birine doğru ilerledi. Sadece küçük et parçalarıydılar, değil mi? Etrafındaki deriden daha koyu bir renkteydiler ve kırışıktılar ama sıra dışı bir şey değillerdi.

Bezle meme ucunun üzerinden geçerken nefesi kesildi. Bunu hissetti mi? Teninin geri kalanından farklı bir his veriyor muydu? Çıplak meme uçlarının üzerinden bezle geçerken onun hissettiği gibi mi hissediyordu?

İndirdiği kirpiklerinin altından bakmaya cesaret etti.

Burun delikleri açılmıştı, gözleri sadece yarıktı.

Göğüs uçları şimdi dikleşmiş, göğsünde keskin bir tepe oluşturmuştu.

Suyun ve havanın soğuğundan olabilir. Belki de.

Adamın yan tarafını ve örtünün serili olduğu belini yıkadı, dokunuşuyla karnını içine çekişini izledi. Göbeğinin etrafında, çarşafın derinliklerine doğru uzanan bir tutam siyah saç vardı.

Yutkundu.

Adamın üstü örtülüydü elbette, ama çarşafın altında ne olduğunu biliyordu - onu otelde tamamen çıplak görmüştü.

Lordların eğlenceleri. Görüntü hafızasına kazınmıştı: gururlu, kalın bir penis, ağır bir kese ve gece yarısı kıvrılan saçlar. Örtü biraz aşağı kayarsa, o siyah kıl yuvasının üst kenarını görebilecekti.

Bu düşünce elbisesinin altından kalçalarını birbirine bastırmasına neden oldu.

Vücudunun onu nasıl etkilediğini biliyor muydu?

Aceleyle elini o tehlikeli örtüden uzaklaştırmaya zorladı. Yukarıya, düz ovaya, kaburgaların üzerinden göğsüne doğru ilerledi. Göğsünün ortasındaki kılları yıkadı ve sonra sağ meme ucunu nazikçe daire içine aldı, et parçası sertleşip kararırken bile içinin ısındığını ve eridiğini hissetti.

Birden bileği sıkıştı. "Yeter." Suçluluk duygusuyla doğruldu.

Soğuk gözleri onunkilerle buluştu. "İşin bitti mi?"

Bileğini çekiştirdi ama hastalık yüzünden zayıf düşmüş olsa da adamın tutuşu sıkıydı. "Sırtın ve geri kalanın-"

"Sanırım şimdilik işiniz bitti düşesim," diye homurdandı, sesi derin ve sertti.

Onun çok dikkatli olduğunu fark etmiş miydi? Onu gücendirmiş miydi? Adamın yüzünde öfke ya da kınama aradı ama ikisini de bulamadı. Aslında orada herhangi bir ifade okumak neredeyse imkânsızdı. Birden fark etti ki, adam kendisiyle ilgili hiçbir şeyi açığa vurmuyordu. Tüm duygularını, tüm düşüncelerini kristal gözlerinin ve yaralı yüzünün ardında saklıyordu.

Sadece onu izledi.

Çıldırtıcıydı.

Dudaklarını yaladı. "Sanırım banyonuz bitmiş olsaydı daha iyi dinlenirdiniz."

"Hiç şüphesiz." Kadının bileğini bıraktı. "Ubertino geri kalanı için bana yardım edebilir."

"Ya Nicoletta?" Hizmetçiye bir göz attı. Nicoletta sargıların etrafını dikkatle yıkıyordu. Başını eğmişti ama Iris bunu düşünecek kadar aptal değildi.

hizmetçi, efendisine ve hanımına dikkatle bakmıyordu.

"İşi bittiğinde onu sana göndereceğim." Adam ona baktı, gözleri Kuzey Denizi kadar soğuktu. "Artık sana ihtiyacım yok. Git."

İrkilmemek için kendini zor tuttu. Bu bir kovulmaydı. Kaba bir kovma.

Onlar evliydi. Bir kadının kocasının banyosuna yardım etmesi elbette caizdi. Ama onun yasaklayıcı yüz ifadesine bir bakış bu fikre son verdi. Sanki artık onun dokunuşuna dayanamayacakmış gibi davranıyordu.

Sanki onun dokunuşundan iğrenecekmiş gibi.

Iris incindiğini belli etmemeye çalışarak çenesini kaldırdı.

Onunla göz göze geldi ve "Nicoletta, lütfen soyunma odasına git. Kocamla konuşmak istiyorum."

Hizmetçi dondu kaldı, elleri dükün göğsünün üzerinde geziniyordu. Iris ve Dyemore'un arasına baktı.

Dyemore başını salladı.

Nicoletta elindeki bez parçasını su dolu tasa attı ve aceleyle odadan çıktı.

Iris soyunma odasının kapısı kapanana kadar bekledi ve sonra düke döndü. "Ben sizin karınızım efendim, köpeğiniz değil. Halıyı kirletmişim gibi gönderilmeyeceğim."

Raphael Iris'i izledi. Kendini sert bir şekilde tutuyordu.

Kendisini sorgulamasına duyduğu öfkenin yükseldiğini hissetse de onun cesaretine hayranlık duyuyordu. Artık onun tarafından baştan çıkarılmak istemiyordu. Onunla tartışmak bu konuda pek yardımcı olmayacaktı.

"Sana bir orospuymuşsun gibi hitap ettiğimi düşünüyorsan özür dilerim," dedi dişlerini sıkarak. "Ama itirazım hâlâ aynı. Beni yıkamanıza gerek yok."

"Peki ya istersem?" Kadının yanaklarında renk yükseliyordu ve adam bunun onu ne kadar güzelleştirdiğini düşünmeden edemedi. Tutku içindeki bir kadına benziyordu.

Bu hiç de verimli bir düşünce değildi. "Bu tartışma-"

"Neden sana dokunmamı istemiyorsun?" diye sordu.

"Neden bunu isteyesin ki?" diye sordu açık açık. Sabrı tükenmek üzereydi. "Yüzüm iğrenç. Nasıl irkildiğinizi gördüm, lütfen inkâr etmeyin hanımefendi."

"Ürküttüysem özür dilerim," diye fısıldadı. "Yara izini iğrenç bulmuyorum. Seni de iğrenç bulmuyorum. Ve durum böyle olduğuna göre, bana öyle geliyor ki, eğer hoşuma giderse sana dokunabilmeliyim."

Alay etti. "Bana dokunmanın seni neden memnun edeceğini bilmiyorum."

"Öyle değil mi?" Kızarmış yüzü pembeleşmişti. Bu tartışmadan utandığı belliydi ama yine de onun bakışlarını üzerinde tuttu. "Karınızın vücudunuzla ilgilenmesinden mutlu olacağınızı düşünürdüm. Ne de olsa" -sesini alçalttı- "karı koca olarak aynı yatağı paylaşacağız."

Midesi bulandı ve gözlerini ondan kaçırdı. "Aynı yatağı paylaşacağız, değil mi?" diye sordu ve

Sesi daha yakındı.

Ona yaklaşmıştı.

Gözlerini kaldırdı, bakışlarıyla onu kıstırdı. Elini yarı kaldırmış, ona tekrar dokunmak için uzanmıştı.

Tam zamanında onun elini yakaladı.

"Elbette yatağımızı paylaşacağız," diye cevap verdi, sesi sertti. Burada zayıflık göstermeyi göze alamazdı. "Ama başka hiçbir şey yapmayacağız."

Gözlerini kırpıştırdı, kafası karışmış görünüyordu. "Yani-"

"Yani benim tarafımdan rahatsız edilmeyeceksin," diye homurdandı. Kontrolünün ne kadar zayıf olduğu hakkında hiçbir fikri yok muydu? Kendini sadece pamuk ipliğiyle kontrol altında tutuyordu. Ateşi yüzünden zayıf düşmemiş olsaydı, onu yakalayıp yatağına, kucağına çekebilirdi. Dudaklarını ve hassas boynunu yalayabilirdi. Korsesinden fichu'yu çeker ve dişlerini göğüslerinin güzel kabarıklıklarında gezdirirdi. Ve sonra...

Hayır.

Hayır.

Onu bozmayacağına yemin etmişti.

Bu yemin ona neye mal olursa olsun.

"Ben... Ben anlamıyorum." Sesi incinmiş gibiydi, sanki adam sorunun kendisinde olduğunu ima etmişti. "Benimle evlendin. Senden bu kadar iğreniyorsam ve benimle yatmayacaksan bunu neden yaptın?"

Onu düzeltmeli. Ona tamamen -komik bir şekilde- yanlış anladığını söylemeliydi. Ama bunu yapmak onun daha fazla soru sormasına neden olacaktı.

Kesinlikle cevaplamak istemediği sorular - şimdi ya da hiçbir zaman.

Belki de böylesi daha iyiydi.

"Seninle hayatını kurtarmak için evlendim," diye yalan söyledi, sesi düzdü ve bunu yaparken bile teninde oluşan buzun onu iliklerine kadar soğuttuğunu hissedebiliyordu. Kalbini hareketsiz hale getiriyordu. "Başka bir şey için değil."

Sanki adam karnına bir kılıç saplamış gibi sendeledi. "Ama... ama sen beni öptün. Elbette-"

"Ateşim vardı," diye mırıldandı. Karanlık ruhunu örtmüştü. "Aklım başımda değildi."

Bir an ona baktı, mavi-gri gözleri harap olmuştu ve sonra gururlu ve güçlü bir şekilde kendini toparladı. "Anlıyorum. İzin verirseniz, gidip Ubertino'yu getireyim."

Döndü ve odadan çıktı. Tüm ışığı da
yanında götürdü.

Iris yatak odasından çıkarken gözyaşlarını tutamadı, açıkçası bu tamamen aptallıktı. Dyemore'u neredeyse hiç tanımıyordu; onunla evleneli sadece birkaç gün olmuştu. Onun kendisini reddetmesini bu kadar ciddiye alması için hiçbir neden yoktu. Dyemore onunla onu korumak için evlenmişti. Onunla evlenmişti çünkü başka seçeneği yoktu.

Bunların hepsi oldukça mantıklıydı ve cinsel arzuyla -ya da arzusuzlukla- hiçbir ilgisi yoktu.

Yanından geçerken bir yan masayı tekmeleme dürtüsünü bastırdı.

Sorun şu ki, Dyemore'la Polybius'u tartıştıklarında, Polybius'ta bir şeyler bulabileceklerini düşünmüştü.

ortak dostluk bağı. Ne kadar aceleyle ve kötü başlamış olursa olsun, bu evliliğin kabul edilebilir olma şansı olabilirdi.

Memnun olabileceği bir evlilik.

Şimdi yeniden belirsizliğe sürüklenmişti. Eğer adam onu arzulamıyorsa -eğer aktif olarak ondan iğreniyorsa- evliliklerinin mutlu bir evlilik olma ihtimali neydi?

Kendisini bu kadar sert bir şekilde reddeden bir adamla nasıl yaşayabilirdi?

O kadar özlemini çektiği çocukları olmadan nasıl yaşayabilirdi?

Lanet olsun ona!

Iris mutfak kapısının önünde durdu, bir an için kendini toparlamaya çalıştı. Sonra mutfağa girdi ve Ubertino'nun iki sürahi su getirdiğini gördü.

"Dük, banyosunu bitirmeniz ve tıraş olmanız için hazır," dedi.

"Emredersiniz, Majesteleri." Ubertino aceleyle odadan çıktı.

Mutfakta iki hizmetçi kalmıştı: Bardo ve adını hâlâ bilmediği gür kaşlı hizmetçi. Mutfak masasında oturuyorlardı, belli ki akşam yemeklerini bitirmişlerdi ve o içeri girdiğinde ayağa kalkmışlardı.

Onlara başıyla selam verdi ve gitmek

için döndü. "Donna," dedi Bardo.

Tabii ki. Masadan şamdanı aldı ve ona el salladı. Hizmetkârlar Dük'ün emriyle onu şatoda takip etmeye başlamışlardı. Belli ki manastırın içinde bile korumaya ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Bu düşünceyle ürperdi, sonra kendini silkeledi ve aklını dükün kirli yatak çarşaflarını değiştirme işine verdi.

Omuzlarını dikleştirdi ve gülümseyerek iki adama baktı. Bardo'yu işaret etti ve "Bardo" dedi.

Şaşkın görünüyordu ama eğildi ve "Donna" dedi.

Parmağını Gür Kaşlar'a götürdü ve kendi kaşlarını kaldırdı.

"Ah!" dedi uşak, genişçe gülümseyerek. Sade biriydi ama sırıtışı normalde korkutucu olabilecek yüzünü oldukça sevimli hale getirmişti. "Luigi."

Başını salladı. "Luigi." İki adama da baktı. "Çarşafların nerede tutulduğunu biliyor musunuz?"

Luigi ve Bardo birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar.

"Çarşaflar mı?" Iris bir an için nasıl pandomim yapacağını düşündü.

keten ve sonra sadece pes etti.

Yorgundu, uzun bir gün olmuştu ve çarşaflar genellikle kadınlara aitti.

İçini çekti ve mutfakta arkasını döndü. Eğer çarşaflar için kullanılan bir dolap varsa, muhtemelen hizmetçinin odasında olmalıydı. Kâhyanın odası da çoğu zaman mutfağın dışındaydı.

Iris girdiği yerin karşısındaki kemerli kapıya doğru ilerledi.

Durdu ve hem Bardo'nun hem de Luigi'nin şaşkınlıkla ona bakmasına neden oldu. Dyemore gelene kadar bu evde yaşayan onca insanı düşünmek tuhaftı. Kâhya, uşak, hizmetçiler, uşaklar ve bunun gibi büyük bir evi efendisi yokken bile ayakta tutmak için gereken çok sayıda hizmetkâr.

Manastırın ölü gibi görünmesine şaşmamalı; insanlardan arındırılmıştı.

Iris bu düşünceyle ürperdi ve ona Mavi Sakal'ın kanlı hikâyesini anlatan oldukça gaddar bir hemşireyi hatırladı. Yedi yaşındaydı ve sonrasında aylarca kâbuslar görmüştü.

Yüce Tanrım! Birdenbire Mavi Sakal'ın zavallı karısı gibi kendisine de manastırın anahtarlarının verildiğini ve kilitli bir odaya girdiğini fark etti. Ancak bu kilitli odalarda sadece tozlu mobilyalar ve tuhaf tablolar vardı, cesetler değil.

Iris bir nefes aldı ve kendi aptallığı karşısında başını salladı. Dyemore hizmetkârların gitmesine izin vermişti; kötü bir şey olmamıştı.

oldu. Yerel halka güvenmediğini söylemişti. Kısa süre önce onu reddetmiş olması, ondan daha uğursuz davranışlar beklemek için bir neden değildi. Burada durup kanıt olmadan kendini korkutmak için hikâyeler uydurmak saçmaydı. Okuldan yeni çıkmış bir ninny değildi. Yetişkin bir kadındı, sekiz yirmi yıllık bir duldu ve bu saçmalıklar için fazla mantıklıydı.

Bu düşünceyle alçak kapıdan geçmeye devam etti. Ötede kısa bir koridor ve ardından geniş bir mahzene inen basamaklar vardı. Aşağıya baktı. Kiler ya da şarap mahzeni ya da her ikisi birden gibi görünüyordu. Her iki durumda da çarşaflar orada pek tutulmazdı, küflenirlerdi.

Arkasında koşuşturan uşaklarla birlikte adımlarını geri çekti ve mutfağa açılan koridora geri döndü. Ah! Burada birkaç kapı daha vardı. İlkini denedi ve kilitli olduğunu gördü.

Neyse ki anahtarlığı bir parça iple beline bağlamıştı. Birkaç dakika sonra Nicoletta'nın topuk sesleri koridordan gelirken kapıyı iterek açtı. Hizmetçi küçük partiye katıldı.

Iris içeri baktı.

Odada birkaç dolap, sandık ve raf vardı ve muhtemelen hizmetçinin kilit altında tutacağı her şey bu dolaplarda bulunuyordu. Baharatlar, şeker, ilaçlar, balmumu, kuruyemişler ve kuru meyveler, gümüşler ve güzel çarşaflar.

Iris en büyük dolaba doğru ilerledi ve kapağını açınca bembeyaz nevresim yığınları ortaya çıktı. Sedir ağacının kokusunu içine çekerken memnuniyetle haykırmasına engel olamadı.

Nicoletta "Hayır," dediğinde bazı çarşafları toplamaya başlamıştı.

İrkilen Iris dönüp ona baktı.

Hizmetçi başını sertçe salladı ve açmak için sandıklardan birine gitti, sonra da

eski çarşaflara benziyordu. Sonunda homurdandı ve temiz olmasına rağmen kenarları yıpranmış iki çarşafı düzeltti.

Iris bakakaldı. Nicoletta'nın tuttuğu çarşaflar sanki sadece paçavra olarak kullanılmak üzere saklanmış gibiydi. Ama yaşlı kadın yüküyle birlikte kapıya doğru ilerliyordu. Belki de onları Dük'ün yatağından başka bir yerde kullanıyordu?

"Hayır, bekle," diye seslendi Iris.

Nicoletta kaşlarını çatarak döndü.

Iris hızla duran dolaptan birkaç temiz beyaz çarşaf aldı. "Dük'ün yatağı için bunlara ihtiyacımız olacak."

Ama Nicoletta tekrar başını salladı ve elindeki eski çarşafları uzattı. Korsikaca bir şeyler -çok sert bir şekilde- söyledi.

Iris sorunun ne olabileceğini anlayamıyordu ama yorgundu. "Üzgünüm ama bu çarşafları kullanıyorum."

Hizmetçinin ve adamların yanından geçip Nicoletta'nın arkasından attığı çığlıklara aldırmadan yoluna devam etti.

Alayı üst katlara ve dükün yatak odasına ulaştığında Nicoletta sessizleşmişti ama Iris kadının arkasından fokurdadığını hissedebiliyordu.

Iris iç çekti. Son birkaç gün içinde Nicoletta'ya karşı kazandığı iyi niyeti kaybettiği için üzülüyordu ama yaşlı kadının kendisini yönetebileceğini düşünmesine izin veremezdi. Iris bu evin hanımıydı ve eğer bu noktayı açıkça belirtmesi gerekiyorsa, bunu ilişkilerinin başlarında yapması en iyisiydi.

Bu yüzden yatak odasının kapısını çalmak için durakladığında hizmetçilere karşı uzlaştırıcı bir gülümseme gösterme zahmetine girmedi.

Ayrıca, yeni kocası tarafından kabul edileceği için daha gergindi.

Dyemore'un sesi içeriden "Gel," diye seslendi.

İki uşak selam verip arkalarını dönerken Iris, Nicoletta'yla birlikte içeri girdi.

Dyemore yataktan kalkmış, şöminenin önündeki sandalyelerden birinde, temiz siyah bir banyoda oturuyordu. Dükün mürekkep rengi

Siyah saçları omuzlarına dökülüyor, hafif dalgalı bir şekilde kuruyordu. Yara izi ve dağınık saçlarıyla bir haydut gibi görünüyordu. Şey, hasta bir eşkıyaya; yanakları hâlâ normalden daha kızarmıştı.

"Banyonu bitirdin mi?" Iris hızlıca sordu. Reddedilmesinin kendisini ne kadar üzdüğünü ona belli etmemeye kararlıydı.

Ubertino dükün çekmeceleriyle bir şeyler yapmakla meşguldü.

Dyemore alaycı bir tavırla kaşını kaldırdı. "Gördüğünüz gibi."

Lanet olsun ona. Boğazını temizledi ve biraz yapmacık bir sesle, "Evet, peki. Çarşafları değiştireyim, olur mu?"

Yatağa gitti ve Nicoletta'nın yardımıyla zengin işlemeli örtüyü çıkarmaya başladı. Neyse ki örtü hiç lekelenmemişti. Ancak çarşaflar asla iyileşemeyebilirdi.

Onları yere fırlatırken kaşlarını çattı.

"Düşündüm ki..." Hızla hizmetçilere baktı. "Evet?"

diye sordu arkasından.

"Yani..." Nefes aldı ve zihinsel olarak kendine gözlerini devirdi. Ninny! Devam et. "Hasta olduğun için hizmetçinin odasındaki yatağı hazırlamamın iyi olacağını düşündüm, böylece yatakta rahatça dinlenebilirsin-"

"Hayır."

"Kendiniz. . . " Uzaklaştı ve yatağın kenarına bir çarşaf sıkıştırarak doğruldu.

Ona bakmak için döndü.

Oldukça sakin ama yüzünde amansız bir ifadeyle ona bakıyordu. "Sen benim düşesimsin. Bu yatakta benimle birlikte uyuyacaksın."

Dudaklarının şaşkınlıkla ayrıldığını hissetti. Az önce ona dokunmasına dayanamadığını söylemişti. Ne düşünüyordu acaba? İhtiyatlı bir şekilde, "Hâlâ iyileşiyorsun. Seni rahatsız etmek istemem."

"Varlığınız uykumu bölmüyor." "Bunu tartışmamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

Başını eğdi. "Yaptığımız şeyin bu olduğu izlenimine kapılmıştım hanımefendi."

"Hayır." Ellerini yumruk haline getirdiğini fark etti ve hemen gevşemelerine izin verdi. Onun kendisini bu kadar üzmesine izin veremezdi. "Bir karar verdiniz ve bunu açıkladınız. Bu bir tartışma sayılmaz."

Nefes kesici bir küstahlıkla, "Tartışmak fikrimi değiştirmeyecek," dedi. Ayağa kalktı ve Ubertino ona yardım etmek için aceleyle yanına geldi. "Şimdi, eğer başka bir şey yoksa, sanırım emekli olacağım."

Oh, Tanrı aşkına! Adama evliliğin bu şekilde yürütülemeyeceğini söylemesi gerekiyordu ve adamın yüzündeki ifade olmasaydı söyleyecekti de.

Yarın Dyemore'a, her aklından geçeni söylediğinde kızın öylece yuvarlanıp karnını göstereceğini düşünüyorsa büyük bir şok yaşayacağını bildirmek için yeterince erken olacaktı.

Bu gece dudaklarını birbirine bastırdı ve Nicoletta'nın örtüyü sermeyi bitirmesine yardım etmek için döndü.

Dyemore çok yakından, "Teşekkür ederim," dedi.

Adam onun arkasında belirdi ve kadın bir an donup kaldı, sonra da ona yer açmak için yatağa doğru beceriksizce yanaştı.

Boğazını temizledi. "Hizmetçi odasında üstümü değiştireceğim."

Arkasından bir boğulma sesi geldi.

Şaşkınlıkla döndü.

Yarı yatağın üzerindeydi, sanki bir şekilde sürünme eylemi sırasında yakalanmış gibiydi, eğilmiş yüzü uzun saçları tarafından gizlenmişti.

"Ne-?"

Dyemore ıslık çalar gibi bir hırıltı çıkardı ve Iris aniden korkunç bir şey olduğunu anladı.

Elini onun omzuna koymak için yanına koştu ve yüzüne baktı.

Gözleri beyaz çerçeveliydi ve dudakları maviye dönüyordu.

"Dyemore," dedi. "Raphael."

Onu duymuyor gibiydi. Sadece sabit bir şekilde baktı ve o korkunç ıslık sesini çıkardı. Vücudu taş gibi olmuştu.

Sonra Nicoletta yanındaydı, onu çekiştiriyor ve Ubertino'ya sesleniyordu. Uşak kollarını efendisine doladı ve uzun boylu adamı yataktan kaldırıp yarı sürükleyerek neredeyse odanın öbür ucuna, şömineye doğru götürdü.

Bir şekilde bu büyüyü bozdu.

Dyemore tıkırtılı bir nefes aldı ve yüzü grileşmiş bir halde, "Çıkar onu. Hemen. Çıkarın şunu. Çıkarın şunu."

"Ne?" Iris onun öfkesinden ve gözlerindeki buzdan şaşkına dönmüş bir halde sordu.

"Sedir ağacı."

Ona baktı. Adam her an düşecekmiş gibi şömineye yaslanmıştı ve kadın bunu anlamamıştı. Sedir ağacı mı? Ne?

Sıkılı dişlerini gösterdi ve geniş bir vuruşla şöminedeki her şeyi süpürdü. Altın saat, bir vazo, iki porselen çoban kızı ve bir tencere dolusu döküntü gürültüyle yere düştü.

Dyemore ona ters ters baktı ve "Şimdi" diye hırladı.

Adamın öfkesiyle sıçradı ve Nicoletta'nın yatağı çoktan parçalara ayırdığını görmek için döndü. Nicoletta kolundan tutup onu yatak odasından sürüklemeden önce Iris'in yeni çarşafları kapacak zamanı vardı, sonra da kapıyı arkalarından kapattı.

Koridorda nefes nefese kalan Iris, gözlerini kocaman açarak hizmetçiye baktı ve kendini beğenmiş bir ifade bekledi. Nicoletta onu bu çarşafları kullanmaması konusunda uyarmaya çalışmıştı. Bu konuda bir şeyler biliyordu.

Ama bunun yerine Korsikalı kadın sadece üzgün gözlerle ona baktı. Başını salladı ve sonra hiç beklenmedik bir şey yaptı.

Nicoletta öne doğru eğildi ve Iris'in yanağını hafifçe okşadı.

Hizmetçi tekrar başını salladı ve çarşafları Iris'ten aldıktan sonra ağır adımlarla uzaklaştı.

Iris yatak odasının içinden bir gürültü ve kocasının Korsikaca bağırışını duydu.

Bir an karanlık koridorda öylece durdu, kalbi durmuştu, dük çocukluk kâbuslarından fırlamış bir canavar gibi arkasında boğuk boğuk kükrüyordu.

Umutsuzluk soğuk parmaklarını boğazına doladı.

Sonra elini yüzüne götürdü ve küçük parmağındaki yakut yüzüğe baktı. Narin. Güzel. Sonsuz.

Tekrar nefes aldı.

Dyemore canavar değildi. Mavi Sakal değildi. Peri masalı kabusu değildi.

O bir adamdı, acı çeken bir adam.

Ve kendini toparlayıp ona yardım edecekti.

Merdivenlere doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Çarşafları sevmemişti. Sedir ağacı kokusuyla ilgili bir şey onu bu krize sürüklemişti. Nicoletta ona yıpranmış çarşafları, sedir ağacı dolabında saklanmayanları vermeye çalışmıştı. Bu yüzden aşağı inip o çarşafları bulması ve kocasına geri vermesi gerekiyordu.

Çünkü artık evliydiler ve bu, ölüm onları ayırmaya karar verene kadar bu adama bağlı olduğu anlamına geliyordu.

Hayır, bundan daha fazlasıydı.

Dyemore kendisini büyük bir riske atarak onu kurtarmıştı ve kadın da onu vurarak ödüllendirmişti. O yaradan dolayı neredeyse ölüyordu - o yaradan dolayı hasta olmaya devam ediyordu. Adama borçluydu.

Ve daha fazlası.

Çıldırtıcı derecede otoriter, güler yüzsüz ve kaba olması önemli değildi. Ya da onu birazcık bile korkutucu bulması. Ona çocukluğunu sormuştu. Onunla tartışmaya girmişti. Polybius'un Tarihleri hakkındaki fikirleriyle ilgilenmiş ve bu fikirlere katılmasa bile onlara saygı duymuştu.

Tartışmaları sırasında kızın yüzünü izleyen soğuk gri gözleri, sanki o anda önemsediği tek şey kızmış gibi niyetli ve odaklanmıştı. Tüm dikkatini ona vermişti.

Peki bu? Bunun için savaşmaya değerdi. Hiç gerçek bir evlilikleri olmasa bile.

Mutfağın köşesini döndüğünde neredeyse Nicoletta'yla karşılaşacaktı.

Hizmetçi topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve Iris onun kollarında yıpranmış çarşaflar olduğunu gördü - sedir ağacı kokulu olmayanlar.

Iris kollarını uzattı.

Nicoletta ona baktı... ve sonra gülümseyerek kokusuz çarşafları ona verdi.

"Teşekkür ederim, Nicoletta."

Hizmetçi çoktan mutfaklara doğru dönmeye başlamıştı.

Iris bir kez daha yatak odasının kapısına gelene kadar adımlarını takip etti. Kapıyı tıklatmak için elini kaldırdı, sonra daha iyi düşündü ve kapıyı iterek açtı.

Dükü gördüğünde durdu. Duruşu ürkütücü derecede tanıdıktı ama ne şekilde olduğunu tam olarak kestiremiyordu.

Dyemore hâlâ şöminenin yanında, sırtını sandalyelerden birine dayamış, yerde oturuyordu. Bir dizini yukarı çekmiş, dirseğini üzerine dayamış, eliyle başını destekliyor, saçları eğik yüzüne dökülüyordu. Zayıf, düşmüş bir adam gibi görünmeliydi. Yine de en uç noktalarda bile ona ezici güçlerle savaşan eski bir kahramandan başka bir şey hatırlatmıyordu. Dizlerinin üzerine çökmüştü ama yakında tekrar ayağa kalkacak, kalkanını ve kılıcını alıp çatışmaya geri dönecekti.

Kendi hayali düşüncesine kaşlarını çattı. Dükün sürekli savaşta olması, hiç dinlenmemesi ne kadar korkunç olurdu.

Başını salladı ve Dyemore'un gazabının yere saçılmış enkazına baktı.

Ubertino elinde bir kadeh şarapla odanın diğer ucundaydı. Hizmetkâr onun girişiyle kaşlarını çattı.

Iris aceleyle ona doğru koştu. "Gel. Yatağı tekrar yapmama yardım et."

Kadın çarşafları uzattı ve adam kuşkulu görünse de elindeki şarap bardağını bırakıp kadının işaret ettiği gibi yaptı.

Yatak yeniden hazırlandığında şarap kadehini aldı ve Dyemore'a yaklaştı. "Majesteleri, yatak hazır ve burada bir kadeh şarabım var."

Bekledi ama cevap gelmedi. O

zaman bu o kadar kolay olmayacaktı.

Şarabı yatağın yanına koymak için adımlarını geri attı ve sonra onun yanında diz çöktü. "Dyemore."

Kuzguni saçları yüz hatlarını gizliyordu ve siyah ipek giysiler içindeki geniş omuzları sanki büyük bir ağırlık taşıyormuş gibi çökmüştü. O anda Hades'e o kadar çok benziyordu ki, sonsuza dek yalnız ve sürgünde, kalbi sızladı.

Tereddütle onun omzuna dokundu.

Adam hareketlendi, sonra durdu.

Yutkundu ve "Raphael" diye fısıldadı.

"Geri döndün." Sesi boğuk çıkıyordu, bağırmaktan mı?

"Evet." Dudağını ısırdı. "Yatağa gel."

"Yapamam," dedi o kadar alçak sesle ki, duyabilmek için eğilmek zorunda kaldı. Adamın gözlerinin kapalı olduğunu gördü. "Sedir ağacı. Kokusu. Yapamam."

"Hayır," dedi. "Özür dilerim, daha önce bilmiyordum ama şimdi biliyorum."

"Gitti mi?" diye sustu.

"Evet."

Gri bir göz açılmış, ona temkinli bir şekilde bakıyordu. Sanki vahşi bir şeye bakıyormuş gibi hissetti -kendisinden çok daha güçlü bir hayvan, ona güvenip güvenmeyeceğine ya da onu yiyip yutup yutmayacağına karar veriyordu.

Öyle ya da böyle bir karar vermiş olmalıydı, çünkü ağır bir elini omzuna koydu ve ayağa kalktı. Yüzü griydi, parlak yara izini vurguluyordu ve kadın ne olduğunu merak etti

Hem yüzünde hem de ruhunda bu kadar yara açacak bir şey olmuştu.

O da ayağa kalktı, omzunu adamın kolunun altında tuttu ve onu sabitlemek için küçük kollarını adamın beline doladı. "Gelin. Yatağa sadece kısa bir yol var, Majesteleri."

"Bana Raphael demeni tercih ederim." Bu kadar yakındayken, onun yanına yaslanmışken, sesi içinde yankılanıyor gibiydi.

Kadın irkilerek ona baktı ama adam başını kaldırmış, gözlerini dikmişti. "O halde, eğer istediğin buysa, yapacağım."

Kadın alaycı bir karşılık bekledi ama adam yatağa tırmanmadan önce ona yan gözle bakmakla yetindi. Başını yastığa koyarken bir an tereddüt etti. Kadın onu izlemiyor olsaydı -daha birkaç dakika önceki çöküşü görmemiş olsaydı- hiçbir şey düşünmeyecekti.

Sonra bitti ve hareketsiz yattı. "Benimle yatağa gelir misin?"

Nefesini tutup hızla ona baktı ama gözleri kapalıydı. Başka bir durum olsaydı.... bunun bir davet olduğunu düşünebilirdi.

Bunun bir davet olmadığı, aksine çok açık ve basit bir soru olduğu çok açık olduğu için, tereddüt etmeyi bırakmalı ve adama cevap vermeliydi. "Evet. Ben sadece... şey... diğer odada kendimi hazırlayacağım."

Kendini hizmetçinin odasına bıraktı ve kapıyı arkasından kapattı. Iris kendini aptal gibi hissederek bir nefes verdi. Gerçek şu ki, bir önceki geceyi sandalyede geçirmişti ve onunla yatakta uyuduğu ilk gece ikisi de neredeyse ölü gibiydiler.

Bu gece çok farklı hissettirdi.

Ancak daha önceki kötü dönüşünden sonra konuyu tartışmak istemedi.

Adamın kendisine dokunmayacağını açıkça belirttiğini kendine hatırlatırken dudakları büküldü. Gergin olacak bir şey yoktu, korkacak bir şey yoktu.

hakkında. Sünger banyosundan kalan bir cazibesi olsa bile, diye düşündü acı acı, evliliklerini tamamlamak için harekete geçmeyecekti.

Çabucak saçlarını indirdi, taradı ve Nicoletta tarafından büyük bir ustalıkla onarılmış olan geceliğini üzerinde bırakarak soyundu.

Yatak odasının kapısını açtı ve Ubertino'nun gitmiş olduğunu ve odada hâlâ sadece bir mumun yandığını gördü. Büyük yatağın etrafından dolanarak kendisine ait olduğu anlaşılan tarafa geçti ve olabildiğince nazikçe içeri girdi. Dük -Raphael kıpırdamadı.

Belki de çoktan uyumuştur.

Mumu söndürdü ve yatağın kenarına çok yakın bir yere, yüzü ona dönük olarak yan yattı.

Karanlıkta onun sesini duydu. "İyi geceler, karıcığım."

Gözleri dalmış, zihni uykulu bir şekilde dönüp duruyordu. Ta ki düşünceleri yatak odasına ilk girdiğinde Raphael'in oturuş şekliyle aydınlanana kadar.

Yaşlı dükün eskiz defterindeki küçük çocukla aynı pozda oturuyordu.

Uyanık bir şekilde yattı ve ateşin korlarına bakarak rüyalarını uzak tuttu.

Sedir ağacı.

Burun deliklerini hâlâ tıkıyor, keskin ve keskin, başını ağrıtıyor, ciğerlerindeki nefesi kesiyor, aklını başından alıyordu.

Sedir ağacı.

Çarşaflar her zaman bu kokuyu taşırdı ve babasının odası da bu kokudan geçilmezdi.

Onun deli olduğunu düşünüyor olmalı. Ya da zayıf biri.

Bir bakıma öyleydi. Yıllar önce yapmak için yola çıktığı şeyi bitirememişti. Kendi tahminine göre bu onu bir korkak yapıyordu.

Sedir ağacı.

Bir keresinde, bir akşam yemeğinde otururken, yanındaki adamın giysilerinde kokusunu almıştı. Raphael sendeleyerek odadan çıkmış ve zar zor bahçeye çıkabilmiş, orada da çalılıklara kusmuştu. Ve ev sahibinden özür dilemeden oradan ayrılmıştı. O odaya ve o kokuya geri dönmeye dayanamamıştı.

Arkasında karısının hafif nefes alışlarını duyabiliyordu. Büyük yatakta ondan olabildiğince uzaklaşmıştı. Belki de ondan korkuyordu. Ya da ondan iğreniyordu.

Soyunma odasında uyumasına izin vermeliydi.

Ama içindeki gururlu bir şey bunu yapamazdı. O onun düşesiydi. Lekelenmiş olsa bile, onlarınki asla normal bir evlilik olamayacak olsa bile, onu burada istiyordu.

Onunla birlikte.

Annesine ait olan odada. Çocukken manastırda kendini güvende hissettiği tek oda.

Sonunda döndü, yavaşça hareket ediyordu, omzu ağrıyordu. Ubertino ona yarayı dikerek kapattığını söylemişti ama az önceki hareketleri bir yerleri yırtmışsa hiç şaşırmayacaktı. Şu anda umurunda değildi.

Sadece dinlenmek istiyordu. Ve rüya görmemek.

Sırt üstü yattı ve başını çevirerek gözlerinin karanlığa alışmasına izin verdi, ta ki omuzlarının belinin girintisine ve ardından kalçasının kıvrımına doğru eğildiğini fark edene kadar. Kendini onun nefesleriyle eşleşirken buldu.

Nefes alıyorum.

Nefes veriyorum.

Rüyaları uzak tutmak.

Ama tabii ki yine de geldiler.

Yedinci Bölüm

Ann üç gece ve üç gün boyunca, korunmak için pembe çakıl taşına tutunarak kayalık arazide yolculuk etti. Hiçbir hayvan kıpırdamadı, hiçbir kuş ötmedi, hiçbir renk sonsuz gri taşı kırmadı.
Sadece rüzgâr durmadan ıslık çalıyordu.
Dördüncü günün sabahı Ann aynı gri taştan yapılmış bir kuleye rastladı....

-Rock King'den

Iris ertesi sabah Dyemore Manastırı'nın korkuluklarında durmuş, öndeki yola değil manastırın arkasında kalanlara bakıyordu. Eski kanatlar, kuleler ve kalıntılardan oluşan bir karmakarışıktı. Ana binanın yakınında, yazın bahçe olabilecek geniş bir yeşil alan vardı; şimşir ağaçlarının çevrelediği taş döşeli bir alana inen basamaklar olduğu kesindi. Çimenlerin arasından koyu yeşil filizler çıkıyordu ve biraz sarı renk gördüğünü sandı ama bu yükseklikten bunların hangi çiçekler olabileceğini anlayamadı. Yeşili çevreleyen manastırın iki kanadı vardı - yerleşime açık olduklarından bile emin değildi. Biri galeri olabilirmiş gibi görünüyordu. Daha ileride, neredeyse ortaçağdan kalma gibi görünen yuvarlak bir bina vardı. Belki de zamanında bu kaba kule bölge halkı için bir kale olmuştu? Uzakta, ama hâlâ oldukça görünür olan eski katedralin iskelet kemerleri, şüphesiz unutulmuş bir savaşta yıkılmıştı.

O gece Kaos Lordları'nın eğlencelerinden uzaklaştıklarında kilometrelerce uzakta olduklarını düşünmüştü. Şimdi, eğer isteselerdi eski katedral kalıntılarından Dyemore Manastırı'na kadar yürüyebileceklerini görebiliyordu.

Iris ürperdi. Kötülüğün insanın uyuduğu yere bu kadar yakın olduğunu fark etmek ne kadar korkunçtu.

Ve yine de...

Döndü, esinti saçının bir tutamını yakalayıp yüzüne doğru savurdu. Dyemore Manastırı o kadar da kötü bir yer değildi. Buradan, çatının tepesinden kilometrelerce uzağı görebiliyordu. Batıda yakınlarda bir ağaçlık vardı ama geri kalanı baharla birlikte parlak yeşile dönen tepelerdi. Çok güzel bir ülkeydi, muhteşem bir ülke. Dyemore Dükleri'nin burayı inşa etmesine şaşmamalıydı.

O halde neden şimdiki dük hayatının çoğunu sürgünde geçirmişti?

Iris soruyu düşünürken manastıra geri dönmek için döndü. Hugh, Raphael'in babasının onu yaraladığına dair söylentiler olduğunu söylemişti. Raphael'in çıplak, güzel bir çocuk olarak çizildiği resmi hatırlayınca ürperdi. Burada bir şey olmuştu - korkunç bir şey - ama ne olduğundan emin değildi.

Raphael'in neden bunca yıl boyunca manastırdan -İngiltere'den- uzak kaldığını merak etti. Bir adamı evinden sürgün ettiren neydi?

Ancak... Raphael manastırı evi olarak görmüyor gibiydi. Dük odalarını kilitlemiş, sadece bir yatak odasına kapanmış ve görebildiği kadarıyla manastırda herhangi bir değişiklik ya da iyileştirme yapmamıştı.

Sanki burayı sadece bir han olarak kullanıyormuş gibi.

Muhtemelen içinde büyüdüğü malikâneye hiç de düşkün görünmüyordu.

Ve Raphael'in malikâneden neden bu kadar nefret ettiğine dair korkunç bir fikir edinmeye başlamıştı. Belki de tamamen farklı bir soru üzerinde düşünmesi gerekiyordu: Raphael'in manastıra dönmesine neden olan şey neydi?

Başını iki yana salladı ve çatının köşesinden manastırın en üst katındaki gizli bir kapıya uzanan yıpranmış taş basamaklardan dikkatle indi. Buradaki duvarlar çıplak ve soğuktu ve karanlıkta yolunu bulmaya çalışırken titredi, parmakları çukurlu taşlarda iz bırakıyordu. Buradan başka kaç kadın geçmişti? Onlar da Dyemore kocalarını anlamakta güçlük çekmişler miydi?

Bu düşünce onu biraz alaycı bir şekilde gülümsetti.

Küçük bir kapıyı açtı ve evin en üst katındaki dar bir koridora çıktı - hizmetçilerin odalarının hemen diğer tarafta olduğundan şüpheleniyordu.

Iris eteklerini toplayıp aceleyle merdiven boşluğuna yöneldi.

Üçüncü katın koridoruna çıktı ve evin önündeki ana merdivene doğru yürümeye başladı. Manastır ürkütücü derecede boş görünüyordu ve ürperdi. Yerde yemyeşil bir halı ve duvarlarda asılı küçük, zarif tablolar vardı ama yine de bir yalnızlık hissi vardı.

Kaybın.

Zemin katta ön girişi kimsenin korumadığını fark etti; genellikle Korsikalılardan biri kapının yanındaki bir sandalyede otururdu.

Şimdi boştu.

Iris durdu ve hızla etrafına bakındı. Koridorda yalnızdı.

Ve günlerdir doğru düzgün dışarı çıkmamıştı.

Hızla kapıya doğru koştu. Muhtemelen ortaçağdan kalma eski moda bir parmaklığı vardı. Onu kaldırdı ve bir dakika içinde kapıdan çıktı.

Ön merdivenler ıssızdı ve bir nefes verdi.

Buraya getirildiği gece manastırın ağaçlarla çevrili olduğu fikrine kapılmıştı. Şimdi çakıllı yolun diğer tarafında küçük bir yeşilliğin olduğunu görebiliyordu. Burada da sarı çiçekler açmıştı, gerçek bir halı gibi.

Yolun karşısına geçip çiçeklere doğru yürüdü.

Nergisler. Binlerce nergis vardı. Iris çimlerin üzerine diz çöktü ve hafif parfümü içine çekti. Bir esinti geçti ve tüm parlak sarı trompetler hep birlikte başını salladı. Bu nasıl olabilirdi? Biri her bir soğanı sabırla mı dikmişti?

Ama hayır. Nergisler asker gibi sıralanmamıştı. Sürüler halinde ve öbek öbek açmışlardı. Yabani olmalılar.

Hayretle nefesini içine çekti. Bu ölüm ve çürüme evinde böylesine güzel, geçici şeylerin çiçek açabilmesi ne kadar da şaşırtıcıydı.

Ama belki de yanılıyordu. Belki de manastır ölmüyordu.

Belki de sadece neşe ve yaşamın ona geri dönmesi için uyuyarak bekledi.

Bir çiçekten nefes almak için öne doğru eğildi. "Iris!"

Raphael'in bağırışıyla fena halde irkildi.

Cevap veremeden sert eller onu kavradı ve ayağa kaldırdı.

Döndü ve oh, adamın yüzü sert ve soğuktu, yara izi kırmızı bir damgaydı ve ilk kez yüzündeki ifadeyi okuyabiliyordu.

Çok öfkeliydi.

"Hiç aklın yok mu senin?" diye hırladı. "Sana tehlikede olduğunu ve manastırda kalman gerektiğini söylüyorum ve bu da senin kırlarda dolaşmana mı neden oluyor?"

Geri adım atmaya çalıştı. "Ben sadece-"

"Hayır." Onu göğsüne çekti, yüzü onunkine birkaç santim yakındaydı, nefesi dudaklarında sıcaktı. "Açıklama yok, bahane yok. Dikkatsizliğinizden bıktım artık, madam."

Gözleri büyüdü ve bir an için neredeyse korktu.

Raphael'in yüzündeki bir şey büküldü ve değişti. "Bana yaptığın şey-"

Ağzını onunkinin üzerine kapattı, dudaklarını ayırmaya zorladı ve dilini içeri soktu.

Adam onu kolunun üzerine yatırırken çaresizce miyavladı. Duyuları kahvenin tadı ve kokusuyla dolmuştu.

karanfil kokuyordu ve düşünemiyordu.

Adam ağzını onunkinden öyle ani bir şekilde ayırdı ki, kız şaşkınlıkla ona bakakaldı.

Sonra çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin sesini duydu.

Bir at arabası hızla aşağıya indi ve evin önünde durdu.

Raphael onu yana ve kısmen arkasına savurdu, kolunu hâlâ sıkıca tutuyordu.

Yarım düzine Korsikalı ön merdivenlerde duruyordu ve Iris bir an için efendilerinin onu azarladığını ve sonra da vahşice kucakladığını gördükleri için utandığını hissetti.

Sonra arabanın kapısı açıldı ve üç beyefendi çıktı: ikisi kardeş olabilirdi, birbirlerine çok benziyorlardı ve üçüncüsü biraz daha kısa boylu bir adamdı.

O ve Raphael onlara bakarken sersemlemiş bir an yaşandı ve onlar da birbirlerine baktılar.

Sonra kardeşlerden biri ona alçak bir selam verdikten sonra şöyle dedi: "Leydi Jordan. Sizi burada bulmak ne kadar... şaşırtıcı."

Raphael yanında kaskatı kesilirken Iris korkudan nefesinin kesildiğini hissetti. Bu adamlar ona yabancıydı ama yine de burada, Londra'dan çok uzakta, onun kim olduğunu biliyorlardı.

Bunun tek bir anlamı olabilir.

Kaosun Efendileri'nin üyeleriydiler.

Raphael topraklarına izinsiz girenlere baktı, sadece demirden otokontrolü onu Iris'i manastıra sürmekten alıkoydu.

Elinin titrediğini hissedebiliyordu.

Bu değersiz korkaklar onun bölgesini işgal etmeye nasıl cüret ederler? Karısını korkuturlar.

"Tanrım, uğursuz bir zamanda mı geldik?" Hector Leland - Raphael'in Kaos Lordlarıyla ilk temasını kuran adam- alaycı bir tavırla bu sözleri sarf etti. Leland kısa boylu bir adamdı ve kızıl kahverengi saçları ensesinde toplanmıştı.

Raphael gözlerini üç adamdan ayırmadan, "Ubertino," diye seslendi.

Korsikalı aceleyle onun yanına gitti.

Raphael sesinin net ve yüksek olduğundan emin oldu. "Düşesime odasına kadar eşlik edin lütfen."

Ubertino eğildi ve bir kolunu uzatarak Iris'e kendisinden önce gelmesini işaret etti.

Raphael elbette risk alıyordu. Bu kritik anda ona itaatsizlik etmeye karar verebilirdi. Ne de olsa adamlar geldiğinde onu azarlıyordu.

Ama karısı sonunda içinde bulunduğu tehlikeyi anlamış gibi görünüyordu. Tek kelime etmeden manastıra doğru yürüdü. Ubertino, Valente ve Ivo ile birlikte onu takip etti ve Raphael böyle sadık adamlara sahip olduğu için memnundu.

Onu koruyacaklardı.

Davetsiz misafirlerine döndü.

Oldukça zararsız görünüyorlardı ve hepsi de sıradan yüzlere sahipti. Bir kahvehanede ya da salonda toplanmış herhangi bir aristokrat grubu olabilirlerdi.

Üçünün de Kaos'un Efendileri'nin üyesi olması dışında.

Raphael onlara doğru ilerledi.

İşgalcilerin en büyüğü olan Vikont Royce Gerald Grant boğazını temizledi. "Dyemore. Evlenmeyi düşündüğünüzü bilmiyordum. Buraya-"

Raphael yürümeye devam edince sözünü kesti ve üç adam da bir adım geri gitmek zorunda kaldı.

Raphael durdu ve onlara baktı. "Neden benim topraklarımdasınız?"

Royce anlamlı bir ifadeyle, "Ortak bir dostumuzun emri üzerine geldik," dedi.

Dionysos onları göndermişti -büyük olasılıkla Raphael'in Iris'i öldürüp öldürmediğini öğrenmek için. Bunu beklemesi gerekirdi. Onlar geldiğinde Iris'in dışarıda olması sadece kötü şanstı. Eğer dışarıda olmasaydı, Raphael

birkaç gün daha hayatta olduğu haberini almaya devam etti - tamamen iyileşmesi için yeterli bir süre.

Ama olabileceklerin yasını tutmanın bir faydası yoktu. Hiç değilse bu adamları Dionysos hakkında sorgulamak için iyi bir fırsat olabilirdi.

Kararını vermiş olan Raphael başını manastıra doğru salladı. "İçeri gel."

Lord Royce'un küçük kardeşi Andrew Grant, duyulabilir bir tıklama sesiyle yutkundu ve dikkatle, "Çok naziksiniz, Majesteleri," dedi.

Raphael yorum yapmadan döndü ve manastırın merdivenlerine doğru yürüdü.

"Luigi," dedi merdivenlerdeki adamlardan birine ve ona Korsikaca hitap etti. "Nicoletta'ya söyle, oturma odasına bir tepsi çay ve yiyecek ne varsa getirsin."

"Emredersiniz Ekselansları," diye cevap verdi adam ve koşar adımlarla manastıra girdi.

Kalan Korsikalılara, "İkiniz de benimle gelin," dedi ve misafirlerinin ardından geçerken, adamları da arkasına düştü.

Alayı merdivenlerden yukarı çıkardı ve Iris'le evlendiği oturma odasına götürdü. Odanın içinde şömineye doğru yürüdü.

"Bizi içeri davet ettiğiniz için teşekkürler Dyemore," dedi Leland arkasından.

"Seni manastıra davet ettiğimi hatırlamıyorum, Leland." Sonunda üç adamla yüzleşmek için döndü. "Herhangi birinize."

Andrew, "Elbette rahatsız etmek istemeyiz, Majesteleri," dedi. "Londra'ya doğru yola çıktık. Sadece sizi görmek için durduk. Bilseydik ..."

Royce ona sinirli bir bakış fırlatırken sesi kesildi. Kardeşler ikiz olabilirdi, birbirlerine çok benziyorlardı, her ikisinin de hafif sivri çeneleri ve burunları vardı, her birinin açık tenindeki çiller ona çocuksu bir hava veriyordu.

Bu çocukların fener ışığında neler yaptıklarını görmüştü. Aslında ikisini de çocukluklarından beri tanıyordu.

Ne de olsa Grant malikanesi kendi malikanesine bitişikti.

Ve elbette babaları da kendisi gibi Kaos Lordları'nın bir üyesiydi.

Royce ağır bir vurguyla, "Ortak dostumuza kulak vermek isteyebilirsin," dedi.

Raphael bir kaşını kaldırdı. "Kimseye kulak asmam."

"Hayır mı?" Leland dedi ki. "Yine de seçkin bir şirkete katılmak istiyorsunuz. Belli bir lideri olan bir şirkete."

Raphael Leland'ın gözleriyle karşılaştı. Adamı hiç yalnız görmemişti -Leland her zaman Grant kardeşlerden birini ya da ikisini birden takip ederdi. Raphael her zaman adamın bir dalkavuk olduğunu düşünmüştü ama şimdi Raphael'in varlığından en az korkan o gibi görünüyordu.

İlginç.

Bardo oturma odasına girdi ve elinde kocaman bir çay tepsisi ve küçük keklerle içeri dalan Nicoletta'ya kapıyı tutmak için döndü. Çayı kanepenin yanındaki masaya koyarken Raphael'e temkinli bir bakış fırlattı ve reverans yapıp odadan çıkmadan önce dört fincan doldurdu.

Andrew bir tabağa birkaç kek koydu ve bir fincan çay aldı.

Diğer iki adam teklifi görmezden geldi.

Raphael kendini bir sandalyeye attı. "Huzurumu neden bozduğunu söyle bana."

"Bizzat Dionysos tarafından sözünüzü yerine getirip getirmediğinizi görmek için gönderildik," diye tısladı Royce, üzerine su sıçramış bir kedi gibi. "Ve iyi de oldu, onu öldürmeniz emredilmişti, ama Leydi Jordan'ı burada bulduk ve daha da kötüsü, gidip onunla evlendiniz."

Raphael omuz silkti, bir çay fincanı aldı ve yudumladı. Çaydan hiç hoşlanmazdı ama İngilizlerin sevdiği bir içecekti. "Fikrimi değiştirdim."

Andrew güldü. "Fikrini mi değiştirdin?" Küçük Grant kardeş Raphael'in karşısına oturdu ve elini sallayarak

Başını. "Seni öldürecek, bunu biliyorsun değil mi?"

"Öyle mi?" Raphael başını eğdi ve içinde uzun zamandır birikmemiş olan ateşin sıçradığını hissetti. "Kesinlikle deneyebilir."

Andrew şaşkın görünüyordu. "Ama söz vermiştin onur."

"Onur." Raphael bir kaşını kaldırdı. "O toplulukta mı? Etrafta meşaleler, siklerimiz dışarıda, maskeli ve yüzümüzü göstermeye korkarak." Öne doğru eğildi. "O gece orada kaç kurban vardı Andrew? Kaçı çocuktu? Bana onurdan bahsetme."

Andrew'un gözleri ellerinin birbirine dolandığı kucağına kaydı.

Ancak Leland o kadar da korkmuş değildi. "Leydi Jordan'dan kurtulmanız gerektiğini açıkça belirtti," diye mırıldandı. "Onu Lordlar için bir yük olarak görüyor, özellikle de Kyle Dükü'nün dostu olduğu için."

"En başta onu kaçırdığı için daha aptal o zaman." Raphael arkasına yaslanarak şöyle dedi. "Ama söyle bana, seni buraya Dionysos kendisi mi gönderdi? Onun maskesini düşürdüğünü mü gördün?"

"Bir not bırakmış." Andrew başını kaldırdı, sulu gözleri endişeliydi. "Yüzünü kimseye göstermediğini biliyorsun."

"Bunu birine göstermeli," diye mırıldandı Raphael. "Birileri onun nereden geldiğini ve kim olduğunu biliyor."

"Hiç kimse." Leland başını hızla salladı.

Raphael onu izledi. "O zaman nasıl iletişim kuruyor? Hâlâ bu civarda olduğunu nereden biliyordu? Notu nereye bırakacaktı?"

"Fark eder mi?" Andrew sordu. "Grant Hall'daydık. Muhtemelen eğlence için yakınlarda olmalıydı. Not mühürlenmiş ve kapıya bırakılmıştı."

Raphael'in gözleri kısıldı. "Ziyaretinizi bana nasıl rapor edeceksiniz?"

"Bir not-" Andrew başladı ama kardeşi sözünü kesti.

"Neden bilmek istiyorsunuz? Bu bilgiyle ne yapacaksınız?" Royce talep etti. "Sen birilerini devirmek istiyorsun.

Dionysos'umuz, değil mi? Onun yerini almak istiyorsun." "Eğer istersem?" Raphael usulca sordu.

Royce Raphael'e doğru bir adım attı, yüzü öfkeyle çarpılmıştı, ama karşılık verirken bir an tereddüt etti.

Royce ondan korkuyordu.

"Bu Dionysos çok güçlü," dedi Leland hemen. "Baban geçen sonbaharda öldürüldüğünden beri Lordların böyle iyi bir lideri olmamıştı. Babandan hemen sonra Dionysos olmaya çalışan adam kendi servetine fazla takıntılıydı."

Raphael babasından söz edilince dudak büktü. Önceki Dyemore Dükü en kötü türden bir asi ve tamamen onursuz bir adamdı. Hiçbir şekilde iyi biri değildi.

"Bu yeni Dionysos'un muhteşem planları var," diye devam etti Leland. "Hepimizi zengin ve güçlü kılacak planlar. Eğer onu devirmeye çalışırsanız kimse sizi desteklemeyecektir."

"Hayır mı?" Raphael onlara dikkatle baktı. "Dionysos'un gücünü paylaşacağıma söz versem bile mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Leland sordu.

Raphael omuz silkti. "Bir sonraki Dionysos olduğumda, doğal olarak bu konuma ulaşmama yardım edenleri ödüllendireceğim -belki de kalıcı olarak. Ne de olsa neden Lordların tek bir lideri olsun ki?"

Andrew huzursuzca, "Bu tehlikeli bir konuşma," diye mırıldandı.

"Saçma sapan bir konu," diye alay etti Royce. "Onun kim olduğu, ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Üzgünüm Dyemore," diye fısıldadı Andrew. "Sana destek olamayız." Kardeşi ona ters ters bakınca başını öne eğdi.

Royce Raphael'e döndü. "Bu çılgınca yola devam edersen senin ve yeni düşesinin fazla ömrü kalmayacak, Dyemore. Bırak şunu ve kendi haline bırak. Belki yalvarırsan Dionysos seni affeder ve yaşamana izin verir."

Raphael'in kaşları kalktı. "Ben yalvarmıyorum."

"O zaman delirmişsin ve lanetlenmişsin," dedi Royce öfkeli bir sesle. "Seni Leydi Jordan'la evlenmeye iten neydi?

Her neyse?"

"Neden Royce, peri masallarına inanmıyor musun?" Raphael dudak büktü. "Belki de eski Leydi Jordan'ı aylar önce bir baloda gördüm ve ona hemen aşık oldum."

Leland homurdandı, Andrew ona düşünceli düşünceli baktı ve Royce kötü bir şey ısırdı. "Benimle alay etme Dyemore. Yakında ölecek olan sensin, ben değil. Sen ve düşesin."

Ateşin bariyerlerini aştığını hissetti.

Raphael ayağa kalktı ve Royce geri dönmeye başladı. "Çık dışarı," diye fısıldadı Raphael.

Odadan sıçan gibi kaçıştılar.

Kapıya doğru yürüdü ve yatak odasına çıktı.

Kapıyı açarak ocağın yanında oturan Iris'i ürküttü.

Ellerini birleştirerek ayağa kalktı. "Ne oldu? Ne istediler?"

"Sen," diye tersledi. "İhtiyacın olanı topla. Bir saat içinde Londra'ya gidiyoruz."

O öğleden sonra Dionysos maskesinin arkasından Tilki'ye gülümsedi. Dyemore Manastırı'ndan çok da uzak olmayan bir handa özel bir odada oturuyorlardı. Tilki eğlenceler için bir oda tutmuştu ve Dionysos da bir hevesle ondan daha sonra kalmasını istemişti.

Anlaşıldığı kadarıyla bu karar son derece tesadüfi olmuştu.

"Lordum," dedi Tilki. "Emrinizde olduğumu biliyorsunuz."

"Öyle misin?" Dionysos onu inceledi, çünkü Tilki'nin Tabii ki maske takmıyordu.

Orta yapılı, kızıl saçlı - gerçi şimdi beyaz bir perukla örtülmüştü - ve yeşil gözlü bir adamdı. Eski bir aileden geliyordu ve kendisine mirasçı bir eş bulacak kadar yakışıklıydı, ancak eşinin çeyizi babasının aile mülkünü soktuğu tüm borçları karşılayabilecek kadar yakışıklı değildi. Tilki tamamen ahlaksızdı ve tamamen kendi cinsel arzularının esiri olmuştu.

Zevkli olduğu düşünülen şeylerden çok uzak olan iştahları.

Bir de babasının kaybettiği serveti geri kazanmayı umutsuzca istiyordu.

Bu onu teklif edilebilir yaptı.

Tilki, "Sadık olduğumu biliyorsun," dedi.

Dionysos parmaklarını oturduğu sandalyenin koluna vurarak, "Öyle diyorsun," diye cevap verdi. "Ama kendini bana hiç kanıtladın mı? Sanmıyorum."

"O zaman benim için bir görev belirle." Tilki şimdi ayağa kalkmıştı, yeşil gözleri kocaman açılmıştı, yüzü coşkuyla doluydu. "Bana ne yapacağımı söyle, ben de yapayım ki sadakatimi sonsuza dek öğrenmiş olasın."

"Pekâlâ." Dionysos başını eğdi. "Dyemore bana meydan okudu. Bana söz verdi ve sonra sözünü tutmadı. O şerefsizdir. O bir asi. Tehlikeli biri. Beni bu hainden ve karısından kurtarırsan, sadece en güvendiğim dostum olarak bağrıma basılmakla kalmaz, aynı zamanda seni parasal olarak da ödüllendiririm."

Tilki'nin gözleri parladı. Efendisinin koynuna girmekten çok paradan söz edilince, ama Dionysos alaycı bir adamdı. Piyonlarını motive etmek için her yolu denerdi.

Tilki tatmin edici bir coşkuyla, "Bunu senin için yapacağıma yemin ederim," dedi.

"Güzel," dedi Dionysos ve Dyemore'un -ve karısının- nasıl öldürülmesini istediğini anlatmaya başladı.

Sekizinci Bölüm

Kule yuvarlak ve bodurdu, harçsız yapılmıştı, taşlar basitçe birbirine oturtulmuştu. Ann bir kapı bulana kadar daireler çizdi ve kapıyı çaldı.
Cevap veren adam uzun boylu ve zayıftı, gri ve sarptı, sert ve gülümsemeyen biriydi. Aslında tıpkı çorak kayalık araziye benziyordu.
Ann, Kaya Kralı'na baktı ve çenesini kaldırdı.
"Küçük kız kardeşimi kurtarmanı istiyorum."
Kaya Kralı gözlerini kırpmadan ona baktı.
"Nasıl?" ...

-Rock King'den

Aynı günün öğleden sonrasında Iris, bir köy yolunda ilerleyen bir arabanın içinden kocasını izledi. Solgundu, dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştı, ama sanki ateşinin kalıcı etkilerini tek başına irade gücüyle yenebilecekmiş gibi kendini sert bir şekilde dik tutuyordu.

Belki de yapabilir, diye düşündü alaycı bir gülümsemeyle. Ne de olsa Kaos Lordları'nın üç üyesini kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırıp kaçmaya zorlayan adamdı bu. Kaos Lordları'nın Dionysos'una -ve dolayısıyla Lordların kendilerine- karşı hiç tereddüt etmeden açık savaş ilan etmişti.

Hades diğer erkeklerin çekindiği bir adamdı ve görünüşe göre iyi bir nedeni vardı.

O anda döndü ve kristal bakışları onunkilerle buluştu. Kaşlarını kaldırdı. "Neye gülüyorsun?"

Omuz silkti. "Sadece misafirlerimizin manastırdan ne kadar çabuk ayrıldığını hatırlıyordum."

"Senin hâlâ hayatta olduğunu Dionysos'a bildirmek için koşarak gittiklerinden hiç şüphem yok." Ona ters ters baktı. "Ve evli olduğumuzu."

"Kimliğinin gizli olduğunu sanıyordum?" Bu kadarını Hugh'dan öğrenmişti.

"Öyle." Bir an için duracağını düşündü; sonra bir karara varmış gibiydi, gözleri ona odaklanmıştı. "Görünüşe göre Dionysos, Grant kardeşlerle notlar aracılığıyla iletişim kuruyormuş. Bana söylemediler ama karşılığında ona mesaj göndermenin bir yolunu bulduklarından hiç şüphem yok. Muhtemelen şu anda hayatta olduğunu biliyordur."

Kaslarının aniden gerilmesine engel olamadı; bu, tilkinin önünde donup kalan bir tavşanınki gibi içgüdüsel bir tepkiydi.

Sonra bir nefes aldı. "Bu yüzden apar topar Londra'ya gitmemiz için ısrar ettin, değil mi?"

Başını salladı. "Londra sosyetesi evlendiğimizi ne kadar çabuk öğrenirse, sen de o kadar çabuk güvende olursun." Pencereden dışarı baktı, işaret parmağını düşünür gibi dudaklarına vurdu. "Dionysos gibi onların da Londra'ya gittiğine şüphe yok. Onu orada yakalayacağım. Onları orada yok edeceğim." Başını iki yana salladı. "Dionysos senin hayatta olduğunu öğrenmeden önce bana daha fazla zaman verileceğini ve böylece yaramın tamamen iyileşeceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre bu umudum gerçekleşmeyecek."

Iris boğazını temizledi, Grant kardeşler ve Bay Leland onu gördüğü için belli belirsiz bir suçluluk hissediyordu. "En azından Londra'da Kyle Dükü'nden Kaos Lordları konusunda yardım isteyebilirsiniz."

Kara kaşları çatılmış bir halde ona baktı. "Neden Kyle'ın yardımına ihtiyacım olsun ki?"

Çenesinin düştüğünü hissetti. "Kaos'un Lordlarını tek başına alt edemezsin."

"Yapabilirim ve yapacağım."

O kadar kurnaz mıydı yoksa sadece deli miydi? Hugh geçen kış Kaos'un Lordlarını yok ettiğini düşünmüştü ama yine de çok başlı Hydra gibi yaşamaya devam etmişlerdi. Raphael böylesine güçlü bir düşmana karşı nasıl galip gelebilirdi, özellikle de yardımı reddederse?

İçini çekti. "Bu savaşın ortasına atıldığınız için gerçekten üzgünüm ama planlarım aynı: Kaos Lordlarının kalbini bulacağım, söküp atacağım ve hepsini yerle bir edeceğim."

"Ama neden bunu kendin yapmak zorundasın?" Kadın ısrarla ona doğru eğildi. "Ve tek başına?"

Dudakları birbirine yapıştı ve pencereden dışarı baktı. "Çünkü benim babam onların Dionysos'uydu. Çünkü bunca yıldır Kaos Lordlarının ne yaptığını biliyordum ve onlara karşı asla harekete geçmedim." Tekrar ona baktı ve kristal gözleri buz tutmuştu. "Bu benim savaşım, olmasına izin verdiğim şey için kefaretim."

"Ama..." Iris başını salladı. "Babanın yaptıkları senin suçun değil."

"Öyle değil mi?" Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı ama kız bunun kendisine yönelik olduğunu düşündü. "Onu durdurabilirdim. Onu öldürebilir ve Kaos Lordlarını yıllar önce yok edebilirdim."

"Bunu yapmış olsaydın cinayetten asılırdın," diye fısıldadı. "Bu bir intihar olurdu."

Onun bakışlarını tuttu. "İlkeli bir adam bunu yapar ve bedeli ne olursa olsun lanetlerdi."

O şiddet ve kargaşadan bahsederken, kadın öyle sakin, öyle hareketsiz oturan adama baktı. Adam tıpkı Ölüm'ün kendisi gibi simsiyah giyinmişti, parlak abanoz saçları omuzlarına dökülmüştü, soğuk gri gözleri duygusuzca onu izliyordu.

Ama tamamen duygusuz muydular? Yoksa onu vurduğu gece taktığı maske gibi bir maske miydi? Çünkü bir dönüm noktasındaydı. Bu evliliğin şartlarını onun belirlemesine izin verebilirdi. Kendini ona bırakabilirdi.

O yıkıcı yoluna devam ederken nazikçe kenara çekilebilirdi - yalnız, öfkeli ve intihara meyilli- ya da... ya da tüm bu buzu ve acıyı kırıp altında yatanı bulmaya çalışabilirdi.

Seks olsun ya da olmasın, bunu gerçek bir evlilik haline getirmeye çalışabilirdi. Ne de olsa evliliğin sadece küçük bir yüzdesi yatak odasında geçiyordu.

Bir karı kocanın yatakta olmadıkları zamanlarda nasıl geçindikleri belki de mutlulukları için çok daha önemliydi.

Iris dudağını ısırdı. "Peki ya sonra?"

Gözleri kısıldı. "Özür dilerim mi?"

"Düşmanınızın şehirlerini yaktıktan ve topraklarını tuzladıktan sonra," dedi. "Sonra ne yapacaksınız?"

"Ne demek istiyorsun?" Kaşları çatıldı. "İşim bitecek."

"Görevinizi tamamladığınız kesin ama hayatınızın geri kalanını tamamladınız mı? Hiç sanmıyorum. Beş otuz yaşından fazla olamazsın-"

"Ben bir buçuk yaşındayım," diye araya girdi, sesi toz kadar kuruydu.

"Öyle misin?" dedi neşeyle. "Sekiz yaşındayım ve yirmi yaşındayım. Ama mesele şu ki, daha yaşayacak yıllarınız var."

Başını eğip bir süre onu izledikten sonra, "Sonrasında ne yaptığımın bir önemi yok. Önemli olan tek şey Lordların çöküşü."

Ölmek istiyor. Bunu aniden ve tamamen anlamıştı. Lordların yenilgisinden ötesini düşünmüyordu çünkü bu çatışmadan sonra yaşayacağını sanmıyordu. Bunu neden yapıyordu? Onu aynı anda hem Lordları hem de kendisini yok etmeye iten şey neydi?

Birdenbire anlaşılmaz bir şekilde sinirlendi. Bu ne cüret?

"Dalga geç benimle," dedi sert bir gülümsemeyle. "Bir hayal et

Lordların olmadığı bir dünya. Yeni evlendiğimiz bir dünya. Sen ne yapardın?"

Yüzü ifadesiz, uzun bir süre ona baktı ve kız onun isteğini reddedeceğini düşündü. Kenara çekilip onu dışarıda bırakacağını düşündü.

Pencereden gelen ışık yüzünün yara almamış tarafına vururken onu izlerken, eğer yara almamış olsaydı şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı adam olacağı aklına geldi.

Sonra hem güzel hem de çirkin dudaklarını açtı. "Sanırım karıma boyun eğerdim," diye mırıldandı. "Benden ne yapmamı isterdin? Keşfetmemiz için ısrar ettiğin bu masalsı hayat nedir?"

Iris gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. Ne kadar inatçı bir adamdı. "Taşrayı mı yoksa şehri mi seviyorsun?"

Omuz silkti. "Her ikisi de."

Dişlerini sıktı. "Seç."

Bir süre ona baktı. "Pekâlâ. Ülke."

"Güzel. Yeni evli bir çiftin karar vermesi gereken ilk şey, birlikte geçirecekleri zamanın çoğunu kırda mı yoksa şehirde mi geçirecekleri olmalıdır."

"İlk evliliğinde de böyle mi yaptın?" diye sordu, sesi düzdü.

Gözlerini kırpıştırdı, şaşırmıştı ama hatırlaması gerekirdi: James söz düellosu sanatında deneyimsiz değildi. "Hayır. James, Majestelerinin ordusunda bir subaydı. Evliliğimizin ilk yılları kıtada geçti."

"Ya ondan sonra?"

"Londra'da onun şehir evinde yaşadım," diye cevap verdi, sesi sabitti.

"Onsuz mu?"

Çenesini kaldırdı. "Evet."

Gözleri buz grisiydi ama tüm dikkatiyle onu izliyordu. "Bu onun kararı mıydı yoksa senin mi?"

"I ..." Düşüncelerini düzene sokmaya çalışarak kucağına baktı. "Sanırım bu ortak bir karardı, gerçi bunu hiç konuşmadık. Evliliğimiz... pek hoş bir evlilik değildi. Benden yirmi yaş büyüktü." Ona baktı ve dudakları titrese de gülümsedi. "Evlenme teklif ettiğinde annem çok mutlu olmuştu. Annem için çok iyi bir eşleşme olarak görülüyordu.

Ben. James unvanlı ve zengindi - en azından benim ailemden daha zengindi."

"Anlıyorum." Sesi derindi. Sakindi. Kesindi. "Benimle yaşamanı tercih ederim. Her zaman."

"Ben de öyle." Gülümsemesi gerçek bir mutlulukla genişledi. Birdenbire kendinden çok daha emin hissetti. "Yani." Boğazını temizledi. "Ben de taşrayı seviyorum. Belki manastırı yenileyebiliriz - eğer yerel halkı işe almak istemiyorsan Londra'dan yeni hizmetçiler getirebiliriz - ve sonra orada yaşayabiliriz."

Kaşlarını çattı. "Başka mülklerim de var. Biri Oxfordshire'da, diğeri de Essex'te. Gerçi iki ev de bakımsız durumda."

"Gerçekten mi?" Iris heyecanla biraz öne eğildi. "O zaman belki de hangisinde yaşayacağımıza karar vermeden önce malikânelerinizde bir tur atmalıyız?" Birden aklına bir şey geldi. "Yani... Oh, affedersiniz. Sanırım mali durumunuz malikânelerinizin onarımı için yeterli?"

Raphael bu endişeyi bir kenara bıraktı. "Büyükbabam borç içindeydi. Annemin çeyizi Dyemore'un servetine kondu. Babam mülkleri düzgün bir şekilde tamir ettirme zahmetine hiç girmedi. Merak etmeyin. Yeterince param var."

"Oh, çok güzel," diye mırıldandı Iris. "Dekorasyon yapmaktan hoşlanıyorum."

"Ve yapmak istediğin şey bu mu?" diye sordu merakla. "Hayatını taşrada malikânelerimi onararak mı geçireceksin?"

"Oh, bundan çok daha fazlasını yapardık. Zamanımızın bir kısmını Londra'da arkadaşlarımızı ziyaret ederek geçirirdik." Onun hiç arkadaşı yokmuş gibi göründüğü gerçeğini görmezden geldi. "Okumayı ve kitap toplamayı çok severim ve bir kütüphane kurmak için kitapçıları sık sık ziyaret etmek isterim, izninizle?"

Başını salladı.

Gülümsedi. "Edinburgh kitapçılarıyla da ünlüdür. Oraya ve belki de Kıta'ya, Paris ve Viyana'ya seyahat etmek isterim."

Karıştırdı. "Bu, oradaki hükümetler arasındaki çatışmaların durumuna bağlı."

"Evet, elbette." Bu endişeyi bir kenara bıraktı. "Malikânelerinizden birini onarıp yeniden dekore ettikten sonra yılın büyük bölümünü orada geçirebiliriz. Bir bahçe planlamak istiyorum. Bir kütüphane kurmak. Yürüyüşlere çıkmak ve ata binmek. Oh, ve"-biraz utangaç bir ifadeyle ona baktı-"İzin verirseniz bir köpeğim olsun istiyorum. Küçük bir kucak köpeği."

"Doğal olarak," dedi adam, dikkatle ona bakarak. "Ama anlamıyorum. Madem bir köpeği bu kadar çok istiyorsun, neden şimdi bir köpeğin yok?"

"Kardeşim Henry ve baldızım Harriet ile birlikte yaşıyorum. İkisi de onlarla yaşamama izin verdikleri için çok nazikler. James'in mirası doğal olarak bana kaldı. Bana küçük bir pay bıraktı ama kendi işyerime sahip olmak paramı tüketirdi." Nefes aldı ve hüzünle gülümsedi. "Harriet hayvanları sevmez."

"Ah." Göz kapakları gri gözlerinin üzerine yarı yarıya inmişti. "Sizi temin ederim, istediğiniz kadar köpek sahibi olabilirsiniz. Bütün bir sürü."

"Teşekkür ederim." Mutlu bir şekilde iç çekti.

Adam boğazını temizledi ve kadın başını kaldırıp baktı.

"Bir mülküm daha var," dedi usulca. "Korsika'da bir ev."

Korsika. Hizmetçilerinin geldiği yer. Gelmiş gibi göründüğü yer.

"Bana anlatacak mısın?" diye sordu.

"Adanın güneyindeki bir körfezin üzerinde yer alıyor," dedi, "annemin büyükbabası tarafından beyaz kayalıklar üzerine inşa edilmiş. Cenovalıydı ve hiç görmemiş olsam da orada arazilerimiz var. Koyda beyaz kumlar var ve çocukken orada yüzmüştüm, aslında genç bir adamdım. Atımı da orada sürdüm. Korsika'da deniz farklı bir renktedir, berrak ve yeşil mavi. Gökyüzü geniş ve güneşlidir. Arazimde kestane yetiştirirdik ve ağaçların arasında yürür, gölgeye ve güneş ışığına dalıp çıkardım."

Sözleri onu büyüledi. "Neden gittin?" Ona baktı. "Bitirmek için."

"O "nun ne olduğunu sormaya cesaret edemedi.

"İstiyorum ki..." Durakladı. "Eğer mümkünse -bu iş bittikten sonra- Korsika'ya tekrar gitmek istiyorum."

Nedense gözleri yaşardı. "Bunu ben de isterdim."

Araba yol boyunca gümbürdeyerek ilerlerken bir an sessiz kaldı.

Sonra Raphael başını öne eğdi. "Hepsi bu mu? Süslü bir kır evi, köpekler, kitaplar ve seyahat? Hayatın için tüm istediğin bu mu?"

"Korkarım ben çok karmaşık bir kadın değilim." Yarı gülümsedi. "Mücevherlere, arabalara, partilere ve skandallara ihtiyacım yok. Bir ateş ve kitap okurken kucağımda bir köpek ve ben tamamen mutluyum."

Homurdandı. "Bir fındık faresiyle evlendim."

Yanağının içini ısırdı. Onu daha önce acımasızca reddetmişti, ama kesinlikle şimdi ...

Boğazını temizledi. "Ben... Ben de başka herhangi bir kadının evliliğinden ne istediğini istiyorum..."

Sorgulamak için başını eğdi.

Oh, Tanrı aşkına! Adam bu kadar kalın kafalı olamazdı.

Titreyen bir gülümsemeyi zorladı. "Çocuklar."

Sertleşti ve buldukları dostluğa dair her türlü ipucu kayboldu. "Hayır."

Onunla çok sert konuşmuştu.

O akşam geç saatlerde Raphael, araba geceyi geçirmek üzere büyük bir hana girerken düşesini izledi. Çocuklarla ilgili konuşmalarını yarıda kestikten sonra günün geri kalanında neredeyse iki kelime bile etmemişlerdi. Düşes hiçbir sorun yokmuş gibi davranmak için elinden geleni yapmıştı ama evlerini dekore etmekten ve kendisi için bir kütüphane inşa etmekten bahsederken gözlerinde parlayan ışığı kaybettiğini görebiliyordu.

Onun dalgın yüzüne baktı. Ne bekliyordu ki? Şartlarını zaten açıkça belirtmişti. Onun gibi biriyle çiftleşmek istemediğine emin miydi? Akan kanla

Damarlarında, olduğu her şeyi gölgeleyen lekeyle mi? İkincisinin farkında değildi ama babasının ne olduğunu anladığından emin miydi?

Dyemoreların nesillerdir ne olduğunu mu?

Yozlaşmayı daha fazla sürdürmektense, kendisiyle olan kirli ilişkisini sona erdirmek çok daha iyiydi. Babasının yaptığı şeyi riske atmak-

Hayır.

Gözlerini kırpıştırdı ve düşünceyi uzaklaştırmak için başını salladı. Korkunç bir an için sedir ağacı kokusu aldığını hayal etti ama bu delilikti.

Çenesini düzeltti ve kızın kaşlarını birleştirmiş onu izlediğini fark etti.

Hayır. Hayır, burada bitirmek daha iyi.

Düşes konuşmak için dudaklarını aralayınca adam ayağa kalktı ve arabanın kapısını çarparak açarak basamakları çıkmakta olan Valente'yi ürküttü.

Raphael yere atladı ve düşese elini uzatmak için döndü. "Gelin. Gece için oda bulalım."

Bir an için oturup düşünceli düşünceli ona baktı ve ona itaatsizlik edip etmeyeceğini merak etti. Ama sonra ayağa kalkıp onun elini tuttu ve adam rahatladı. Parmaklarını kavradı ve onu asla bırakmayacağına dair çılgınca bir düşünceye kapıldı.

Arabadan indi, hanın avlusuna baktı ve mırıldandı, "Adamlarınız kargaşaya neden oluyor."

Elini sıkıca kolunun kıvrımına sıkıştırırken başını kaldırıp baktı. "Öyle mi?"

Korsikalılar iki arabayı korumak için ata binmişlerdi.

-Biri Iris'le birlikte bindikleri, diğeri de yük ve hizmetkârları taşıyan atlardı. Adamları çamurlu han avlusunda atlarının etrafında dönüyor, ev sahipleri bağırıyor, ileri geri koşuyor, Korsikalılar onlara küfrederken tüm atları idare etmeye çalışıyorlardı.

"Osmanlı hükümdarı gibi seyahat ediyorsunuz," dedi düşesi biraz da onaylamaz bir ifadeyle.

Elinde değildi. Altın başının üzerine eğildi ve kulağına fısıldadı: "Hayır, ben bir dük gibi seyahat ederim."

Kadından bir homurtu duydu ama onu hana götürürken bunu görmezden gelmeyi tercih etti. Ubertino hancıyla çoktan konuşmuştu ve adam onları girişte karşıladı.

Hancı peruk takmış, kahverengi bir takım elbise giymiş ve oldukça zengin bir tüccara benziyordu. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı ve Raphael ışığa doğru yürüdüğünde duraksayan alçak bir selam vermeye başladı.

"Majesteleri... Majesteleri." Hancı yutkundu ve toparlandı ama gülümsemesi daha az coşkuluydu ve bakışları dehşete düşmüş bir hayranlıkla Raphael'in yüzünün sağ tarafına sabitlenmiş gibiydi. "Varlığınız bizi onurlandırdı. Siz ve düşesiniz için en iyi odalarımızı hazırladım. Bu taraftan gelirseniz size özel bir yemek odası göstereceğim."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Iris ve hancı ona minnettar bir gülümseme gönderdi.

Adam onları ortak bir odanın önünden geçirip hanın arka tarafına götürdü. Orada onları çıtırdayan bir ateş ve cilalı bir masanın bulunduğu küçük ama rahat bir odaya buyur etti. Neredeyse oturmuşlardı ki hizmetçiler ellerinde yemek tabaklarıyla aceleyle içeri girmeye başladılar.

Masa hazırlandı, hizmetçiler onun yüzüne bakıp fısıldadılar ve sonra tekrar gittiler.

Onu karısıyla yalnız bırakarak.

Raphael boğazını temizledi ve kırmızı şarap şişesine uzandı. "Biraz şarap alır mısınız?"

Öne doğru eğildi, yüz ifadesi kararlıydı. "Bu gece benimle yatmak mı istiyorsun?"

Ona baktı.

Bir kemiği bile bırakmayan bir köpek gibiydi. Annesinin eski sarı elbisesini giymiş, hasta yatağından kalktığından beri giydiği elbiseyle karşısında oturuyordu. Onu brokarlar ve kadifelerle giydirmek için sabırsızlanıyordu. Düşesi olarak hak ettiği her şeyi ona sunmak için.

Şimdi gül pembesi dudaklarını bir çizgi halinde bastırmış, kaşlarını birleştirmiş, onun cevabını bekliyordu. Onu çok ciddi bir şekilde izliyordu.

Ve Tanrım, onu öpmek istiyordu. Onu sandalyesinden çekip almak ve tatlı ağzını tekrar tatmak. Nefes nefese kalana kadar onunla sevişmek istiyordu.

Onun yerine kadehine şarap doldurdu ve sakince, "Odanızı paylaşacağım, elbette," dedi.

"Peki ya yatağım?"

Gözleri onunkilere kaydı, fırtınalıydı. "Eğer istediğin buysa."

Dudakları birbirine yapıştı ve bir yudum almak için kadehini kaldırdı.

Kendi bardağını doldurdu.

Kendininkini yere bıraktı. "Kadınlardan hoşlanır

mısın?" "Ne?" diye hırladı sabırsızca.

Derin bir nefes aldı. "Erkekleri mi tercih ediyorsun?"

"Ah." Şimdi ne sorduğunu anlamıştı. Kızın yanaklarının pembeleşmesini eğlenerek izledi ama bakışlarını kararlılıkla onun üzerinde tuttu. "Hayır. Ben kadınları tercih ederim."

"O zaman lütfen bana neden benimle yatmayacağını açıkla," dedi.

"Çizgimi devam ettirmek gibi bir niyetim yok." Çenesini sıktı. "Babamın kanını devam ettirmek. Onun ne olduğunu biliyorsun. Gerçekten onun soyundan çocuk istiyor musun?"

"Ama-"

"Biraz tavuk ye." "Raphael-"

"Bu konuyu tartışmak istemiyorum."

"Ben senin karınım."

"Ve ben de senin kocanım." Raphael kendini ayağa kalkmış, masaya doğru eğilmiş ve düşesin yüzünü solurken buldu. Dudakları ayrılmış, gözleri irileşmişti. Kendi gözlerini kapattı. Hayır. Bu kesinlikle kabul edilemezdi. "Affedersiniz."

Sandalyesini korkunç bir gıcırtı sesiyle geriye itti. Onunla birlikte bu odada kalamazdı. Bu çizgi

Tartışma kontrolünü iyice zayıflatmıştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkasından, sesi endişeliydi.

"Yürüyüşe," diye mırıldandı. "Hava almaya ihtiyacım var."

Odanın kapısını çekip açtı ve Valente ile Ubertino'yu dışarıda buldu. Onlara başıyla işaret etti. "Ona göz kulak olun. Gözünüzün önünden ayrılmasına izin vermeyin."

"Evet, Majesteleri," diye yanıtladı Ubertino ikisi adına.

Hanın içinden geçti, yüzünü görünce çığlığını bastıran bir hizmetçinin yanından geçti, ön odadaki bir grup yerlinin arasından çıktı ve girişten birkaç metre ötedeki serin gece havasına girdi.

Tanrım.

Raphael yüzünü gökyüzüne doğru çevirdi. Ay gökyüzünde yükseklerde asılı duruyordu. Gece geç saatlere kadar araba kullanmışlardı çünkü Londra'ya yolculuk birkaç gün sürecekti ve Raphael oraya mümkün olduğunca çabuk varmak istiyordu.

Döndü, yürürken topuklarının altındaki çakıllar gıcırdıyordu. Ahırlar hanın yanındaydı ve adamlarının seslerini duyabiliyordu.

Bardo içeri girerken başını kaldırdı. "Ekselansları."

Raphael başını salladı. "Adamlar için yeterince yer buldun mu?"

"Evet, Ekselansları."

"İyi adam." Raphael atların ve Korsikalıların sırasına doğru ilerlemeden önce onu omzundan alkışladı.

Ubertino adamlarını seçmesine yardım etmişti ve Korsikalıların çoğu birkaç yıldır onunla birlikteydi. Her birini ismiyle tanıyordu ve şimdi adamlarının arasında yürürken kendini biraz daha sakin hissediyordu. Bazıları hâlâ atlarını tımar ediyor ya da suluyordu ama birkaçı işlerini bitirmiş, ellerinde yanan pipolarıyla fıçıların üzerinde oturuyordu.

Raphael durup her adama birkaç kelime söylemeyi ya da başıyla selam vermeyi ihmal etmedi. Onlara cömertçe ödeme yapıyordu ama onu görmeleri ve kendileriyle de ilgilendiğini bilmeleri önemliydi.

Onun hayatını koruyorlardı.

Nihayet hana geri döndüğünde bir saat geçmişti. Onu önce özel yemek salonunda aradı ama salon boştu. Çoktan odalarına gitmiş olmalıydı.

Merdivenleri çıktı ve Valente ile Ubertino'yu odanın dışındaki taburelerde otururken buldu. Onu gördüklerinde ayağa kalktılar.

Durdu. "Düşesim içeride mi?"

"Evet, Majesteleri," dedi Ubertino. "Yarım saat önce emekli oldu."

Raphael başını salladı. "Yemek yedin mi?"

Ubertino sırıttı. "Ivo'yu bize yemek getirmesi için gönderdim. Bardo gece yarısı bizi rahatlatmak için adam göndereceğini söyledi."

"Güzel." Kapıyı iterek açtı.

Oda loştu, sadece ateş ve küçük bir masanın üzerindeki bir mum ışık sağlıyordu ve bir an için onu göremedi.

Damarlarında alarm dolaşıyordu.

Sonra yataktaki tümseği fark etti.

Raphael usulca kapıyı kapattı ve sürgüyü eve doğru kaydırdı. Yatağın yanına doğru yürüdü ve ona baktı.

Iris orada yatıyordu, gözleri kapalıydı, altın sarısı saçları yastığa yayılmıştı ve yarı dönük bir şekilde ona bakıyordu.

Bu kadar çabuk uykuya daldığına göre çok yorgun olmalıydı.

Mum ışığı kirpiklerinin ucundan dökülen gölgeler gönderdi, kaşlarını ve yanaklarını parlattı ve göğüslerinin arasındaki vadiyi karanlıkta bıraktı. O kadar güzeldi ki, sanki kalbine bir kanca saplanmış, sivri bir delik açılmış gibi hissetti.

Dönüp seyahat sandığına gitti ve diz çökerek sandığı açtı. İçinde, katlanmış banyanlar ve pantolon çiftlerinin altında, eskiz defterini ve kalem kutusunu buldu. Sonra düz sırtlı bir sandalye aldı ve yatağın yanına koydu.

Ve kelimelerle ifade edemediklerini kağıda dökmeye başladı.

Iris horozun ötüşüyle uyandı.

Gözlerini kırpıştırdı, tanımadığı yatak odası karşısında bir an için kafası karıştı, ta ki bir handa durduklarını hatırlayana kadar.

Aynı anda beline dolanan bir kolun ağırlığını, bir bedenin sıcaklığını hissetti - belli ki bir erkek bedeninin

-Kendisine karşı. Raphael gündüzleri onunla yatmak istemeyebilirdi ama bedeni uykuda ona ihanet ediyordu: Raphael'in ereksiyonunu kalçasında hissedebiliyordu.

Nefes aldı ama daha ne yapacağını düşünemeden adam uzaklaşmaya başlamıştı.

"Kalkmalıyız," dedi Raphael, sesi sabahın törpüsüyle derindi. "Yolculuğumuza bir an önce devam etsek iyi olur."

Doğrulup arkasını döndüğünde adamın pantolonunu çektiğini, geniş sırtının çıplak olduğunu, omuzlarındaki kasların çalışırken oynadığını gördü. Onun yanında sadece küçük donuyla mı uyumuştu?

Bunu fark edince ürperdi ve daha önce uyanmayarak yaptığı aptallığın yasını tuttu.

Bir yığın giysiyi ve botlarını topladıktan sonra nihayet dönüp ona baktı, çenesi sabah kirli sakallarıyla gölgelenmişti, kristal gözleri anlaşılmazdı. "Yan odada giyineceğim."

Ve sonra gitmişti.

Evet.

Iris kalktı ve hanın hizmetçilerinden birinin sıcak su getirmesiyle yetersiz tuvaletini yapmaya koyuldu, bir yandan da kocasını ve onun çocuk istememesinin olası nedenlerini düşünüyordu. Sonra özel yemek salonuna indi ve yumurta, çörek ve somondan oluşan tek başına bir kahvaltı yaptı. Yemek muhtemelen oldukça güzeldi ama tadını alamadı. Onun yerine oturup yakut yüzüğe baktı. Çatalını bir kenara bıraktı ve yüzüğü çıkarıp masanın üzerine koydu. Çok küçüktü, kolayca kaybolabilecek bir şeydi. Belki de onu Raphael'e geri vermeliydi.

Belki de yel değirmenlerine saldırmayı bırakmalı.

Hayır.

Çocuk -bir bebek- hayalinden savaşmadan vazgeçemezdi. Daha önce Raphael'in kendisinden fiziksel olarak tiksindiğini düşünmüştü ama nergislerin arasında ona verdiği öpücük bu düşüncesini boşa çıkarmıştı. Raphael bunu kabul etmek istemeyebilirdi ama ondan hiç de tiksinmiyordu. Bu da kadının tek sorununun Raphael'in çocuk istememesi olduğu anlamına geliyordu.

Onun soyunu devam ettirmek istemediğini söyledi ama bu çok saçmaydı. Babası iğrenç, ahlaksız bir serseri olabilirdi ama Raphael öyle değildi. Görebildiği kadarıyla, eğer tek argümanı buysa, çocuk sahibi olmaması için hiçbir neden yoktu.

Gerçekten de Raphael onu bir eş olarak kabul etseydi evlilikleri çok daha mutlu olurdu. Kesinlikle o da çok daha memnun olurdu.

Şimdi tek yapması gereken onu bu gerçeğe ikna etmekti.

Iris kararlı bir hareketle yakut yüzüğü geri taktı.

Hanın avlusuna çıktığında Raphael'in adamlarıyla birlikte ata binmeye karar verdiğini görünce hayal kırıklığına uğradı. Sabahı sarsılan, yalpalayan bir arabanın içinde tek başına geçirdi.

Ama öğleden sonra bir handa öğle yemeği için mola verdikten sonra, onu arabada karşıladı.

Kadın yaklaşırken eğildi ve arabaya binmesine yardım etmek için elini uzattı. "Umarım öğle yemeğini beğenmişsinizdir, hanımefendi?"

Adamın kocaman elini tutarken tatlı tatlı gülümsedi. "Gerçekten de öyle."

Yalnız yemek yediğinden beri düşünmek için bolca vakti olmuştu. Ve plan yapmak için.

Sanki onun düşüncelerini sezmiş gibi, elini uzatırken gülümsemesine biraz temkinli bir şekilde baktı. "Bunu duyduğuma sevindim."

İçeri girdi, şoförlere işaret vermek için tavana vurdu ve onun karşısına oturdu.

Araba hareket ederken Iris dizlerinin üzerine bir battaniye yerleştirmekle meşguldü.

Sonra başını kaldırıp kocasına baktı ve gülümsedi. "Çok sevgiliniz oldu mu?"

Kristal gözleri genişledi. "Ben... Ne?"

"Aşıklar." Bir eliyle havalı bir işaret yaptı. "Anladığım kadarıyla pek çok beyefendi evlenmeden önce -ya da evlendikten sonra, gerçi umarım evlenmezsiniz, çünkü sadakatsizliği onaylamıyorum. Bence çoğu durumda derin bir mutsuzluğa yol açıyor."

Adamın kara kaşları sanki kadın çözmeye çalıştığı yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi çatılmıştı. "Evlilik yeminimi bozmayı düşünmüyorum."

"Çok güzel," dedi. "Ben de öyle. Bu konuda hemfikir olduğumuza çok sevindim."

Başını eğdi ve hırlamaya çok benzeyen bir sesle, "Benimle alay mı ediyorsun?" dedi.

"Oh, asla yapmam," dedi çok ciddi bir şekilde. "Ama soruma cevap vermediniz."

"Hangisiydi?"

"Aşıklar mı? Kaç tane?"

Çok uzun bir süre ona baktı. "Hiç."

Oh... bu beklenmedik bir şeydi. Şaşkınlığını belli etmemek için kendini çok güçlü bir şekilde kontrol etti.

Boğazını nazikçe temizledi. "Bakire misin?"

"Hayır," diye tersledi, "ama yattığım kadınlar sevgili gibi romantik bir kategoriye girmezdi."

"Ah." Iris yanaklarının ısındığını hissediyordu ama kararlı bir şekilde bakışlarını onunkilere kilitledi. Evliliği bu konuşmaya bağlıydı ve bu konudaki özensizlik yüzünden vazgeçecek değildi. "Peki çok var mıydı?"

Bir kaşını kaldırdı. Karşısında öyle hareketsiz otururken oldukça heybetli görünüyordu, gözleri donuktu ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Ç-Çünkü." Adamın kendisine cevap vermeyeceği belli olunca konuşmaya başladı. "Acaba istenmeyen bir hamilelikle ilgili kötü bir deneyim yaşadınız mı?"

"Hayır." Bu tek kelimede herhangi bir vurgu yoktu. "Kadınların çocuklarımı doğurmayacağından çok emin oldum."

Nasıl? Sormak için can atıyordu ama cesaret edemiyordu.

Daha az cesareti olan bir kadın - ya da belki daha fazla aklı olan

-Bu noktada pes ederdim.

O değil.

"Bu oldukça ilginç," diye geveledi. "Ben dul kaldığımda bile hiç sevgili edinmedim, yani anlayacağınız gibi bu tür konulardaki deneyimim oldukça sınırlı. Ama arkadaşım Katherine'in bu konuda farklı bir görüşü vardı." Nefes aldı ve bu konuyu onunla konuşuyor olmasından dolayı büyük bir skandala uğradığını düşünen yanını bastırdı. Kendini cesur olmaya zorlayamazsa asla normal bir evlilikleri olmayacaktı. "Katherine'in pek çok sevgilisi oldu ve beni şok etmek için kaçamaklarını anlatmaktan zevk alırdı."

"Peki ya o?" Sedirlere yaslanmış, onu edebiyattan ya da hava durumundan bahsediyormuş gibi kibar bir ilgiyle dinliyordu. Yüce Tanrım, neden onu hâlâ durdurmamıştı?

"Bazen." Çenesini kaldırdı, birden adamın kendisine meydan okuduğunu hissetti. "Bir sevgilinin cinsel organını tarif ettiğinde. Korkarım Katherine oldukça kaba olabiliyordu. Beni kızarmış görmekten hoşlanırdı. Ona erkek siki derdi."

Gözleri kelimenin üzerinde kısıldı.

Sanki sırlarını açıklıyormuş gibi sesi alçaldı. "Oturma odasında çay içerdik ve o da en son sevgilisinin sikini tarif ederdi; ereksiyon halindeyken nasıl göründüğünü. Ellerinde nasıl hissettiğini. Sikinin ağzında nasıl hissettiğini." Sesi biraz nefessiz kalmıştı. "Korkarım oldukça safmışım. Bana bir erkeğin sikini ağzına almaktan ilk bahsettiğinde - başını yalamaktan ve sikiyle oynamaktan

Sünnet derisi. Dehşete kapılmıştım. Böyle bir şeyi hiç hayal etmemiştim. Ama zamanla bu fikre alıştım. Hatta düşündüm ki ..."

Durdu ve yutkundu, çünkü boğazı aniden kurumuştu.

"Ne düşündün?" Sesi kara dumandan bir fısıltı gibiydi.

Nefes aldı, sıcak hissetti. "Bir gün tekrar evlendiğimde bunu kocamla yapmak isteyebileceğimi düşündüm. Onun sikini ellerimin arasına almak. Nasıl bir his olduğunu görmek." Nefesi hızlanıyordu ama adamın yarı kapalı gözleriyle buluştu ve sonra bakışlarının bacaklarının arasındaki çıkıntıya düşmesine izin verdi. Daha da büyümüş olabileceği fikrine kapıldı. "Bunu hiç yapmamıştım. Bir erkeği hiç bu kadar yakından incelememiştim. Hiç bir erkeğin sikine dudaklarımla dokunmadım. Onu hiç dilimde tutmadım."

Endişeyle yanıtını beklerken gözleri tekrar adamın yüzüne kaydı.

Gözlerini kapadı ve yutkundu. Elleri kucağına düşmüştü. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"I ..." Boğazını temizledi ve onu boğmakla tehdit eden hayal kırıklığını bastırdı. Denemek zorundaydı. "Bu alanda çok fazla deneyimim olmadığını bilmenizi isterim. Ama isterim. Bir erkeği nasıl memnun edeceğimi öğrenmek istiyorum. Katherine'in pek çok aşık edinmesine neden olan yatak sporunu bu kadar zevkli kılan şeyin ne olduğunu keşfetmek istiyorum. Bunu seninle yapmak istiyorum." Nefes aldı ve sesini sertleştirdi. "Seninle her şeyi yapmak isterim."

Gözlerini açtı ama başı dönüktü. Pencereden dışarı baktı, onun bakışlarıyla karşılaşmayı reddetti. "Bunu yapamam."

Reddedilmesinden -üçüncü reddedilişiydi- duyduğu utanç ve hayal kırıklığı neredeyse her şeyi kaplıyordu.

Yine de başını dik tuttu. "Neden?"

"Size neden bir varis istemediğimi zaten söyledim. Benim nedenlerim-"

"Sebepleriniz son derece saçma!" Sesini yükseltmişti ama bunu umursayacak gücü kendinde bulamıyordu. "Kadınları arzuladığını söylüyorsun, beni iki kez öpüyorsun, sertleşmek için hiçbir mücadelen yok-"

Gözlerini tekrar kapattı ve çenesinde bir kas sıçradı. "Hanımefendi. Yalvarırım bu sorgulama biçimini bırakın, çünkü bırakmazsanız sonuçlarından ben sorumlu olmayacağım."

Iris onu izledi ve öfkesini zor dizginleyen, çenesi kaya gibi sert, kollarındaki ve omuzlarındaki kaslar kasılmış, tüm görünüşü neredeyse titremesine neden olacak kadar donmuş bir adam gördü.

Ona durmasını söylemişti. O da durmuştu, daha önce iki kez. "Sorularımdan vazgeçemem, seninle evliyim. Çocuk sahibi olmak istiyorsam senden başka seçeneğim yok -ki var- bu yüzden lütfen bana neden benimle yatmayacağını açıkla. Neden birlikte bir çocuk yapmamamız gerektiğini düşünüyorsun?"

Adamın hızlı hareket edebildiğini biliyordu. Yine de kendini koltuğunun arkasına yaslanmış, adamın yüzünü onunkinden birkaç santim uzakta bulduğunda şok oldu.

"Tanrı aşkına kadın, ne kadar kontrolüm var sanıyorsun?" diye fısıldadı, karanfil kokulu nefesi yüzünü okşuyordu. "Uyarılarıma rağmen beni azarladığına göre beni bir aziz sanıyor olmalısın. Dinle ve iyi dinle: Ben aziz değilim."

"Ama benim bir azize ihtiyacım yok," diye nefes aldı, sesi titriyordu. "Bir aziz istemiyorum. Ben seni istiyorum."

"Tanrı beni affetsin," diye hırladı ve kızın ağzını kendi ağzına çekti.

Öpücüğü nazik değildi. Diliyle dudaklarını araladı, onu öfkeyle istila etti. Tutkuyla. Bu adamın onunla yatmakla ilgilenmediğini nasıl düşünebilmişti?

İri, sıcak vücudu onu koltuğa bastırdı ve dişlerini alt dudağına geçirdi.

Ama tam eridiğini hissettiği anda, adam gitmişti.

Iris gözlerini açtığında onun vagonun tavanına vurarak durmasını işaret ettiğini gördü. Daha doğru dürüst durmadan kapıdan çıkmıştı bile.

Araba tekrar hareket etti.

Bir kez daha yalnız kalan, onun sıcaklığından sonra vücudu üşüyen Iris, tek bir parmak ucunu dudağına götürdü.

Kanla lekelenmiş olarak geldi.

Dokuzuncu Bölüm

"Çakmaktaş gölgeler kız kardeşimin kalp ateşini çaldılar ve o ölüyor," dedi Ann. "Onu onlardan kurtarmalısın."
"Karşılığında bana ne vereceksin?" diye sordu Kaya Kralı.
Ann'in gözleri büyüdü. Kaya Kralı'na emeğinin karşılığını ödemek zorunda kalacağı hiç aklına gelmemişti. Sahip olduğu tek şey
pembe çakıl taşıydı.
Kaşlarını kaldırdı. "Zengin misiniz?"
"Hayır," diye yanıtladı....
-Rock King'den

Raphael o gece hanın yatak odasının kapısını kapattı ve merdivenlere doğru yürüdü. Arabadan kaçtıktan sonra günün geri kalanını at sırtında geçirmişti. Yarın güne at sırtında başlamak zorunda kalacaktı; başka bir çözüm yolu göremiyordu. Düşesiyle tartışarak üçüncü bir gün geçirmek istemiyorsa tabii. Onun sürekli yanında olmasına daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Onu öpmekten daha fazlasını yapması için sürekli kışkırtıyordu.

Tanrım. Portakal ve bal tadındaydı ve ellerinin altında titrediğini hissetmişti. Adamları dışarıdayken onu arabanın içinde soymak istemişti.

Kız onu delirtiyordu. Artık çekim hissetmeden ona bakamıyordu. Yine de onu gönderemiyordu; içindeki her şey bu düşünceye isyan ediyordu. Onu koruyabilmesi için onunla kalmalıydı.

Böylece onun karanlığını biraz olsun aydınlatabilirdi.

Şimdiye kadar onun iğrenç, doğal olmayan bir canavar olduğunu düşünmüş olmalı.

Alt kata indi ve hanın arka tarafına doğru döndü, ilerlerken yumruğunu bir kapının ahşap kirişine çarptı. Lanet olsun! Kadın onunla böyle konuşmaya başladığında ne yapması gerekiyordu? Siklerden ve o güzel pembe dudaklı dilinden bahsederken? Sertleşmişti. Onu istiyordu. Ve ona sahip olamadı.

Kendini mutfaklara giden karanlık bir geçitte buldu ve burada hizmetçileri ürküttü. Feryatları bastırdılar ve ahırlara giden yolu gösterdiler. Başını sallayarak teşekkür etti, bakışlarını ve fısıltılarını duymazdan geldi.

Yüzüne gelen tepkilere uzun zamandır alışkındı.

Sonunda arka kapıdan çıktı ve öfkesini biraz olsun dindiren gece havasına girdi.

Yüzünü aya ve tepesindeki yıldızlara doğru eğdi.

İnandığı her şey, sevdiği her şey ve tüm ruhu üzerine asla babası olmayacağına yemin etmişti. Yine de bugün düşesiyle tartışmıştı. Onu tehdit etmişti. Onu sapsarı yapmıştı.

Bir hayvandan daha iyi değil

miydi? Daha kötüydü.

Babasından daha iyi değil miydi?

Raphael başını salladı ve avluyu üç taraftan çevreleyen alçak bir bina olan ahırlara doğru ilerledi. Eski, kalın ahşap lentonun altından girmek için eğildi ve at, saman ve gübre kokusunu içine çekti. Adamlarının çoğu hâlâ atlarıyla ilgileniyordu ve Bardo onları selamladı. Raphael ahır sıraları boyunca yürürken adamlarına başıyla selam verdi ve arada bir durup parlak bir atın boynunu okşadı. Ahırlar titrek lamba ışıklarıyla aydınlatılmıştı ama Raphael yürürken karanlık, boş ahırların olduğu kullanılmayan bir bölüme geldi. Durakladı ve sonra avluya açılan başka bir kapı buldu.

Burada, hanın ışıklarından uzakta, yıldızlar gökyüzünü en parlak şekilde aydınlatıyor, siyah kadife üzerine serpilmiş inciler gibi parlıyordu. O

Başını arkaya atıp baktı, o an için tüm düşünceler aklından çıkmıştı.

Neredeyse huzur içinde.

Sonra bir hışırtı duydu ve tam zamanında dönerek bir bıçağın parıltısının indiğini gördü.

Iris yorgun bir şekilde han odasına baktı. Bir gün daha tartışmalara ve ardından o arabada terk edilmeye dayanabileceğinden emin değildi.

Bir hizmetçinin daha önce doyurucu bir akşam yemeği koyduğu masaya gitti ve oturdu. Kızarmış tavuk ve et suyunda yüzen sebzeler önünde duruyordu ama hiç iştahı yoktu. Tabağın yanında bir kadeh kırmızı şarap vardı ve bir yudum aldı.

İlk kocasıyla üç yıl yaşamış, neredeyse hiç konuşmamış, tartışma onun için rahatsız edici bir hal aldığında kocasının çekip gitmesini izlemişti. Sefil bir evlilik olmuştu. James nazik ve iyi biriydi ve onu neredeyse hiç fark etmemişti. Belki de onun av köpeklerinden biriydi - av bekçisinin bakımına bırakılmış, James onu her hatırladığında ve küçük malikânesinde gezintiye çıkma isteği duyduğunda dışarı çıkarılmıştı.

Aksi takdirde unutulur.

Onu hiç sevmemiş, ona hiç değer vermemiş ve onunla hiç eşitmiş gibi konuşmamıştı. Raphael'den ilk ikisi için pek umutlu değildi ama onunla konuşmuştu, onunla değil. Şüphesiz bu, üzerine inşa edebileceği bir şeydi?

Hugh bir arkadaşının kocasıydı ve sonra da kendi başına bir arkadaş olmuştu. Annesiz kalan çocukları ve ondan hoşlandığı için onunla evlenmeyi düşünmüştü.

Her iki adamla da kendi isteklerini düşünmemişti. James'le annesi için evlenmişti. Hugh ile ise oğulları ve en iyi arkadaşı olan ölmüş anneleri için evlenmeyi düşünmüştü.

Şimdi... şimdi kendisi için bir şey istiyordu. Çocuk istiyordu. Konuşabileceği bir koca istiyordu.

Tartışmadan. Uzun sabah yürüyüşleri ve akşamları hafif ateşler ve arkadaşlık istiyordu.

Ve lanet olsun, Raphael'le fiziksel bir ilişki istiyordu.

Belki de tüm bunları isteyerek bencillik ediyordu. Kendi arzularını başkalarınınkinden üstün tutuyordu.

Duruşu kesinlikle mütevazı ya da çoğu insanın kadınsı ve hanımefendi olarak gördüğü bir duruş değildi. Yine de... arzularının, duygularının ve ihtiyaçlarının arkasında duracaktı. O da herkes kadar mutluluğu hak etmiyor muydu? Neden sırf bir hanımefendiye yakışmıyor diye hayallerini itaatkârca bir kenara itmeliydi?

Öfkeli ve huzursuz hissederek masadan kalktı. Belki de sıcak su çağırmalı ve yatmak için üstünü değiştirmeliydi. Ama gerçekten de yeni bir şeyler giymek istiyordu. Raphael daha önce gömleklerini ödünç almasına aldırış etmemiş gibiydi. Sandığına doğru ilerledi ve onu açtı, ipek banyanları dikkatle bir kenara iterek bir gömlek aradı.

Parmakları sert bir şeyin kenarına dokundu.

Şaşkınlık içinde, Dyemore Manastırı'ndaki dük odasında bulduğuna çok benzeyen bir kitap, bir eskiz defteri çıkardı.

Bir an için sadece bakabildi, vücudu donmuştu.

Sonra açtı.

Bir dakika sonra odanın kapısını açtı ve Ubertino ile Valente'yi dışarıda buldu. "Nerede o?"

"Majesteleri." Ubertino sandalyesinden kalkarken tereddütle gülümsedi. "Dük sizi korumamız gerektiğini söyledi."

"Güzel," diye cevap verdi yanlarından geçerken, "o zaman beni ona götürebilirsiniz."

"Bundan hoşlanacağını sanmıyorum," diye mırıldandı Ubertino.

Onu görmezden gelerek merdivenlerden inmeye devam etti ve iki adamı da kendisini takip etmeye zorladı. Birazdan patlayacakmış gibi hissediyordu. "Nereye gitti?"

"Bilmiyoruz. Belki de size odalarınıza kadar eşlik edebiliriz?"

"Kesinlikle hayır," dedi. "Hava almak için dışarı çıkacağından bahsetti. Hanın avlusunu deneyeceğiz." Sabırsızlıkla durakladı. Bu han bir gece önce kaldıkları handan daha büyüktü. Koridorda birkaç kapı vardı. "Ne tarafta, biliyor musun?"

Ubertino Valente ile bakıştı ve içini çekti. "Bu taraftan, Majesteleri."

Onu dar bir geçitten geçirdi ve gecenin bu saatinde hareketlilikle dolup taşan mutfaklara götürdü.

"Affedersiniz," diye soluk soluğa bağırdı bir hizmetçi, omzunda dolu fıçılarla dolu kocaman bir tepsiyle yanımızdan geçerken.

Iris bir an için dikkati dağılmış bir şekilde kenara çekildi. Dışarıdan bir bağırış duydu.

Kalp atışları hızlandı.

Eteklerini toplayıp aceleyle arka kapıya yöneldi. Muhtemelen sadece ev sahipleri arasındaki bir kavgaydı, endişelenecek bir şey yoktu, onu endişelendirecek bir şey yoktu.

Arkasından Ubertino, "Majesteleri!" diye seslendi. Gece serinliğinde dışarı fırladı.

Hanın avlusu geniş ve kare şeklindeydi; üç tarafı ahırlarla çevriliydi, dördüncü tarafında da han vardı. Eski kemerli bir tünel hanın yan tarafına ve yola açılıyordu. Ahırların ve kadının durduğu kapının yanına birkaç fener asılmıştı.

O izlerken, ahırların bir ucundaki derin gölgelerden bir kütle yuvarlandı, bir ışık havuzuna girdi ve iki adama ayrıldı.

Raphael ve bıçaklı bir adam.

Raphael çömeldi.

Erkekler avluya doluşmuş, yumruklar ve bıçaklarla dövüşüyorlardı.

Raphael'e saldıran maskeli adam sendeleyerek ayağa kalktı ve hemen üzerine atladı. Ama Raphael çoktan yana doğru akmaya başlamıştı, sol eli diğer adamın bıçaklı kolunu yakalamak için parladı. Raphael hamle yaparak sağ kolunu

Rakibinin etrafını acımasızca sararak bacaklarını altından çekip aldı.

İkisi de yere düştü.

Iris o kargaşada onları göremedi. Kenara çekildi.

Yakınlarda bir silah

patladı. İrkildi.

Biri onu itti ve döndüğünde ağzını fularla kapatmış bir adam gördü.

Çığlık atmak için ağzını açtı-

Valente adamın karnına sertçe vurarak onu itti. "İçeri gelin,

Majesteleri!" Ubertino bağırdı.

"Hayır!" Kolunu adamın elinden çekti.

Adamlar ayrılmıştı ve Raphael'i saldırganın üstünde görebiliyordu.

Bıçaklı adamın elini kaldırdı ve yere çarptı.

Bir

kere.

İki

kere.

Üçüncü kez denediğinde, bıçaklı adam kontrolünü kaybedince bıçak dönerek uzaklaştı.

Saldırgan ayağa kalktı, beyaz dişleri Raphael'in yüzüne çarpıyordu, peruğu yamuktu ve sol elinin parmakları Raphael'in boğazını tırmalıyordu.

Raphael başını geriye doğru salladı. Saldırgan onun elinden kurtulmaya çalıştı.

Raphael hırlayarak dişlerini vahşi bir hırıltıyla gösterdi ve yumruğunu diğer adamın kafasının yan tarafına indirdi.

Iris belirgin bir çatırtı duydu ve maskeli adam hareketsiz kaldı. Dehşet içinde bakakaldı. O... değil miydi?

Ubertino onun koluna girdi ve nazikçe, "Şimdi uzaklaşın, Majesteleri," dedi.

Avludaki çatışma yatışmıştı ve şimdi Dük'ün adamlarının neredeyse bir düzine gibi görünen saldırganlara karşı galip geldiğini görebiliyordu.

Öfkeyle Ubertino'ya döndü. "Neden ona yardım etmedin? Neden efendini kurtarmadın?"

"Benim görevim seni korumak." Ubertino ona ciddiyetle baktı. "Ben ya da Valente seni terk etseydik, dük bizi görevden alırdı. Yaralanmış olsaydınız, bizi kırbaçlatırdı."

Iris dehşete düşmüş bir halde ona baktı. Sonra başını salladı ve aceleyle Raphael'in yanına gitti.

Hâlâ kendisine saldıran adamın yanında diz çökmüştü. Raphael avucunun kenarını adamın burnunun altında tuttu.

"O ... mı?" Iris sordu.

"Ölmüş." Raphael ayağa kalkarken kaşlarını çattı. "Burada ne halt ediyorsun? Ubertino?"

Korumaları onu yakalamıştı.

"Başından beri benimle birlikteydiler," dedi aceleyle.

Raphael, zavallı Ubertino ve Valente'ye bakarak, "Bu, saldırıya geçmenize neden izin verdiklerini açıklamıyor," diye homurdandı.

"Majesteleri-" diye başladı Ubertino.

"Mazeret yok," diye tersledi Raphael, fener ışığında oldukça korkutucu görünüyordu, alnında bir kan lekesi ve yüzünde korkunç bir kaş çatma vardı. Diğer adamların üzerinde tepiniyor gibiydi. "Düşesim zarar görmüş olsaydı, ikinizin de kellesini alırdım. Nasıl-"

"Raphael." Iris nazikçe kocasının koluna dokundu. "Beni durduramazdı."

Raphael gözlerini kırmızı suratlı adamlarından ayırmadan, "Pekâlâ yapabilir," dedi. "Eğer sizi güvende tutamayacaksa, onun yerine başka birini atayacağım."

"Hayır, yapma," diye haykırdı Iris ve sonunda ona baktı. Kendini dengelemek için bir nefes aldı. "Bu benim hatam. Ben bir köpek değilim ve komutlara iyi yanıt vermiyorum. Birini suçlamanız gerekiyorsa beni suçlayın."

Ona bir bakış attı. "İçeri, odalarımıza gitmelisin. Bu üzücü bir durum."

Gözlerini adama dikti ve karnının derinliklerinde bir öfkenin tutuştuğunu hissetti. "Evet, öyle ama muhtemelen düşündüğün sebepten değil. Ve ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Nasıl isterseniz." Hizmetkârlara döndü. "Ubertino, Valente'yi al ve kimin yaralandığına ve adamlarımızdan kayıp olan olup olmadığına bak. Adamlar canlı haydutları ahırın köşesine götürsün. El ve ayak bileklerinin sıkıca bağlı olmasına dikkat edin."

Ubertino başını salladı ve Raphael'in emirlerine uymak için acele etti.

Raphael kendisine saldıran adamın yanına çömeldi ve maskesiyle peruğunu çıkardı.

Ortaya çıkan yüz, otuzlu yaşlarının başında, kalkık bir burnu ve ince dudakları olan, saçlarının parlak turuncu olması dışında her yönden sıradan bir adamdı.

Iris irkildi. Adamın şakağında kan vardı. Raphael homurdandı. "Elbette."

Daha yakına eğildi. "Onu tanıyor musun?" "Burada değil," diye mırıldandı kocası.

Ölü adamın sağ kolunu ceketinin kolundan çıkardı ve gömleğinin kolunu ön koluna kadar kıvırdı.

Dirseğinin iç kısmında bir yunus dövmesi vardı.

Kaos'un Efendileri'nin işareti.

"Burada neler oluyor?" Bağırış, gecikmeli olarak arka kapısından bakan hancıdan geldi.

"Adamlarım ve ben bahçenizde haydutlar tarafından saldırıya uğradık." Raphael yavaşça tam boyuna yükseldi. "Yaptığın iş bu mu? Zengin yolcuları hanınıza çekip paraları için onları öldürmek mi?"

Hancının yüzü neredeyse yeşile dönecek kadar bembeyaz oldu. "Hayır, Majesteleri, kesinlikle olmaz! Bu trajik olay için sadece özür dileyebilirim. Lütfen. Adamlarınıza bakması için hemen bir doktor göndereceğim."

"Bunu hemen yap." Raphael hana geri dönerken adamın kekelemeye devam eden özürlerini bir kenara bıraktı.

Raphael, Iris'in dirseğini yakaladı. "Gel. Diğer suikastçıların yüzlerini görmek istiyorum."

Adamlarının çoktan beş ölü düşmanı attığı han avlusunun kenarına doğru yürüdü. Iris ona yetişmek için acele etti. Ölü adamların yüzlerine bir kez baktı ve sonra gözlerini hızla başka tarafa çevirdi. Ama Raphael birkaç dakika boyunca her birine baktı.

İşini bitirdiğinde doğruldu ve Ubertino'yu yanına çağırdı. "Kaç kişi yaralandı?"

"Ivo'nun yanağında bir kesik ve Andrea'nın kolunda kırık var. Bunun dışında sadece çürükler ve sıyrıklar var. Biz onlardan çok daha fazlaydık."

Raphael başını salladı. "Güzel." Ayaklarının dibindeki cesetleri işaret etti. "Bardo ve Luigi cesetleri soysun ve bir yunus dövmesi arasın. Aynı şeyi mahkûmlara da yapın."

Saldırıdan sağ kurtulan dört saldırganın yanına gitti. Tekrar yüzlerini inceledi ama sonunda başını salladı.

Iris'i hanın mutfak kapısına doğru çekti.

"Hiçbirini tanımadın mı?" diye sordu hafifçe nefes nefese.

"Hayır." Raphael Valente'ye baktı ve çenesini hafifçe salladı.

Korsikalı başını eğdi ve avluya doğru geri adım attı.

Hancı mutfak kapısını açtı ve Raphael'i tam karşısında bulmaya başladı.

"Ekselansları." Hancı yutkundu. "İki doktor gönderdim ve adamlarınız için odaların hazırlanmasını emrettim."

"Mükemmel," dedi Raphael. "Düşesim yoruldu ve ben de kendimi bu iğrenç avludan ayrılmaya hazır buluyorum. Şimdi çekiliyoruz."

"Elbette, Majesteleri, elbette!" Zavallı adam kapıyı açık tutarken eğildi, yüzü terden parlıyordu.

Bir dakika sonra Raphael, Iris'i odalarına geri götürdü. Ateş yakılmıştı ve taze yemek tabakları onları bekliyordu.

onlar için. Yatağın yanındaki lavaboların üzerindeki sürahilerde ılık su çoktan buharlaşmaya başlamıştı.

Hancı, "Ekselansları daha fazla içecek ister mi?" diye sordu. "Hanımefendiniz için biraz tatlı?"

"Hayır," diye yanıtladı Raphael. "Hepsi bu kadar." Hancıya ve onları merdivenlerden odaya kadar takip etmiş olan Ubertino'ya döndü. "Ve bundan sonra adamlarım dışında kimse bu odaya girmeyecek. Anlaşıldı mı?"

"Ama... ama hizmetçiler-"

"Hiç kimse."

"Evet, Majesteleri." Hancı başıyla selam verdi.

Raphael kapı kapanana kadar bekledi ve sonra Ubertino'ya baktı. "Bu gece her zaman kapıda iki adam istiyorum ve pencerenin altında da iki adam. İki kişi hanın önünde, iki kişi de arkasında. Ortak odada iki kişi daha. Hiç kimsenin yorulup uykuya dalmaması için nöbet değişimini sağlayın. Başka saldırı olmayacak. Düşesim yakınımdayken olmaz."

Ubertino dikkat kesildi, parlak mavi gözleri parlıyordu. "Hayır, Majesteleri. Bunu şerefimle halledeceğim."

Sonra o da gitti.

Raphael ceketini çıkarmaya başladı. "Sana banyo yaptırayım mı?"

"Hayır, teşekkür ederim." Iris kaşlarını çatarak kocasına baktı. "Hancıya çok kötü davrandın. Zavallı adam avludaki saldırı için onu suçladığınızı düşünüyor."

Ona bakarken gözlerindeki gümüş parıltıyı yakaladı. "Beni ya da adamlarımı cinayetle suçlamasından iyidir."

"Ama siz ve adamlarınız sadece kendinizi savunuyordunuz." Korkunç sahneyi hatırlayarak kollarını beline doladı.

"Evet ama bunu taşralı bir yargıca açıklamak zorunda kalmak istemem," dedi botlarını çıkarmak için otururken. "Ayrıca, Valente'ye cesetleri arama şansı vermek için hancının avludan çıkmasını istedim."

"Neden ona bunu yapmasını emrettin?"

"Herhangi bir bilgi bulup bulamayacağını görmek için tabii ki," diye cevap verdi kocası çok sabırlı bir ses tonuyla. "Bana saldıran adam sıradan bir haydut değildi."

"Kolundaki yunus dövmesini bulduğunuzda bu kadarını anlamıştım." Onun karşısındaki sandalyeye oturdu ve adamın yeleğini çıkarışını izledi. Adam yine sağ omzunu destekliyordu. "Kimdi o?"

"Lawrence Dockery." Başını kaldırıp ona baktı. "Kızıl saçlarına ve yunus dövmesinin yerine bakılırsa, Kaos Lordları'nın huzuruna çıkarıldığınız gece tilki maskesini takan kişinin o olduğundan şüpheleniyorum."

Hatırladıkça ürperdi. "Dionysos'un Bay Dockery'yi seni öldürmesi için gönderdiğini mi düşünüyorsun?"

"Büyük ihtimalle. Yine de ..." Yüzünün sağ tarafındaki yara izini çekiştirerek kaşlarını birbirine yaklaştırdı.

"Ne?"

Ona baktı ve başını salladı. "Eğer Dionysos Dockery'yi bana suikast düzenlemesi için gönderdiyse, bu onun açısından alışılmadık derecede aptalca bir hareketti."

"Neden?"

"Çünkü," dedi ayağa kalkıp lavaboya doğru ilerleyerek, "Tilki'yi şenlik gecesinde kolayca alt etmiştim zaten. Kiralık kabadayılara karşı bile pek usta bir suikastçı sayılmazdı. Ayrıca, olayların Dockery'nin kimliğini keşfetmeme yol açacak şekilde gelişmesi ihtimali de her zaman vardı. Bu bana Dionysos'un izini sürmem için bir yol veriyor - Dockery'nin onunla bir bağlantısı olmalı."

Gömleğini yavaşça başının üzerine çekti.

Bir an için Iris'in dikkati tamamen adamın çıplak sırtındaki kasların hareketine kaydı. Kollarını indirdiğinde kürek kemiklerinin kanatları pürüzsüz teninin altında zarifçe kayıyor ve omurgası sırtının küçük kısmında, tam da pantolonunun bel bandının içinde kaybolduğu yerde bir tür oyuk oluşturuyordu. Bütün bu manzarayı

ve kıyafetlerini çıkarmaya devam edip etmeyeceğini merak etmekten kendini alamadı.

Bu yüzden adamın ne dediğini anlaması için bir iki saniye geçmesi gerekti. "Bu da Dionysos'u keşfedebileceğin anlamına geliyor."

"Belki." Bir leğene ılık su doldurdu. "Ama dün sabahki ziyaretçilerim bana Dionysos'un kendileriyle mektuplar aracılığıyla iletişim kurduğunu söylediler. Hiçbiri maskenin altındaki adamın kim olduğunu bilmiyordu."

"Oh." Iris hayal kırıklığı içinde sandalyesine yığıldı.

Omzunun üzerinden ona baktı, sanki onun bütün dehşetini bu tek kelimede duymuştu. "Londra'ya vardığımızda Dockery'nin arkadaşlarını ve tanıdıklarını sorgulamaya devam edeceğim. Belki de Dionysos bir hata yapmıştır."

"Mm." Elinin tersiyle bir esnemeyi bastırdı. Seyahat ve çok fazla heyecanla dolu uzun bir gün olmuştu.

"Yorgunsun," dedi o duman gibi sesiyle. "Kendini yatağa hazırlamalısın."

Ona spekülatif bir şekilde baktı - geniş, kaslı sırtı, inatçı çene yapısı - ve daha önce yemek odasında yaptıkları tartışmayı düşündü. Mutfaktan hışımla geçerken ona söylemek istediği sözleri.

"Aslında önce seninle konuşmak istediğim önemli bir konu vardı."

Sanki başına gelecekleri biliyormuş gibi sustu. "Bu da ne?"

Ayağa kalktı ve yatağa doğru ilerledi. Yatağın ucuna siyah bir banyan atılmıştı ve onu kenara çekerek eskiz defterini ortaya çıkardı. Kitabı eline aldı ve ilk sayfasına kadar açtı.

Onun bir çizimine.

Uyuyor.

Bir an için taslağı inceledi. Kurşun kalemle yapılmıştı ve ressam çok yetenekliydi. Tek keskin çizgi

Burnunun kenarları, alt dudağındaki narin gölgelendirme, alnından yansıyan ışık iması.

Çizimde uyuyor, huzurlu ve güzel bir şekilde yatıyordu. Iris kendini hiçbir zaman güzel olarak görmemişti. Bu kelime sosyetenin övülen güzelleri içindi. Balo salonlarına girip konuşmaları durduran kadınlar için.

Ama bu çizimde çok güzeldi.

Köşede de R.d'C. harfleri vardı. Onu böyle görüyordu.

Başını kaldırıp ona baktığında, kristal grisi gözleri temkinli bir şekilde onu izliyordu.

"Bunu buldum," diye başladı, "bagajında. Senin, değil mi?"

Başını eğdi.

Ona bir adım daha yaklaştı. "Bu çizimler çok iyi. Sana kim öğretti?"

Yutkundu. "Babam."

Başını salladı. "Eskiz defterini de gördüm."

Bunun üzerine kaşları birbirine çarptı. "Ne?"

"Dükün yatak odasına girdiğimde. Eskiz defteri oradaydı." Nefes aldı. "Onun çizimlerini beğenmedim ama seninkileri beğendim." Ona baktı. "Hepsi benim resmim olsa bile."

Cevap vermedi. Orada katı bir buz kütlesi gibi durdu ve hiçbir şey söylemedi. Eğer onu izlemiyor olsaydı, dinlemediğini düşünebilirdi.

Sakinliği onu çılgına çevirmişti.

"Bu kitabın tamamı benim çizimlerimle dolu," dedi tekrar, sesi gergindi. "Ata binerken, yürürken, dans ederken. Gülerken ve sadece gülümserken. Profiller ve tam yüz." Kitaba baktı, sayfaları çevirdi. "Beni takip ediyor olmalıydın. Aylardır beni takip ediyordun. Neden?"

Göz kırptı. Göz kırptı. "Seninle Kaos Lordları'nın üyeleriyle buluşmak için gittiğim bir baloda tanıştım. Senin için endişelendim."

"Endişeli misin?" Ellerini havaya kaldırdı. "Endişelenmek kitabında sayfalarca yüzümün yer almasını açıklamıyor."

Döndü ve sırtını ona döndü. "Seni ilginç bir konu olarak buldum."

"Bana yalan söyleme!" Onun arkasından dolanıp yüzüne baktı. Adamın burun delikleri açılmış, ağzı ince bir çizgi haline gelmişti. Adam geri çekilmeye çalıştı ama kadın onu takip etti. "Bana karşı kayıtsız olduğunu düşündürdün. Yatağına almak istemediğin bir yük olduğumu düşündürdün. Oysa başından beri," diye fısıldadı. "Başından beri benim resimlerimle dolu bir eskiz defterin vardı. Bir erkek bunu endişe ya da ilginç bir konu yüzünden yapmaz."

Sözlerinin sonuna geldiğinde, adamın çıplak göğsüne dayanmış, o buz gibi gözleri arıyordu - ama şu anda pek de buz gibi değillerdi.

Hiç de değil.

Parmak uçlarında gerindi ve eskiz defterini göğsüne bastırarak avucunun içiyle orada tuttu. "Bana gerçeği söyle, Raphael. Şimdi söyle. Bu gece. Artık kaçamaklar ve yalanlar yok. Bana karşı hissettiğin şey ne? Sevgi mi yoksa sadece ilgisizlik mi?"

Sonunda kıpırdandı ve kızın elinden eskiz defterini kapıp bir sandalyeye fırlattı.

Bir kolunu kadının beline doladı ve diğer eliyle saçlarını okşayarak, kadın o geniş omuzları kavramak ya da düşmek zorunda kalana kadar üzerine eğildi. "İnan bana Karıcığım, sana karşı hissettiğim son şey ilgisizlik."

Sonra ağzı onunkinin üzerindeydi, onu yutuyordu, sıcak dili dudaklarını ayırmasını ve derinliklerine girmesine izin vermesini istiyordu.

Onuncu Bölüm

"Tuhaf bir bilgin var mı?" diye sordu Kaya Kralı. "Hayır," diye fısıldadı Ann.
"Sihrin mi var senin?" diye alay etti Kaya Kralı.
"Hayır." Ann gözlerini kapattı. "Sahip olduğum tek şey kendimim." "O zaman bunu yapmak zorundasın," dedi. "Sana kız kardeşinin kalbini getirirsem bir yıl ve bir gün boyunca karım olacağına söz veriyor musun?
Ateş mi?"
Ann yutkundu, çünkü Kaya Kralı'nın siyah gözleri soğuk ve sesi sertti. "Evet." ...
-Rock King'den

Iris'in tadı kırmızı şaraptı -yemekte içmiş olması gereken kırmızı şarap- ve bunu yapmaması için aklına gelen tüm nedenler aklından uçup gitti. Zihninde hayati bir zincir koptu ve tüm gücüyle dizginlediği her şey aniden serbest kaldı. Onun, karısının, düşesinin, Iris'inin tadına bakmak, onu hissetmek için çaresizce ağzının içine daldı. Yumuşak, tatlı ve sıcaktı ve onu yutmak istiyordu. Onu yakalamak, tutmak ve asla bırakmamak istiyordu. Ona karşı duyduğu dipsiz kuyu gibi derin dürtüler onu korkutuyordu ve eğer karısı bunların farkına varırsa onu da korkutacağını biliyordu.

Ama mesele de buydu zaten; o bunların farkında değildi. Sadece evliliklerini tamamladığını ya da böyle bir çürüme olduğunu düşünüyordu, Tanrı ikisinin de yardımcısı olsun.

Çıplak kollarını kavradı ve içindeki canavar ürperip gerildi, pençeleri yere sürtündü.

Tanrım, bu kadını istiyordu.

Ama hatırlamak zorundaydı -zihninin o insani kısmını uyanık ve canlı tutmak için- onu tohumlamamalıydı.

Lanetli babasının yaptığını asla yapmamalıydı.

Dudaklarını kızın ağzından ayırdı, aletinin nabzının pantolonuna çarptığını hissetti ve dudaklarını kızın yanağından geçirerek kulağına götürdü. "Benimle gel, tatlı kız."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı, geniş mavi-gri gözleri biraz şaşkındı. Konuşamadan ağzını tekrar kapattı-

ve onu yavaşça geriye, adım adım yatağa doğru çekti, ta ki bacaklarının arkasıyla yatağa vurana kadar. Öpüşmeyi keserek ona baktı, ıslak yakut dudakları ayrılmış, yanakları pembe pembe kızarmıştı.

Yenilebilir görünüyordu.

"Raphael," diye fısıldadı, onun adı dudaklarında bir yalvarış gibiydi ve içinde bir şeyler kırıldı.

İstediği bu değildi. Bu doğru değildi. Ama mümkün olan tek şey buydu ve yapabileceği tek şey bu olduğu için yeterli olmak zorundaydı.

Ve direnmeye çalışmak onu öldürüyordu.

Bir elini kızın kolunda, omzunda, boynunda gezdirdi ve oradan bağlı altın sarısı saçlarına dokundu. "Benim için saçını açar mısın?"

Nefes aldı -küçük, hızlı bir nefes alış- ve başını salladı.

Kadının kollarını kaldırışını, fırtınalı gözlerinin onunkilere kilitlenişini ve saçlarındaki tokaları teker teker çıkarışını izledi, ta ki ağır kütle omuzlarına bir perde gibi düşene dek. Sonra eğildi ve saç tutamlarını avuçlarında topladı, yüzünü boynuna gömdü ve onu içine çekti.

Kadını.

Onun kendisine karşı titrediğini hissetti ve sonra parmakları saçlarının arasından geçti. "Raphael."

Başını kaldırdı.

Ellerini bıraktı ve soyunmaya başladı, korsajını çözerken başı aşağı eğilmişti. Parmaklarının beceriksizce hareket ettiğini gördü ve daha iyi bir adamın kenara çekileceğini biliyordu. Kendini toparlaması ve alçakgönüllülükle soyunması için ona mahremiyet tanırdı.

Ama o öyle bir adam değildi. Onun her şeyini istiyordu - hatalarını ve özel anlarını, utançlarını ve endişelerini- dünyanın geri kalanından sakladığı her şeyi. Bunu istediği gibi. Bu beceriksizlik anını.

Bu yakınlık anı.

Korsesini kollarından çekti. Eteklerini çözdü ve bir kenara atmadan önce ayaklarının etrafında toplanmalarına izin verdi. Ona baktı ve ardından bağcıklarla uğraşarak kalçalarını bağladı.

Bağlanmamış saçları omuzlarının üzerinden neredeyse beline kadar dökülüyor, gür ve o hareket ettikçe hafifçe sallanıyordu.

Çok güzel.

Çok güzeldi.

Gevşemiş elbisesini başının üzerinden çekip çıkardı ve gecelik, çoraplar ve ayakkabılarla ayakta durdu. İnce kumaşın altından göğüslerinin uçları görünüyordu.

Ayakkabılarını almak için eğilmeye başladı ama adam onu durdurdu. "Hayır.
Bana bırak."

Onu belinden kavradı ve yatağa doğru kaldırdı.

Terliklerini dikkatlice çıkardı, elini sol baldırında gezdirmeden önce onları parke zemine bıraktı. Oda o kadar sessizdi ki kadının aldığı her nefesi duyabiliyordu. Adamın iç çamaşırının altına, dizinin arkasındaki o sıcak noktaya uzanıp jartiyerinin kurdelesini çekiştirmesini izledi.

Nefesi kesildi.

Çıplak tenini bulduğunda ona baktı. Eteğinin altı sıcak, çok sıcaktı. Bükülmüş bacaklarının arasında dururken onu kokladığını neredeyse hayal edebiliyordu. İlk çorabı çıkardı ve diğer ayağına doğru ilerledi, başparmağıyla ayağının kemerini, o yüksek basamağı, o tatlı, narin ayak bileğini yokladı.

Baldırının kıvrımı -doğadaki en güzel kıvrımlardan biri- zarif ve mükemmel. Bir gün onu çıplak çizmek isterdi.

Kurdeleyi çıkarırken duyduğu belli belirsiz, neredeyse duyulmayan fısıltı ensesindeki tüyleri diken diken etti. Burun delikleri alevlendi ve daha fazla bekleyemedi. Onu bedensel olarak kaldırdı, yatağın üzerinde biraz daha yukarı taşıdı, başını ve omuzlarını yastıklara yasladı ve sonra kombinezonunu yukarı itti, açık kalçalarının arasına girdi ve bulduğu şeyin tadını çıkarmak için yerleşti.

İşte oradaydı. İşte oradaydı, güzel mi güzel pembe amcığı, mercan dudakları ve kıvırcık koyu sarı bukleleriyle. Titreyen bacaklarını kollarının üzerine kaldırdı ve onun şaşkınlık dolu nefesini duymazdan geldi. Bir kez başını kaldırdı ve kendisine bakan iri, meraklı gözleri gördü. Belli ki centilmen ilk kocası ona bunu hiç yapmamıştı.

Daha aptal.

Sonra eğildi ve ziyafet çekti.

Burnu kadının tümseğine bastırıyor, kadının kokusunu içine çekiyor, siki yatağa sertçe sürtünüyor, dili ekşiyi, tuzu ve kadını yalıyordu.

Tanrım, o.

İlk dokunuşunda ciyakladı ve kıvrılarak uzaklaşmaya çalıştı ama adam ellerini kalçalarına koyarak onu sıkıca tuttu. Dişleriyle nazikçe sıyırdığı narin etine karşı neredeyse gülümsüyordu. Belki irkildi, belki öfkelendi ve şok oldu ama bu hoşuna gitti.

Belki de ona yaptıklarını seviyordu.

Şimdi inliyordu, boğazının altından küçük miyavlama sesleri çıkarıyordu, çok erotik ve tatlıydı, kalçaları adamın dudaklarına doğru seğiriyor, daha fazlasını almaya çalışıyordu. Ağzını açtı, onu kapladı, üzerine nefes aldı. Dilini sertleştirdi ve çenesi ağrıyarak ulaşabildiği kadar içine daldı. Bunun üzerine kadın haykırdı ve adam parmaklarının saçlarına dolandığını hissetti.

Dilini geri çekti ve klitorisine doğru ilerledi, küçük et parçasını nazikçe dişlerinin arasına aldı ve çekti.

Kadın dondu kaldı, her yeri titriyordu ve adam onun soluk soluğa nefes alışını duyabiliyordu. Ağzını açtı ve onu yaladı. Yumuşakça. Şefkatle.

İyice.

Ve aynı anda iki parmağını onun içine soktu, ıslak duvarlarının parmak eklemlerine karşı kasıldığını hissetti, onun uyarılmasının yükselişini kokladı.

Yumuşak kalçaları adamın altında huzursuzca çırpınıyor, hiç ses çıkarmıyordu ama adam biliyordu.

O biliyordu.

Parmaklarını onun içinde kıvırdı ve onları geri çekerken ıslak, ipeksi iç duvarlarını okşadı.

Sonra onları tekrar sert ve sıkı bir şekilde kızın içine soktu, klitorisini emerken hareketi tekrarladı.

Kadın inledi - sessiz odada yüksek sesle - ve ona doğru itti ve adam onun titrediğini ve aniden ıslandığını hissetti. Kadın çaresizce ürperdi ve adam onun salıverilmesiyle sarhoş oldu, siki ağır, neredeyse acı veren bir zonklamaydı.

Başını çevirdi ve kızın yumuşak kalçasının iç kısmını öptü, nefes alışını dinledi.

Sonra diz çöktü, kadının açılmış bacaklarının arasında durdu ve pantolonunun ve küçük elbisesinin yakasını yırtarak açtı. Aşağı uzanarak parmaklarını kızın sularına buladı ve elini ereksiyonunun etrafına sardı.

Kadına baktı; yüzü açıktı ve orgazmın etkisiyle biraz sersemlemişti. Göğüsleri savunmasızdı, sadece o ince kombinezonla örtülmüştü, bacakları müstehcen bir şekilde açılmıştı, perişan amını ortaya çıkarıyordu.

Ve kendini okşadı.

Taşaklarına dolan ısıyı, sinirleri boyunca alay eden tatlı zevkin kenarını hissediyordu. Kadının ıslaklığını aleti boyunca yaydı ve kendini sertçe yumrukladı, sünnet derisi aletin kenarına sürtünüyordu.

Ama onun gözlerini -o mavi gri gözlerini, o fırtınalı gözlerini, o çok bilen gözlerini- açıp kendisine baktığını görene kadar tohumunun kaynadığını hissetmedi.

Dişlerini sıktı, başını geriye attı, kendi gözleri de kısılmıştı ama hâlâ onu izliyordu.

Boşalması içinden patlayıp kızın fildişi kalçalarına sıçradığında bile.

Iris uyanık bir şekilde yattı ve Raphael'in derin, eşit nefes alışını dinledi.

Onunla sevişmiş, ona enfes bir zevk vermişti -daha önce hiç hissetmediği bir zevk- ama içine girmemişti.

Tohumlarını onun üzerine dökmüştü ama içine değil.

Karanlığa baktı, düşündü, ağlamamak için kendini zor tuttu.

Ona çocuk istemediğini söylemişti. Bu konuda çok açık sözlü olmuştu. Yine de aklının bir köşesinde, o noktaya geldiğinde hayvani dürtülerinin onu alt edebileceğine dair bir umut beslediğini şimdi fark ediyordu.

Ne kadar aptal.

Çok yavaş nefes aldı, ses çıkarmamaya dikkat etti.

Mesele şuydu... Şey. Mesele şu ki, çocuk özlemi çekiyordu. Umutsuzca. En azından bir çocuk. Kollarında tutacağı, göğsüne yaslayacağı tek bir bebek. Sadece bir taneyle yetinebilirdi, gerçekten. Kimsenin suçu olmadan evli ve çocuksuz olmak başka bir şeydi. James'le evliyken kendini çocuksuzluğa teslim etmişti. James'in üçüncü karısıydı ve hiç çocuğu yoktu. Binicilikten dolayı geçirdiği bir sakatlık, bazen evlilik yatağında tatmin olmasını zorlaştırıyordu. Kadın üçüncü yıldan sonra

İç çekti. Bunu istiyordu. Raphael ile evlenmek ve onun çocuklarını istiyordu.

Sadece hayalini nasıl gerçekleştireceğini bilmiyordu.

Ertesi sabah Iris yatakta yalnız uyandı - aslında odada yalnızdı. Raphael ortalıkta görünmüyordu.

Kendi kendine kaşlarını çattı ama bir hizmetçinin elinde taze sıcak suyla kapıyı çalmasıyla dikkati dağıldı. Aceleyle tuvaletini yapıp giyindikten sonra kapıyı açtığında Ubertino ve Valente'yi dışarıda nöbet tutarken buldu.

Ubertino eğildi. "Günaydın, Majesteleri." Iris

başını salladı. "Kahvaltı arayışındayım."

"Ah, o zaman size eşlik edelim," dedi Ubertino özenle.

Valente onu takip ederken o önden gidiyordu ve Iris onu korumaya niyetli olduklarını anladı.

Sessizce iç çekti. Raphael, Bay Dockery'nin suikast girişiminden önce bile saldırıya uğramaktan endişe ediyordu. Korunma ihtiyacını anlıyordu ama iki iri adam tarafından gölgelenmenin bir süre sonra sıkıcı hale gelebileceğini düşünmeden edemiyordu.

Raphael'i özel yemek odasında bulmayı umuyordu ama o yoktu.

Iris başını salladı ve tek başına jambon, peynir ve ekmekten oluşan soğuk bir yemek yedi.

Korumaları onunla birlikte bekleyen arabaya doğru yürüdüğünde, arabanın da boş olmasını bekliyordu.

Haksız da sayılmazdı.

Ancak, yalnız seyahat etmeyecekti.

Ubertino özür dileyen bir yüz ifadesi takındı. "Sizinle birlikte oturacağım, Majesteleri."

"Elbette," dedi Iris, nazik görünmeye çalışarak. Ne de olsa kocasının kendisinden kaçıyor olması uşağın suçu değildi.

Arabaya tırmanırken öfkeyle ofladı. Londra yolculuğunun geri kalanında da ondan uzak mı duracaktı? Başkente varmadan önce en azından bir gün ve geceleri daha vardı. Bu düşünce karşısında kaşlarını çattı. Yüce Tanrım, bu gece ondan ayrı bir yatak odası mı tutacaktı?

Bu düşünce melankolik bir düşünceydi. Dün gece çok eğlenmişti ve onun da eğlendiği izlenimine kapılmıştı,

O da. Doğru, bu konuda çok bilgili değildi ama üç yıldır evliydi.

Raphael çok memnun bir şekilde uyumuştu. O zaman neden bugün onu yalnız bırakmıştı?

Günün geri kalanında Ubertino ile sohbet etmek ve manastır kütüphanesinden ödünç aldığı kitapları okumak arasında bu soruyu düşünüp durdu. Gerçi kocasının ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yokken okuyacak kadar konsantre olmak zordu.

Araba geceyi geçirmek üzere bir handa durduğunda Iris parmaklarını dizine vuruyordu; eski mürebbiyesinin olsa parmaklarına vuracağı gergin bir alışkanlıktı bu. Raphael öğle yemeği sırasında adamlarıyla birlikte yemek yemeyi bile başarmıştı.

Ubertino ona gece için odasına kadar eşlik ettiğinde ve kocasını çoktan orada bulduğunda biraz rahatlamıştı.

Raphael şömineden döndü ve Ubertino'ya başıyla selam verdi. "Teşekkür ederim, gidebilirsiniz."

Korsikalı kendini dışarı attı.

Iris yükseltilmiş onu Kaşlarını. "Are sen için kal ile bu gece bana?"

"Elbette," dedi kaşlarını çatarak, sanki onun keskin ses tonunu anlayamamış gibi.

Gözlerini devirmek istediğini hissetti. "Korkarım bugün benimle hiç konuşmadığınız için bunu anlayamadım."

Yüzünü buruşturdu. "Iris-"

Kapı çalındı ve hanın hizmetçileri yemeklerini getirerek içeri daldı. Hizmetçiler yemeklerini ateşin önündeki küçük masaya hızlıca yerleştirdikten sonra reverans yaparak ayrıldılar.

Raphael ona baktı ve masadaki sandalyelerden birini çekti. "Lütfen."

Oturdu ve adamın karşısındaki sandalyeye oturmasını izledi.

İki tabak biftek, sos ve patatesin yanı sıra ekmek, tereyağı ve baharatlı haşlanmış et vardı.

Elmalar. Yan tarafta bir şişe şarap vardı ve Raphael şişeyi alıp ona bir bardak doldurdu.

"Teşekkür ederim," dedi Iris ve güçlendirici bir yudum aldı. Şarap berbattı ama şu anda bunun bir önemi yoktu. "Benden ayrı yaşamak mı istiyorsun?"

Bıçağını ve çatalını eline alıp etini kesmeye başlamıştı ki kadının sorusuyla durakladı. "Hayır, tabii ki hayır."

Dudaklarını büzerek biftekten bir ısırık aldı - en azından oldukça iyiydi. "O zaman bugün neden benden uzak durdun?"

Etini kesip biçti ama sonra iç çekerek çatal bıçağını yere bıraktı. "Seninle tartışmak istemiyorum. Uzak durdum çünkü dün gece çok açık bir şekilde görüldüğü gibi, senin cazibene dayanamıyorum."

Nefes aldı ve ilk dürtüsünü bir kenara itti: incinmek. "Dün gecenin güzel olduğunu düşünmüştüm."

Adam ona baktı, kaşları kalkıktı. "Güzel mi?"

Yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. "Muhteşem, aslında." Boğazını temizledi. "Gerçekten tekrar yapmayı tercih ederim - ya da başka bir şey." Sertleşti, itiraz etmek için ağzını açmıştı bile. Aceleyle ekledi, "O değil. Hayır... çocuk doğuracak bir şey değil."

Adam ona baktı, yüzü ifadesizdi. "Ve bu olmadan da memnun olacak mısın?"

"Tam olarak değil. Sanırım her zaman bir bebek isteyebilirim, ama sen buna şiddetle karşı çıktığın için ..." Gözlerini kapattı - bu çok samimi bir konuşmaydı! "Gerçek bir evlilik istiyorum." Gözlerini açtı ve yumuşak bir sesle, "Seninle nasıl istersen öyle olmak istiyorum. O yakınlığı istiyorum. Ve o neşeyi istiyorum."

Çenesini kaldırdı ve yanakları alev alev yanarken bile onun bakışlarına karşılık verdi.

Yüzünde bir yumuşama oldu. "Bence çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Geleneksel şekilde evlenmemiş olabiliriz -evlenmeyi seçmemiş olabilirim- ama ben

Şimdi seni seçiyorum."

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "O zaman bu gece sizi yatağa götürmekten memnun olurum, madam."

Kaşlarını işaret edercesine ona doğru kaldırdı. "Hoşnut musun?"

Dudakları daha da kıvrıldı. "Onur duydum, heyecanlandım, heyecanlandım." Ağzını şarap kadehinin arkasına sakladı. "İşte. Beklentilerinize cevap verebildim mi?" Şarabını yudumladı ama kristal gözlerini kadehin kenarından ona dikti.

Bacaklarının arasında bir sarsıntı hissetti. Gözlerindeki buzun erimesine izin verdiğinde o kadar... zorlayıcıydı ki. Kendini o yarım gülümsemeye bıraktığında. Birdenbire Raphael'in yüksek sesle güldüğünde nasıl görüneceğini merak etti.

Ama yine de onun yanıtını bekledi. "Sanırım en mükemmel cevabı verdiniz."

"Güzel." Şarap kadehini yere bıraktı. "O zaman bu yemeğin tadını çıkaralım. Şarap berbat ama et güzel."

Bunun üzerine ona utangaç bir şekilde gülümsedi. "Korsika çok sıcak, değil mi?"

Sığır etinden bir ısırık aldı. "İngiltere'den daha sıcak olduğu kesin."

"Orada şarap yapıyorlar mı?"

"Ah evet." Şarabından bir yudum daha aldı ve yüzünü buruşturdu. "Çok iyi şaraplar yapıyoruz çünkü hem İtalyanlardan hem de Fransızlardan bilgi alıyoruz. Arazimde küçük bir üzüm tarlası var ve çok fazla hasat yapmasak da kendi şarabımızı yapmaya yetiyor."

"Gerçekten mi?" İnsanın kendi şarabının olmasını düşünemiyordu - gerçi bunun kendi arazisinde bira fabrikası olmasından pek de farklı olmadığını düşünüyordu - birçok aristokratın sahip olduğu bir şeydi bu. "Şarabınızı tatmak isterim."

"Şarabımı içmeni istiyorum," dedi usulca. "Kestane ağaçlarının altında şarap ve ekmekle oturup bir tür piknik yapabilirsiniz."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Birlikte oturacağız, değil mi?"

"Elbette." Tabağındaki tek patatesi dürterken yere baktı.

Boğazını temizledi. "Şarabı yudumlarız ve

Sana okyanusa bakan beyaz kayalıkları gösterirdim." "Kulağa çok hoş geliyor," diye fısıldadı.

Tekrar başını kaldırdı, bakışları niyetliydi. "Iris..." Sesi dumanlı bir törpüydü, derin ve günahkârdı.

Onun sesini sevdi.

Ayağa kalktı ve masanın etrafında dolaştı.

Adam masadan uzaklaştı, belli ki ayağa kalkmaya niyetliydi, ama kadın bir elini omzuna koyarak onu durdurdu.

Onun kucağına oturdu ve avucunu onun yaralı yanağına koydu. "Beni öpecek misin?"

Gözlerinde bir şey parladı ve sonra eğilip ağzını onunkine değdirdi. Hafifçe. Kışkırtıcı bir şekilde.

Dudakları ayrıldı ve adam ağzını ağzına almadan önce alttakini ısırdı. Ağzını yaladı, dili kızınkine sürtündü, ta ki kız onu yakalayıp emene kadar.

Kolları onu sardı ve kendine çekti.

Kendini korunaklı hissediyordu, adamın geniş omuzları onu koruyordu, elleri sırtında sıcak ve kesindi.

Heyecanının arttığını hissederek kıpırdandı. İstiyordu ki

Daha fazla.

Ve ona izin vermişti.

Öpüşmelerine ara verdi ve arkasına yaslanarak adamın paltosunu çekiştirdi. "Çıkar şunu."

Sesi boğuktu.

"Yatağa gir," dedi gülümsemeden.

Ayağa kalktı ve birkaç adım geri gitti, ancak hemen yatağa tırmanmak yerine korsesini çıkarmaya başladı.

Yavaşça ayağa kalktı, gözlerini kırpmadan onu izledi ve ceketini çıkardı.

Korsesini silkti ve dikkatlice sandalyenin üzerine bıraktı.

Adam yeleğinin düğmelerini açmaya başladığında elleri eteklerinin bağlarına gitti.

Yeleği çıkardı ve kadın eteklerini çıkarmaya çalışırken öylece bekledi. Onları sandalyenin üzerine bıraktı.

ve ona baktı.

Boynundaki örtüyü çıkarıyordu.

Adamın güçlü boynu ortaya çıkarken kadın da bağcıklarını çözdü. Gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı ve yanlardan kıvrılan siyah tüyler göründüğünde kadının nefesi kesildi.

Kaldığı yerden omuz silkti.

Gömleğini başının üzerinden çıkardı ve bir an için sadece o harika göğse baktı. Dalgınlıkla yarasının iyileşmekte olduğunu fark etti. Yakında dikişleri almak zorunda kalacaktı.

Normalde pürüzsüz olan cildinde bir yara izi olacağı için yas tuttu.

Sonra terliklerine doğru eğildi.

Göz ucuyla onun oturduğunu ve botlarıyla çoraplarını çıkardığını gördü.

Kadın jartiyerini çözmek için kombinezonunu kaldırdığında durakladı.

Başını kaldırdığında adamın yüzünün karardığını ve bakışlarının kalçalarına sabitlendiğini gördü.

Adamın parmakları pantolonunun alt kısmına doğru ilerlerken kadın bir çorabını çıkardı.

Adam pantolonunu indirirken kadının ikinci çorabı da çıktı.

Üzerinde sadece küçük pantolonu vardı, kasıklarının üzerindeki kumaş gerilmişti.

Nefesi daha hızlı geliyor ve göğsüne sıcaklık tırmanıyordu.

İç çamaşırının eteklerini kavramak için

eğildi. Küçük giysisinin düğmelerini açtı.

Geceliğini başının üzerine çekti ve onun önünde çırılçıplak durdu.

Küçük elbisesini tekmeledi ve kadın sol kalçasındaki yunus dövmesini görebildi. Ona doğru ilerledi, boşalırken siki sallanıyordu. Kısmen ereksiyon halindeydi.

Ve ne istediğini biliyordu.

"Uzan," dedi kadın ve sesini tanıyamadı. Sesi yavaş, durgun ve alçaktı, sanki ılık bir bal gibiydi.

Bacaklarının arasındaki yerin ısındığını hissetti.

Adam başını ona doğru eğdi ve bir an için onun kendisine itaat etmeyeceğini düşündü. Yaralı, siyah saçlı ve gri gözlü bir karanlık tanrısı gibiydi. Uzun boylu ve zayıftı ama kollarında ve bacaklarında ip gibi kaslar vardı. Müthiş bir yaratıktı. Güç kullanmaya alışkın bir yaratık. Onun gibiler ölümlülerin emirlerine uyar mıydı?

Ama onu kırmadı, yatağa sürüdü ve tam ortasına yerleşti, bir Osmanlı hükümdarı gibi yastığa yayıldı.

Yatağın kenarına doğru yürüdü ve uzanıp saçındaki iğneleri çıkarmaya başladı. Her seferinde bir tanesini çıkarıp yatağın yanındaki masanın üzerinde duran porselen tabağa bıraktı ve her biri odanın sessizliğinde küçük bir çınlama sesi çıkardı.

Önce kızın göğüslerine, sonra da daha aşağılara, bacaklarının arasındaki buklelere baktı.

Onun yutkunduğunu gördü.

Saçları bir yığın halinde sırtına döküldü. Bütün gün gergin duran saçlarının gerginliğini hafifletmek için parmaklarını kafa derisinde gezdirerek saçlarını salladı.

Sonra yatağa tırmandı.

Adamın iki yana açılmış bacaklarının arasına girip orada kıvrıldı ve eğilerek onu erkek yapan her şeyi inceledi.

Kadın izlerken penisi sarsıldı ve gülümsemesine engel olamadı. Katherine ona her türlü siki tarif etmişti. Zayıf olanları ve şişman olanları. Ön derisi sarkık sikler, sağa ya da sola yatık sikler. Ama Iris aynı deneyimi yaşamamış olsa da, yine de Raphael'in en güzel alete sahip olması gerektiğini düşündü. Bir erkeğin -en azından zayıf bir erkeğin- kalçasını karnından ayıran çizgide, yana doğru uzanıyordu.

Aletinin yanında, başparmağından daha büyük olmayan bir yunus dövmesi vardı. Derisine gömülü siyah mürekkebin izini sürdü ve

Sonra onu daha çok ilgilendiren konuya döndü.

Penisi dümdüzdü ama şaftının üzerinde ip gibi damarlar vardı. En geniş yeri ortadaydı, güzel ve kalındı ve kızarmış bir başa doğru uzanıyordu. Sünnet derisi biraz geriye çekilmiş, ucu ıslak ve parlak bir şekilde dışarı çıkmıştı.

Parmağıyla o ıslak uca dokundu ve adam tekrar sarsıldı.

Bakışları adamın yüzüne kaydı.

Yara izinin kıvrıldığı yer dışında ağzı ince bir çizgi halinde onu izliyordu. Kendini zar zor kontrol altında tutuyormuş gibi görünüyordu.

Gülümsedi, yavaşça öne doğru eğildi ve penisini yaladı.

Adam keskin bir nefes aldı.

Ödülüne baktı ve "Neyi beğendin?" diye sordu.

"Her şeyi," diye homurdandı. "Ne yapmak istersen." Kadın ona kaşlarını çattı. "Ama sen ne istersin?"

Sanki kadın onu ağır bir sınavdan geçiriyormuş gibi gözlerini kapattı. "Sarın..." Sesini temizledi ve tekrar başladı. "Elini sikimin etrafına sar."

"Böyle mi?" Oh, derisinin altı sertti! Bir erkeğin ne kadar sert olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve aynı zamanda teni çok yumuşak ve sıcaktı.

"Şimdi yukarı çek," dedi.

Kadın biraz telaşla ona baktı, penisi avucunun içinde titreşiyordu. "Bu canını yakmaz mı?"

Dudakları seğirdi. "Hayır."

"Ama ağzım?" Tekrar yere baktı ve adamın iç çektiğinde yüzünde beliren ifadeyi kaçırdı.

"İstersen yalayabilirsin," dedi yumuşak bir sesle. "Ama yalamak zorunda değilsin. Bu fahişelerin yaptığı türden bir şey. Pek hanımefendi işi sayılmaz."

Bu onu teşvik etti.

"Öyle değil mi?" diye sordu, başını tekrar eğerken ona bakarak.

Burun deliklerinin alevlenmesini, dudaklarının ayrılmasını yakaladı ve sonra onu ağzına sokmaya odaklandı.

Başın her tarafını yaladı, artık küçük yalamalar değil. Dudaklarını onun etrafında sıkarken dilinin düz kısmıyla geniş yalamalar.

Tadı ... hm ... Şey, çoğunlukla deri gibiydi. Ama buradaki, merkezinin yakınındaki aroma zengindi. Misk ve erkek kokusuydu ve neredeyse başının döndüğünü hissetti.

Bu da muhtemelen bir hanımefendiye yakışmazdı.

Dudaklarını penisin başından ayırdı ve aşağıya doğru öptü, dilini çıkardı, ağzına aldı. Burnunu dibindeki siyah tüylere sokmak istedi ama bunun çok fazla olabileceğini düşündü, bu yüzden diğer tarafını yalayarak onu oldukça ıslattı.

Kalçaları sarsıldı ve sonra sanki bu hareket istemsizmiş gibi durdu.

Başını kaldırdı ve adamın bir kolunu gözlerinin üzerine attığını gördü.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı. "Beni öldüreceksin." Bu da onun kıkırdamasına neden oldu.

Kolunun altından ona baktı ve inleyerek başının yastığa düşmesine izin verdi. "Yapabilir misin...?"

"Hmm?" diye bir soru mırıldandı sikinin başının etrafında. Dişlerine çok dikkat ederse onu emebilirdi.

"Oh Tanrım," diye inledi. "Sadece... ellerinle aşağı yukarı ovala. Lütfen. Tanrım, lütfen. Ve emmeye devam et."

Sesi sanki baskı altındaymış gibi çıkıyordu ve bu da kadının kalçalarını birbirine bastırmasına neden oldu.

İstediği gibi yaptı, her iki elini de şaftını sıkmak ve çekmek için kullandı, bir yandan da başını dilleyip emdi.

Kalçaları hareket etmeye başladı, hafifçe iterek sikini kızın ağzına sokup çıkarıyordu.

Başını kaldırıp baktığında adamın başını arkaya yatırdığını, boynundaki tendonların gerildiğini ve birden adamın elinin saçlarında olduğunu, onu çekmeye, uzaklaştırmaya çalıştığını gördü.

Ama istemiyordu. Artık çok güçlüydü ve onun tadı ve kokusuyla sarhoş olmuştu. Güçlü bir şekilde emdi, ellerini o muhteşem şaftın üzerinde aşağı yukarı hareket ettirdi ve adamın sikini diline doğru ittiğini hissetti.

Sanki acı çekiyormuş gibi inledi ve kalçaları titredi. Ve ağzında sıcak, acı bir sıvının tadını aldı.

Sperm. Onun menisi.

Düşünmeden yutkundu ve sonra irkildi, ama bittiği için endişelenmemeye karar verdi. Onun yerine hafifçe sikine dokundu. Kızarmıştı ve hâlâ oldukça sertti.

"Buraya gel." Sesi kükürt ve çakıl taşıydı.

Başını kaldırdı ve onun kendisini izlediğini gördü, gözleri yarı kapalıydı ve içinde bir şey sıçradı. Bu tensel bir şey değildi. Ona karşı duyduğu bir tür sevgi heyecanıydı.

Ya da muhtemelen daha fazla.

Ayağa kalktı ve sofistike olmaya ve çıplak olduğunu umursamamaya çalışarak masaya gitti. Orada çok da iyi olmayan şaraptan uzun bir yudum aldı ve ağzındaki tadı tazeledi.

Döndü, bardak hâlâ dudaklarındaydı ve adamın gözleri neredeyse parlayarak ona bakıyordu. Elini uzattı.

Yutkundu ve ona doğru gitti, yatağa tırmandı ve yanına uzandı. Tereddütle yanağını onun omzuna -iyi omzuna- koydu.

Ama sonra parmakları çenesinin altındaydı ve dudaklarını kendisiyle buluşması için yukarı kaldırdı.

Sanki onu yutacakmış gibi ağzı açık öptü.

"Üstüme çık," diye fısıldadı dudaklarına ve yatak başlığına yaslanarak oturdu.

Onu kucağına çekti ve boğazından aşağı öpücükler bırakarak meme uçlarının bu hisle zirve yapmasını sağladı.

Bir eliyle göğsünü kavradı ve sonra meme ucunu ağzına götürüp kuvvetle emmeye başladı.

Oh. Oh, bu çok güzeldi.

Adam ihmal edilmiş meme ucuna doğru ilerleyip onu da emerken başı omuzlarına doğru düştü.

Geniş ellerinin ikisi de şimdi kadının kalçalarındaydı ve hafifçe sıkıyordu. Sonra onu kaldırdı ve bir bacağı kendi bacağının arasında olacak şekilde yeniden konumlandırdı.

Dizini kadının kalçalarının arasına koymuş, kadın da onun üzerine binmişti.

Onu kendisine doğru bastırması için aşağıya doğru yönlendirdi, dizi tam onun yumuşaklığında, dudakları ona yayıldı.

Gözleri büyüdü.

"Rock," dedi, onu izlerken.

Adamın kalçasını kavradı ve yavaşça ona sürtündü, göğüsleri titriyordu.

"Beğendin mi?" diye sordu, oldukça uğursuz görünüyordu. "Evet." Kadın dudaklarını yaladı.

"Evet, beğendim."

"Hoşuna gitmiş gibi görünüyorsun," diye mırıldandı alçak sesle. "Yanakların gül pembesi ve dudakların kırmızı ve şişmiş." Gözlerini kızın kendisine karşı ahlaksızca sallandığı yere dikti. "Ve sen ıslaksın. Kayganlığını tenimde hissedebiliyorum. Yaklaştın mı?"

Başını iki yana salladı. "Ben... Bilmiyorum."

"Hiç kendini tatmin ettin mi?" diye sordu.

Ve şok içinde gözlerini kocaman açtı. O asla ... Böyle şeyleri yüksek sesle tartışmazdı!

Gözleri sanki onu uzun zaman önce bakir yatağında uzanmış, kendini parmaklarken görmüş gibi bilmişti.

"Göster bana," diye hırladı. "Bana ne yaptığını göster."

Yutkundu ve sağ elini aşağı indirerek orta parmağını sıcak ve ıslak olduğu yere soktu.

Oh! Nefesini tutamadı. Bunu onun önünde yapıyordu, adam ona acımasızca bakarken. Kendisini ona göstermesini emrederken. Tam noktasındaydı, çok yakındı, çok yakındı, kokusu aralarındaki havada yükselirken parmağı daha hızlı ve daha hızlı çalışıyordu.

Ağzı ardına kadar açıldı ve kalçaları adama karşı kasıldı, içinden tatlı bir sıcaklık akıyor, uzuvlarına nüfuz ediyordu,

başını döndürüyordu.

Onu yakaladı ve kendine doğru çekti, mırıldanırken ağzına öpücükler kondurdu, "Çok güzel. Çok g ü z e l ."

Yorganı ikisinin de üzerine çekmek için oturdu ve sonra tekrar uzanırken onu kollarına aldı.

Ateş çıtırdadı ve hâlâ yanan birkaç mum göz kırptı ve zihni sürüklenmeye başlarken, belki de tuhaf, karanlık kocasına karşı hissettiği şeyin sevgiden daha fazlası olabileceğini düşündü.

On Birinci Bölüm

Kaya Kralı kulesine çekildi ve tekrar dışarı çıktığında garip bir tür zırh giyiyordu. Tamamen siyahtı ve bir tür ince kayadan yapılmış gibi görünüyordu. Zırh vücudunun üzerinde pürüzlü levhalar gibi duruyor, ışığı yansıtmıyor ve hareket ettikçe kuru kemikler gibi şıngırdıyordu. Ann'e, "Ben yokken kulemde kalabilirsin," dedi ve sonra kuzeye döndü....

-Rock King'den

Ertesi gece Londra'nın dış mahallelerine doğru sarsılarak ilerlerken Raphael vagonun penceresinden dışarı baktı.

Iris'e bir bakış attı. Yüzü profilden narindi, arada sırada dışarıdaki dükkânların fenerleri tarafından aydınlatılıyordu. Bugün yolculuk boyunca sessiz ama mutlu görünüyordu, Polybius'tan bir şeyler okuyarak vakit geçirmişti.

Karşısında oturan kadının, dün gece sikini ağzına alan kadınla aynı kadın olması onu hâlâ şaşırtıyordu.

Bu sabah uyandığında, yumuşak uzuvları onunkilere dolanmıştı ve uzun dakikalar boyunca şaşkınlıkla ona bakmıştı. Dudakları koyu pembeydi ve usulca ayrılmıştı; kirpikleri güve kanatları gibi yanaklarına yaslanmıştı. Güzel ve kararlıydı ve onunla evlenmenin bu kadar yakınlaşmayla sonuçlanacağını düşünmemişti. Onu yakınında istemişti, doğru, çünkü bencil, kötü bir adamdı ve içinde yaşadığı karanlıktan pek hoşlanmıyordu. Kadın

Arkadaş olmak içindi, başka bir şey için değil. Ama hem onun cazibesinin gücü hem de kendi vahşi arzuları konusunda kendini kandırmış gibi görünüyordu.

Son düşünce onu huzursuz etti.

Onu korkutmuş muydu? Son iki geceki sevişmeleri çok mu... şehvetliydi? Onun için çok mu kabaydı?

Yüzünü buruşturdu, gözlerini ondan kaçırdı. Doğrusunu söylemek gerekirse nazik kadınlarla pek tecrübesi yoktu. Onunki gibi bir yüzle değil.

Onunki gibi bir geçmişle değil.

Temel içgüdüleri daha fazla ertelenemediğinde, rahatlamasını satın aldı.

Ama Iris'i şoke etmiş ya da itmişse, belki de bu en iyisiydi. Onu tekrar aramak için bu kadar acele etmeyecekti, bu da kendi direnişini kolaylaştıracaktı.

Ancak şu anda bile, sanki bir zamanlar onun meyvesini tatmış olan bedeni artık sadece açlığı anlamakla kalmayıp, sadece ve sadece onunla doyabilecekmiş gibi, kendini sonsuz derecede ona doğru eğilmiş buluyordu.

Gözlerini kapattı.

Daha önce de kendini inkâr etme pratiği yapmıştı ve bunu tekrar yapabilirdi. Bu şehvete teslim olmak tehlikeliydi. Sadece onun için, kendisi ve kanı hakkında bildikleri için tehlikeli olduğu için değil, aynı zamanda cazibesi görevine engel olduğu için de tehlikeliydi.

Sanki bir masal kahramanının bin yıl boyunca bir yaratık tarafından uyutulması gibi onu büyülemişti. Gerçek dünyayı ve ona borçlu olduğu her şeyi unutma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Bunun olmasına izin veremezdi. Dockery'nin arkadaşlarının kim olduğunu öğrenmek için Londra'daydı.

Ona kim emir vermişti?

Raphael'e suikast düzenlemek.

Dionysos'u keşfetmek ve yok etmek için.

"Londra'ya ulaştık," diye mırıldanarak onun düşüncelerini böldü.

"Evet."

Endişeyle ona baktı. "En kısa zamanda Kyle ve kardeşimle irtibata geçmem gerektiğini biliyorsun."

Onu kendine saklamak için temel bir dürtü duyuyordu ama onun haklı olduğunu biliyordu. "Elbette, ama yarına kadar beklemenizi öneririm. Bu gece zaten geç oldu."

Kaşları o mavi-gri gözlerinin üzerinde düğümlendi. "Henry şimdiye kadar Hugh'dan kaçırıldığımı öğrenmiş olmalı. Bütün Londra biliyorsa hiç şaşırmam. Ona bir an önce hayatta ve iyi olduğumu söylemenin en iyisi olacağını düşünüyorum."

Bir an manastırda kalabilmeyi diledi.

Ama bu aptallıktı - hem onu sonsuza dek saklayamayacağı için hem de bir görevi olduğu için. "O zaman bu gece ikisine de mektup yaz, yarın kardeşini görmen için sana eşlik edeceğim."

"Onlara ne söylemeliyim?" Tereddüt ederek dudağını ısırdı. "En azından Henry için gerçeğin işe yaramayacağını düşünüyorum. Bir seks partisine katıldığım duyulursa, düşes olsam da olmasam da itibarım zedelenir."

"Hayır." Kaosun Efendileri'ne katıldığını açıklamak da olmazdı. Eğer gizli topluluğu açıklarsa, onların arasına sızma şansı sona ererdi. "Pekâlâ, nasıl bir hikâye öneriyorsun?"

"Sanırım kaçırıldığım gerçeğinden kaçınamayız," dedi yavaşça. "Ne de olsa bu haber şimdiye kadar her yerde duyulmuş olurdu."

Başını eğdi.

"Ama belki de... beni siz kurtardınız? Lordlardan değil," diye ekledi aceleyle. "Ama haydutlardan. Beni kurtardınız ve manastıra geri getirdiniz. Sonra da itibarımın yerle bir olacağını fark ettiniz ve evlenme teklif ettiniz."

"Ne kadar da centilmenim," diye söylendi.

Başını eğdi, dudaklarında bir gülümseme seğirdi. "Aslında yaptığın şey aşağı yukarı buydu. Sen ısrar ettin

beni kurtarmak için evlendi. Yani evet, gerçekten de oldukça şövalyece bir davranıştı."

Gözlerini o küçük gülümsemeden kaçırdı. Iris'in onun hakkında romantik fikirler beslemeye başlaması işe yaramayacaktı. O bir peri masalı prensi değildi, hem de hiç.

Araba, ailesinin Londra'daki evinin bulunduğu meydana doğru ilerliyordu.

"Buradayız," dedi sessizce.

Chartres Evi meydanın kuzey tarafının tamamını kaplıyordu; koyu gri taşlardan oluşan sağlam bir kütle, gören herkesi etkilemek ya da korkutmak için tasarlanmıştı. Çocukken burada çok az zaman geçirmişti, bu da Chartres Evi'nin Dyemore Manastırı ile aynı anılara sahip olmadığı anlamına geliyordu.

En azından bu bir lütuftu.

Araba durmak için yuvarlandı.

Düşes ona döndü. "Bu kadar mı?"

"Evet," dedi. "Size içeriyi göstereyim ve sonra tekrar dışarı çıkmalıyım."

Kaşları birbirine çarptı. "Neden?"

Sabırsızlığını bastırdı. "Yapmam gereken bir iş var."

Uşakların aşağı atlamasıyla araba zıpladı.

"Şimdi Lordları araştırmayacaksın, değil mi?" Neredeyse korkmuş görünüyordu. "Raphael-"

Kapı açıldı ve Ubertino eğildi.

Raphael bu kesinti için minnettar olmaktan başka bir şey yapamadı.

Merdivenlerden indi ve Iris'in arabadan inmesine yardım etmek için elini uzattı. "Chartres Evi'ne hoş geldiniz."

Önündeki devasa evi incelemek için başını geriye eğdi. "Bu... oldukça büyük."

"Büyükbabam cimriliğe inanan bir adam değildi." Küçük elini dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı ve onu ön kapıya doğru götürdü.

Kusursuz bir peruk takmış, gümüş-siyah cübbe giymiş, uzun boylu, zayıf bir adam orada duruyordu. "Majesteleri, Chartres Evi'ne tekrar hoş geldiniz."

Raphael, Iris'i içeri buyur ederken, "Teşekkür ederim," dedi. Ona baktı ve giriş holünü incelemesini izledi. "Bu benim uşağım, Murdock." Uşağa bir bakış attı. "Murdock, düşesim, yeni metresiniz."

Kâhyanın gösterdiği tek şaşkınlık göz kırpmasıydı. "Majesteleri." Murdock'ın eğilmesi o kadar alçaktı ki burnu neredeyse yere değecekti.

Ayağa kalktığında, Iris sıcak bir şekilde gülümsedi. "Seninle tanışmak bir zevk, Murdock."

Adamın sivri elmacık kemiklerinde kırmızımsı bir renk belirdi. Karısı bir porsuğu bile büyüleyebilir, diye düşündü Raphael biraz ekşiyerek.

Boğazını temizledi. "Donna Pieri evde mi?"

Murdock dikkat kesildi. "Leydim Styx'in oturma odasında, Majesteleri."

"Güzel."

Onu salonun arka tarafındaki merdivene götürürken düşesinin keskin bakışlarını üzerinde hissetti. Egzotik bir yerden ithal edilen kırmızı mermer, basamakları ve ağır süpürme korkuluklarını oluşturuyordu. Duvarlar gülümsemeyen atalarının resimleriyle kaplıydı - karanlık olmaya ve aşırı sayıda mücevherle süslenmeye meyilliydiler.

Üst katta merdivenler, sahanlığın genişliği boyunca uzanan uzun bir galeride son buluyordu. Onu soluk griye boyanmış uzun çift kapının önüne getirdi ve kapıyı açtı.

İçeride minyon bir kadın vardı, siyah saçları beyaza boyanmıştı. Başının üstünü küçük, dantelli bir şapka örtüyordu. Altın brokar döşemeli bir sandalyenin kenarına oturmuş, sırtı dik, omuzları düz, elleri önünde, bir nakış kasnağından iplik geçiriyor, küçük altın gözlüklerinin ardından bakıyordu.

Onu görünce göğsü ısındı.

Girişlerinde başını kaldırıp bir kaşını kaldırdı ve İtalyan aksanıyla, "Ah, yeğenim, seni hayatta gördüğüme sevindim," dedi.

Iris gözlerini kırpıştırdı, kadının selamlaması karşısında oldukça telaşlanmıştı. Raphael'in yaşayan akrabaları olduğunu hiç düşünmemişti ama işte teyzesi buradaydı.

Ve görünüşe göre Raphael'in hâlâ hayatta olmasının dikkate değer olduğunu düşünüyordu.

Iris hızla dönüp kocasına baktı ama o buz gibi soğukkanlılığını yeniden kazanmıştı. Lanet olsun. Eğer o orada olmasaydı Kaos'un Efendileri'nin eğlencesinde tam olarak ne yapmayı planlamıştı? Kendisini öldürtecek bir şey mi planlamıştı?

Bu korkunç düşünce karşısında kaşlarını çattı ve profilden oturan minyon yaşlı kadına baktı.

Donna Pieri, siyah ve altın tonlarında dekore edilmiş muazzam oturma odasında tek başınaydı: beyaz boyalı duvarlar, altın Korint sütun başlıkları olan siyah mermer pilastrlarla bölünmüştü. Oraya buraya serpiştirilmiş narin sandalyeler altın brokarla döşenmişti ve odanın bir ucunda özenle hazırlanmış siyah mermerden bir şömine şöminesi vardı.

Tavan boyanmıştı. Ama her zamanki tanrılar ya da bulutların içinde gezinen meleklerin yerine, bu Styx Nehri'nin bir sahnesiydi ve oldukça kaslı bir Charon yeni ölmüşleri Hades'e taşıyordu. Iris bir ürpertiyi bastıramadı. Sanatçı vermilyon rengine oldukça düşkündü.

Yine de bu odanın Raphael hakkındaki ilk izlenimine uyduğunu düşündü - Hades için uygun bir ortamdı.

Bakışlarını tekrar Raphael'e çevirdi ve onun eğilip teyzesinin yanağını öpmesini izledi. Neredeyse hiç duygularını göstermeyen bir adamdan gelen bu sevgi gösterisi daha da şaşırtıcıydı.

Doğruldu. "Dramatize etmeye gerek yok, Zia. Elbette hayattayım."

Ona kurnazca baktı. "Kuzeye yaptığınız yolculuktan sağ dönüp dönmeyeceğinizi gerçekten bilmiyordum. Eğer endişem dramatikse, öyle olsun."

Raphael kaşlarını çattı. "Zia."

"Şimdi bu Lordlara olan takıntınız hakkında konuşmayacağız." Elini salladı. "Onun yerine bana bu hanımın kim olduğunu söyle."

"Bu benim karım." Iris'e döndü, kristal gözleri mum ışığında parlıyordu. "Canım, seni rahmetli annemin ablası Donna Paulina Pieri ile tanıştırayım. Teyze, karım Iris."

Yaşlı kadın ayağa kalktı ve bunu yaparken döndü ve Iris onun yüzünü ilk kez tam olarak gördü. Donna Pieri'nin üst dudağının sol tarafı yarılmıştı. Bir harelip.

Iris reverans yaparken kendi gülümsemesinin de bozulmadığından emin oldu. "Donna, seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

Donna Pieri kendi reveransından kalkarken güzel aksanıyla, "O zevk bana ait," dedi. Sadece Iris'in çenesine kadar geldi. Donna Pieri yeğenine doğru ince bir kaşını kaldırdı. "Şaşırdığımı itiraf etmeliyim - hem evliliğinizin ani oluşu hem de Raphael'in evleneceği günü göreceğimi hiç düşünmediğim için."

Raphael tekrar eğilmeden önce aralarında bir şey geçti, Iris'in çözemediği bir iletişim. "Özür dilerim ama korkarım tekrar gitmem gerekiyor. Eski bir... arkadaşımı görmem gerekiyor."

Iris'in gözleri kısıldı. Kaos Lordları hakkında bir şeyler araştırmaya gidiyor olmalıydı. Belki de Dockery? Arabada onun "işinden" duyduğu dehşeti dile getirdiğinde meseleyi hallettiklerini ummuştu.

Daha iyi bilmeliydi. Raphael Lordlara kafayı takmıştı. İntikamının önünde hiçbir şeyin durmasına izin vermedi.

"Gerçekten mi, Raphael?" Donna Pieri dudak büktü. "Neden, daha yeni geldin. Daha pelerinini bile çıkarmadın. Zavallı karın senin bir vahşi olduğunu düşünüyor olmalı. En azından akşam yemeği için yeterince kal."

"Üzgünüm ama işim bekleyemez." Raphael'in bakışları Iris'in bakışlarına kaydı ve ona toplantısının Kaos Lordları hakkında olması gerektiğini teyit etti. "Eğer saat çok geç değilse

Döndüğümde size katılacağım. Olmazsa, sabah tekrar görüşürüz. Hanımlar, elveda."

Ve bununla birlikte odadan dışarı çıktı.

Iris yüzündeki hoş ifadeyi korumak için mücadele etti.

"Tch." Donna Pieri başını iki yana salladı.

nakış ipeklerini sedef kakmalı küçük bir kutuya yerleştirdi. Altın gözlüklerini çıkardı ve belindeki ince bir zincire taktı. "Berbat bir terbiyesi var yeğenimin. Ama sanırım bu benim hatam. Ne de olsa annesi öldükten sonra onu ben büyüttüm. Zavallı çocuk daha on yaşındaydı."

"Annesinin bu kadar genç yaşta öldüğünü fark etmemiştim," diye mırıldandı Iris.

"Ah evet." Yaşlı kadın başını kaldırıp Iris'e baktı, çay kahverengisi gözleri meraklıydı. "Kız kardeşimin hem sağlığı hem de aklı çok hassastı. Ama gelin. Yolculuğunuzdan dolayı yorgun ve aç olmalısınız. Yemek yiyelim ve bana yeğenimle nasıl tanıştığınızı ve bu kadar kısa sürede onunla nasıl evlendiğinizi anlatırsınız. Yıkanmak için önce odalarınıza götürülmek ister misiniz?"

Iris gerçek bir minnettarlıkla, "Evet leydim, bu çok hoş olur," dedi. Öğle yemeği için durmuşlardı ama bu saatler önceydi. Kendini buruşuk ve biraz da kirli hissediyordu.

"Elbette." Donna Pieri altın sandalyesinin yanındaki masanın üzerinde duran küçük çanı aldı ve çaldı.

Neredeyse aynı anda kapıda bir hizmetçi belirdi.

"Leydim?" "Bessy, lütfen Ekselanslarını dük odasına götür."

Donna Pieri döndü, kaşları çatılmıştı. "Umarım bu onayınızı alır? Akşam yemeği sırasında düşesin odasını havalandırabilirim."

"Teşekkür ederim ama dük odasını tercih ederim." Iris gülümsedi ve Bessy'nin peşinden koridora çıktı.

Merdivenlerden malikânenin üçüncü katına çıktılar, hizmetçi onu süslü aynalar ve daha fazla portreyle kaplı geniş bir koridora götürdü. Sonunda bir dizi çift kapı vardı.

Hizmetçi bir tanesini açtı ve reverans yaptı. "Majestelerinin odaları, Majesteleri."

Iris merakla etrafına bakarak içeri girdi. Yatak odası genişti, arka bahçeye bakıyor olması gereken birkaç penceresi vardı, ancak şimdi uzun koyu altın perdelerle örtülmüşlerdi. Odanın ortasında, ağır siyah dokulu kadifeyle örtülü uzun bir sayvan duruyordu. Duvarlar oyma koyu renkli ahşapla kaplıydı ve devasa bir şömine vardı. Ocağın önünde kırmızı kadife döşemeli, kolları ve bacakları altın yaldızlı birkaç sandalye oturuyordu. Pencerelerden birinin altında güzel bir masa vardı; masanın üstü koyu kan kırmızısı mermerdi ve üzerinde krem rengi damarlar bulunuyordu.

Döndü ve neredeyse başlıyordu. Kapının yanındaki duvarda Raphael'in babasının bir başka portresi vardı. Bu resimde soluk mavi bir takım elbise giymişti. Elini kaldırmış, arka plandaki bir sahneyi işaret ediyordu. Dyemore Manastırı'ndaki yıkık katedrale benziyordu.

Iris ürperdi ve gözlerini kaçırdı.

Yatağın yanında, duvarda çerçeveli küçük bir eskiz asılı duruyordu.

Iris, Raphael'in çizimlerinden biri olabileceğini düşünerek ona bakmak için yanına gitti. Ancak daha yakından baktığında nefesini tuttu. Eskiz kırmızı tebeşirle yapılmıştı ve profilden bir kadın başını gösteriyordu, yüz hatları güçlü ve klasikti, gözleri kısıktı, saçları sadece birkaç tutamdı ve başını saran bir ipucu vardı. Bu küçük resim belli ki bir tablonun ön taslağıydı ve aynı zamanda belli ki bir ustanın eseriydi.

Birden buranın yeni evi olduğu aklına geldi.

O buranın düşesiydi.

Bu tuhaf bir düşünceydi; bu ihtişam onun için doğru ve uygun bir ortamdı.

"Standın üzerinde tatlı su var, Majesteleri." Bessy'nin sesi arkasından geldi. Iris döndüğünde hizmetçinin bir lavabo hazırladığını gördü. "İsterseniz leydinizin hizmetçisi olabilirim."

Iris gülümseyerek boğazını temizledi. "Teşekkür ederim, bu çok hoş olurdu." Elbette bir leydi hizmetçisi vardı -Iris kaçırıldığında arabada bırakılmıştı- ama Parks hiçbir zaman Bessy kadar görkemli giyinmemişti.

Iris, Raphael'in annesinin sandığında bulduğu pelerini çıkardı. Bessy iyi eğitimliydi; yeni düşesin giysilerinin durumuna gözünü bile kırpmadı ama yüzünü ve boynunu yıkamasına, saçlarını taramasına ve gevşek bir topuz yapmasına yardım etti.

"Biraz yazı malzemesi alabilir miyim?" Iris giyindikten sonra sordu.

"Elbette, Majesteleri." Bessy ona rengârenk ahşap işlemeli küçük bir masanın nasıl açılarak kâğıt, tüy kalem, mürekkep ve kumla dolu bir masaya dönüştüğünü gösterdi.

"Teşekkür ederim," dedi Iris. "Bir dakika beklerseniz, mektuplarımı teslim etmesi için uşağa götürebilir misiniz?"

"Evet, Majesteleri."

Iris oturup bir süre düşündükten sonra hem Henry'ye hem de Hugh'a Dyemore'la nasıl evlendiğine dair aynı hikâyeyi anlatan kısa notlar yazdı. Hikâye birkaç önemli noktada gerçeklerden farklıydı ama şimdilik bu kadarıyla yetinmek zorundaydı. Iris, iki adamın da kendisini görene ve iki haftadır nerede olduğunu açıklayana kadar tatmin olmayacağının farkındaydı.

Ayağa kalkıp Bessy'ye vermeden önce her iki notu da katladı, mühürledi ve adresledi.

"Bunları uşaklara vermeden önce size küçük yemek odasını göstereyim mi, Majesteleri?" Bessy sordu.

"Lütfen."

Küçük yemek odasının bir alt katta olduğu ve hiç de küçük olmadığı ortaya çıktı, bu da insanın büyük yemek odasını merak etmesine neden oldu. Donna Pieri, geniş, koyu renkli ahşap masanın bir ucunda oturmuş, sırtını kükreyen ateşe dayamıştı.

Iris içeri girdiğinde başını kaldırdı ve işaret etti. "Gel, yanıma otur, böylece sohbet edebiliriz."

Bir uşak, Donna Pieri'nin sağında duran Iris'e bir sandalye uzattı.

Iris oturur oturmaz dirseğinin dibinde bir uşak belirdi ve ona bir çorba tası sundu.

Et suyunu önündeki kâseye doldururken minnetle içine çekti.

"Çorba servis edildikten sonra yaşlı kadın, "Yeğenimle nasıl tanıştınız?" diye sordu.

Iris bir kaşık çorbayı dikkatle yuttuktan sonra Raphael'le bugün arabada aralarında kararlaştırdıkları hikâyeye başladı. "Aslında oldukça heyecan vericiydi. Kyle Dükü'nün düğününden dönerken arabam haydutlar tarafından saldırıya uğradı."

"Öyle mi?" Donna Pieri dehşete düşmüş bir ifadeyle doğruldu ve Iris kadına yalan söylediği için kendini çok suçlu hissetti.

Gerçi gerçek çok daha kötüydü.

Iris nefes aldı, gerçek kaçırılışının bazı anıları aklına geldi - adamlarının bağırışları, silah sesleri, o korkunç çaresizlik ve korku hissi.

Gülümsemeye çalıştı ama pek işe yaramadığını fark etti. "Başıma bir başlık geçirdiler ve biri beni atına bindirdi ve hepsi dörtnala koşmaya başladı. Doğal olarak oldukça korkmuştum. Benimle ne kadar at sürdüklerini bilmiyorum ama sonra... sonra Raphael'in arabası diğer yönden üzerimize geldi." Kendini dengelemek için şarabından bir yudum aldı. "O ve adamları haydutları savuşturdular ama sarsıldığımı itiraf etmeliyim. Dyemore Manastırı yakındı ve Raphael nazikçe bize sığınma teklif etti. Gerisini... Sanırım tahmin edebilirsiniz. Evinde birkaç gün kalıp iyileştikten sonra, Raphael ortaya çıkabilecek söylentileri engellemenin doğru olacağını söyledi. Yerel papazı çağırttı ve evlendik."

Dudağını ısırarak yere baktı. Sorun şuydu -ve bunun bir kişilik hatası olmadığını düşünmekten kendini alamıyordu- her zaman korkunç bir yalancı olmuştu.

"Ne kadar romantik," dedi Donna Pieri.

Iris yukarı bakma hatasını yaptı.

Yanındaki küçük kadın kısık gözlerle onu izliyordu.

Iris yutkundu. Nasıl cevap vereceğini bir türlü bilemiyordu. "Erm..."

"Ve yeğenimin edep konusunda endişeli olduğunu mu söylüyorsunuz?" Donna Pieri şarabını yudumladı.

Iris yüzünü buruşturdu. Aslında Raphael adabı muaşeret konusunda endişelenecek birine benzemiyordu. "Evet?"

"Hmm."

Iris bir çorba kâsesinin aniden kaldırılmasına hiç bu kadar minnettar olmamıştı. İkinci bir uşak masaya bir tabak tereyağlı balık filetosu koydu.

Yaşlı kadının bir fileto seçmesini izlerken boğazını temizledi. "Raphael bana Korsika'da büyüdüğünü söylemişti?"

Donna Pieri sadece ona baktı ve Iris uzun bir süre onun bu konu değişikliğine cevap vermeyeceğini düşündü. Sonra yaşlı kadının dudakları Iris'in taktiğini eğlenceli bulmuş gibi kıpırdadı. "Orada büyümedi. Tam olarak değil, anlıyorsunuz, çünkü Korsika'da yaşamaya on iki yaşındayken geldi. Ondan önce İngiltere'de, Dyemore Manastırı'nda yaşıyorduk."

Raphael'in babası varisini on iki yaşında mı göndermişti? Ne kadar garip. Çoğu aristokrat oğullarının eğitiminde söz sahibi olmak isterdi.

"Neden-" diye söze başladı Iris ama yaşlı kadın ona sert bir bakış fırlattı ve konuşmaya devam etti.

"Korsika çok güzel bir ada. Bir cennet. İngiltere çok soğuk ve kasvetli ama Raphael dönmesi gerektiğini söylediğinde onunla gelmenin benim görevim olduğunu anladım." Nazikçe ürperdi. "Ama artık burada çok uzun süre kalamayacağımızı düşünüyorum. Yeğenim intikam konusunda çok takıntılı. Bu hiç de sağlıklı değil."

"İntikam mı?" Iris bıçağını yere bıraktı ve nazikçe konuştu. "Raphael'in intikam planlarından haberdar mısın?"

"Tch!" Donna Pieri küçümser bir ifadeyle baktı. "O zaman sen de bu Kaos Lordları hakkında bir şeyler biliyorsun?"

Iris başını salladı.

Yaşlı kadın başını salladı. "Leonard'ın öldüğünü öğrendiğimizde Raphael'e geri dönüp düklüğü talep etmesi gerektiğini söyledim. Ne de olsa bu onun hakkıydı. Ama sonra Londra'ya indik ve Raphael hemen Lordların hâlâ manastırın katedralini eğlenceleri için kullandıklarını öğrendi. Onların hâlâ hayatta olduğunu fark etti."

"Dağıldıklarını mı sanıyordu?"

"Kesinlikle." Donna Pieri şarabından bir yudum aldı. "Ve şimdi de Lordları, tüm Lordları yok etmesi gerektiğini düşünüyor. Bu onun görevi." Dudakları büküldü. "Bu çok saçma. Lordlardan yeterince acı çekti, canavar babasından da. Bütün bunları unutmalı ve benimle Korsika'ya dönmeli."

Iris kaşlarını kaldırdı. Donna Pieri bunun ne kadar imkânsız olduğunu biliyor olmalıydı; Raphael rotasını belirlemişti ve belirlendi.

Boğazını temizledi ve konuyu değiştirmeye karar verdi. "Raphael ile Korsika'da mı yaşadınız?"

"Evet, elbette," dedi Donna Pieri. "Ne de olsa ben onun yaşayan en yakın akrabasıyım. Korsika'da okyanus turkuaz rengindedir -kuş kanadı- buradaki gibi donuk gri değil. Dağlarımız, kumsallarımız ve güneşin öptüğü gökyüzümüz var. Raphael çocukken vahşi bir yaban gibi eyersiz ata binerdi. Her seferinde haftalarca tepelerde kaybolurdu ve ben onun evimize döneceğinden, doğuştan aristokrat olacağından umudumu keserdim. Çok öfkeliydi. Hem de çok kızgın." Sesi fısıltıya dönüşmüştü, sanki kendi kendine ya da belki de anılarıyla konuşuyordu.

Iris bu açıklamayı düşündü. Raphael'i çocukken bu kadar sinirlendiren şey neydi? Kaşlarını çattı, sanki cevabı bilmek istemiyormuş gibi bir tür korku hissetti.

Şaraptan bir yudum aldı ve "Raphael'in yaşayan en yakın akrabası olduğunuzu söylemiştiniz?" diye sordu.

Donna Pieri gözlerini kırpıştırdı ve gururlu duruşuyla tekrar doğruldu. "Ben bir kontun kızıyım. Cenova'daki toprakları yönetiyordu. Korsika'daki mülklerim bana annem tarafından verildi. Kız kardeşim Maria Anna'ya da Korsika'da toprak verildi. Gördüğünüz gibi Maria Anna'nın Raphael'in babasıyla evlenmesine gerek yoktu. Hem de hiç. Benimle birlikte Korsika'ya gelebilir ve orada yaşayabilirdi. Çok mutlu olurduk." Başını salladı ve şarap kadehine uzandı.

"Kız kardeşiniz Dyemore Dükü'yle nasıl tanıştı?" Iris sordu. Cenova gelin aramak için çok uzun bir yol gibi görünüyordu.

"Büyük tura çıktığını söyledi." Yaşlı kadın anlamlı bir şekilde omuz silkti. "Leonard geldi ve zavallı kız kardeşime kur yaptı, kız kardeşim de onun zarafetine ve yabancı tavırlarına kapıldı. Ailem onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ünü hakkında. Neden kendi halkı arasında bir gelin aramadığını. Onunla asla evlenmemeliydi. Asla evlenmemeliydi. O gerçekten bir canavardı."

Iris, Donna Pieri'nin sözleri karşısında kalbinin daha hızlı attığını hissetti. Oradaki nefrete. Utanç ve keder.

Gördüğü yaşlı dükün portresini düşündü -yakışıklı, sıradan bir yüz- ve çıplak çocukların eskiz defterini.

Ve şu son çizim, Raphael'e benzeyen. Ürperdi.

Sonra Iris, Dyemore Dükü Raphael de Chartres'ı gördüğü ilk geceden beri aklından çıkmayan soruyu sordu: "Raphael'i kim yaraladı?"

Ama yaşlı kadın başını salladı. "Bu benim anlatabileceğim bir hikâye değil. Raphael'in kendisine sormalısınız."

Yarım saat sonra Raphael, Grant'in evinin pirinç tokmağını kaldırdı ve düşmesine izin verdi. Cevap beklerken karanlık mahalleye şöyle bir göz gezdirdi. Grant kardeşler yarı modaya uygun bir sokakta, ama eski tarzda oldukça küçük bir evde oturuyorlardı. Eğer kazanç sağlıyorlarsa

Kaosun Efendileri ile olan ilişkilerinden dolayı bunu göstermiyorlardı.

En azından henüz değil.

Kapı açıldı ve kan çanağına dönmüş sulu gözleriyle bir uşak ona baktı. "Evet?"

"Dyemore Dükü, Vikont Royce'u görmeye geldi."

Kâhya unvanını duyunca doğruldu. "Özür dilerim majesteleri ama lordum burada değil."

"O zaman Bay Grant." "Bu taraftan."

Kâhya onu karanlık bir koridordan geçirerek dar ve zorlukla aydınlatılmış bir merdivenden yukarı çıkardı. Üst katta bir yemek odası vardı.

Andrew Grant uzun masada tek başına oturmuş, kızarmış biftekten oluşan akşam yemeğini yiyordu. Ateş ızgarada köz haline gelmişti ve oda sadece iki şamdanla aydınlatılıyordu.

Kayıtsızlık mı yoksa ilgisizlik mi?

Andrew girişte başını kaldırıp baktı ve Raphael'i görünce irkildi. "Dyemore! Şimdiden Londra'da ne yapıyorsun? Seni son gördüğümüzde bir süre manastırda kalacağın izlenimine kapılmıştım."

Raphael omuz silkti ve davet beklemeden yerine oturdu. "Her zaman geri dönmeyi planlamıştım. İşle ilgili meseleler."

Andrew şarabından bir yudum aldı. "Peki ya yeni gelinin?" "Ne olmuş ona?"

Diğer adam başını salladı, gözlerini tabağındaki kalın biftek diliminden ayırmıyordu. "Evlendikten sonra taşrada daha uzun süre kalmaya karar verebileceğinizi düşündüm. Bir çeşit balayı gibi."

Raphael bir kaşını kaldırdı ve sadece diğer adamı izledi.

Andrew çiğnedi, yutkundu ve sonunda sessizlik uzayınca onun gözleriyle buluşmak zorunda kaldı. "Evet, şey. Senin ne kadar soğuk bir piç olduğunu hatırlamalıydım.

Hatırladığım kadarıyla her zaman öyle değildin. Çocukken oldukça tatlıydınız. Baban bunu kesinlikle değiştirdi."

Raphael sinsi araştırmayı görmezden geldi.

"Beni aradıktan sonra ve Londra'ya doğru yola çıkmadan önce kimi gördün?" diye sordu Andrew'a.

"Kimse yok. Biraz şarap ister misiniz?" Raphael'in sabırsızca başını sallaması üzerine diğer adam bir uşağa işaret etti ve devam etti: "Dyemore Manastırı'nda sizi görmek için durduğumuzda zaten Londra yolundaydık."

O zaman Dionysos onun peşinden bir suikastçı göndermeyi nasıl akıl edebilmişti? Ama belki de cinayet girişiminin Iris'le olan evliliğiyle hiçbir ilgisi yoktu. Belki de Dionysos'un adamları başından beri Raphael'i izliyordu.

Ya da belki Dockery kendi başına hareket etmişti.

"Neden sordunuz?" Uşak Raphael'in önüne bir şarap kadehi koydu ve Andrew kadehi doldurdu.

Raphael ona baktı. "Londra'ya giderken yolda saldırıya uğradım."

Andrew bifteğini keserken kaşları kalktı. "Haydutlar mı?"

"Lawrence Dockery ve dokuz kiralık serseri."

Diğer adam dondu kaldı. "Dockery?" Uşaklara baktı, aniden odadan çıkmalarını işaret etti, sonra kapılar kapanana kadar bekledikten sonra bir kez daha Raphael'e döndü. "At suratlı bir varisle evlenen kızıl saçlı, ne yaptığını bilmeyen Dockery mi?"

"Evet."

"Onun cinayet işleyebileceğini düşünmezdim." Andrew başını salladı. "Ne oldu?"

Raphael şarap kadehinin sapını çevirdi. "Gece için bir handa mola vermiştik. Dockery ve adamları ahırın avlusunda saldırdı. Dockery'nin kendisi beni sırtımdan bıçaklamaya çalıştı."

"O her zaman sinsi bir şeydi." Andrew başını salladı ve arkasına yaslandı. "Sanırım başarısız oldu."

Raphael başını eğdi.

Diğer adam gergin görünüyordu. "Peki şimdi nerede?"

Raphael kısa ve öz bir şekilde, "Cehennem," diye cevap verdi.

"Lanet olsun bana," diye mırıldandı Andrew, yüzündeki kan çekiliyordu. "Dionysos'un emirlerine göre hareket ediyor olmalıydı."

"Belli ki."

"Sizi uyarmaya çalıştık."

Raphael omuz silkti ve şarabından bir yudum aldı.

Andrew gözlerini kocaman açarak onu izledi. "Yüce Tanrım, dostum, korkmuyor musun? Parmağını bile kıpırdatmadan seni öldürmek için yarım düzine adam gönderebilir."

"Dionysos da diğerleri gibi bir adam," dedi Raphael. "Bu da suikastçılarıyla bir şekilde iletişim kurması gerektiği anlamına geliyor. Kardeşin ya da Leland, sen beni gördükten sonra Dionysos'a bir mesaj göndermiş olabilir mi?"

"Ben... Nasıl olduğunu anlamıyorum..." Andrew sesi kesilirken kaşlarını çattı. "Elbette yemek için durduk ve çeşitli hanlarda geceledik. Onlara sürekli göz kulak olduğumdan değil. Aynı odayı bile paylaşmadık." Yutkundu ve yarısı yenmiş bifteğine baktı. "Gerald'la aynı odada kalmaktan hiç hoşlanmadım. Çocukluğumuzdan beri." Başını kaldırdı, gözleri Raphael'in bakışlarıyla tam olarak buluşmuyordu. "Nedenini biliyorsun."

Raphael göğsünün sanki bir el ciğerlerini sıkıyormuş gibi daraldığını hissetti.

Dikkatle, yavaşça kadehini tekrar dudaklarına götürdü.

Şarabın tadını alamıyordu.

"Belki de hatırlamıyorsun," diyordu Andrew şimdi, sesi yumuşaktı, neredeyse fısıltı gibiydi. "Daha bir çocukken gitmiştin. Kabul töreninden hemen sonra. Ama ben onlarla, babam, kardeşim ve Lordlarla kalmak zorunda kaldım. Yıllarca. Ta ki

... çok yaşlanana kadar, sanırım." Şarap kadehine uzandı ve içindekileri yudumladıktan sonra kadehi yeniden doldurup Raphael'e titrek bir gülümseme fırlattı. "Ama bunların hepsi geçmişte kaldı, değil mi?"

Raphael Andrew'a baktı ve onun da bu kadar kırık görünüp görünmediğini merak etti.

Bardağını yere bıraktı. "Yani Gerald ya da Leland Dionysos'a bir mesaj göndermiş olabilir."

"Evet... muhtemelen." Andrew kaşlarını birbirine yaklaştırmış, düşünüyordu. "Yine de mantıklı değil, değil mi? O zaman Dionysos'un Dockery'yle bağlantı kurması ve onu senin peşinden göndermesi gerekirdi. Bu pek olası görünmüyor. Atla seyahat etmiş olsa bile, size yetişmesi günler sürerdi." Başını kaldırdı. "Hangi gece saldırıya uğradınız?"

Raphael kaşlarını çattı. "İkincisi."

Andrew bir el salladı. "İşte, gördünüz mü? Bunun nasıl yapılmış olabileceğini anlayamıyorum."

Raphael gözlerini kıstı. "Tabii içinizden biri Dionysos değilse."

Diğer adamın ağzı sallantılı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Şaka yapıyorsun. Gerald Dionysos değil ve Leland da bir lider değil, bir takipçi. Bana gelince..." Andrew'un yüzü tuhaf bir şekilde buruştu. "Bu çok saçma, değil mi?"

"Öyle mi?" Raphael onu dikkatle izledi. "Neden? Dionysos gücü arzulayan biri olmalı. Maskenin ardında güçsüz olan biri. Sen bu kavrama oldukça iyi uyuyorsun."

Andrew gözlerini hızla kırpıştırdı. "Şaka yapıyorsun."

"Dionysos'un maskesinin altını hiç gördünüz mü?"

Andrew otomatik olarak, "Hayır, tabii ki hayır," diye cevap verdi. "Kimse yapmadı."

Raphael başını salladı. "Peki sen kardeşinle birlikte şenliklerde misin? Yoksa Leland'la mı? Hiç ayrıldınız mı?"

Andrew gözlerini kaçırdı, sinirli bir şekilde şarap kadehiyle oynuyordu. "Gerald'a katılmıyorum. Asla. Ama evet, Leland'ı sık sık görüyorum. Köstebek maskesi takıyor. Gerald ise Geyik... gerçi onu son şenlikte görmedim..." Diğer adamın kaşları sanki ilk kez ağabeyinin gerçekten Dionysos olup olamayacağını düşünüyormuş gibi birbirine yaklaştı.

Kendi kardeşini kandırmak için sağlam sinirleri olan, kurnaz ve sinsi bir adam gerekirdi.

Ama sonra Raphael, Dionysos'un, her kimse, özellikle zeki ve kötü bir adam olduğunu anladı.

"Peki ya sen?" Raphael sordu. "Ne?"

"Masken. Ne takıyorsun?"

"Fare." Andrew yere baktı, ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Babamız Gerald'a ve bana maskelerimizi verdi ve bunlar onun bizimle ilgili farklı görüşlerini yansıtıyordu." Başını kaldırdı ve bir an için tüm yüzü düşer gibi oldu. "Babam benim çok başarılı olacağımı hiç düşünmedi, Gerald da aynı fikirde."

Raphael diğer adamın kırık gözlerine bakarken çenesinin gerildiğini hissetti. Sedir ağacının kokusu havada süzülüyor gibiydi ve o daha düşünmeden harekete geçti.

Sandalyesi parke zemine çarparak gıcırdadı.

Andrew başını kaldırdı.

Raphael başını salladı. "Görünüşe göre kardeşinle konuşmam gerekiyor." "Bekle-" Andrew arkasından seslendi.

Ama Raphael çoktan dışarı çıkmıştı.

Artık o odada kalamazdı, kırık bir çocuğun anıları tarafından kuşatılmıştı.

On İkinci Bölüm

Yedi gün yedi gece Ann kulede kaldı. İçinde her zaman fokurdayan, güveç dolu bir tencere ve her zaman tatlı, soğuk suyla dolu kalan bir kavanoz buldu. İçinde Sabahları kulenin etrafında dolaşarak kuzeye doğru ufku araştırırdı ve nihayet sekizinci gün Kaya Kralı'nın geri döndüğünü gördü....

-Rock King'den

Iris, düşesin tuhaf bir şekilde Cennet tarlaları temasına sahip gibi görünen odasında oturuyordu. Duvarlar, çiçeklerle dolu çayırlarda uzanan belli belirsiz Grek insanlarının duvar resimleriyle boyanmıştı.

Daha kötüsü de olabilirdi. Duvarlarda Sisifos'un kayasını Tartarus'taki bir dağa yuvarlarken resmedilmediğine şükretmesi gerektiğini düşündü.

Güzel bir banyo yapmıştı ve kendi kıyafetlerini alana kadar Bessy'den ödünç aldığı temiz bir kombinezon giyiyordu. Bu son iki haftadan sonra bir daha asla ama asla temiz giysileri hafife almayacağına yemin etti. Saçları taranmış ve omuzlarına dökülmüştü, küçük bir hoşgörü.

Kıvrıldığı şarap kırmızısı sandalye geniş ve minderleri yumuşaktı ve ateşe bakarken gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu ama açık tutmalıydı.

Çünkü kocasıyla konuşmayı bekliyordu. Günler önce sorması gereken sorular vardı.

Ah, işte oradaydı.

Dışarıdaki koridorda topuklu ayakkabılar. Dük'ün odasının yanındaki kapının açılıp kapanması. Bir ses mırıltısı. Tekrar sessizlik.

Ayağa kalktı ve bağlantı kapısına gidip açtı.

Raphael yukarı baktı. Üzerinde gömlek kolları vardı ve botlarını yeni çıkarıyordu. "Iris. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sesi kırağı kadar soğuk, gözleri cam gibi boştu. Bu Raphael'i günlerdir görmemişti ve bir an için geri adım atmayı düşündü.

Kocasının bu yönünü anlamıyordu; üzgün, kızgın ya da umutsuz muydu? Yoksa sadece sıkılmış mıydı? Anlayamıyordu ve bu durum onu gerçekten endişelendirmeye başlamıştı. Bir kadının kocasının sırdaşı olması gerekmiyor muydu?

Ama James ona duygusal olarak hiç bu kadar yakın olmamıştı. Onu kendinden ayrı tutmaya özen göstermişti.

Böyle bir evlilik daha istemiyordu.

Bu meseleyi çözdü. Raphael'in odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Odanın duvarlarında ya da tavanında resim olmasını bekliyordu ama yoktu. Bunun yerine koyu kırmızıya, kurumuş kan rengine boyanmışlardı. Paneller boyunca ve duvarları kaplayan pilastrlara altın kazınmıştı. Tavan tamamen altındı, girdaplar ve karmaşık desenler halinde, bir Osmanlı sarayından çıkmış gibiydi.

"Iris?" Hâlâ onu izliyor, bir şey söylemesini bekliyordu.

Belki de neden onun bölgesini işgal ettiğini açıklamak için.

Şöminenin önündeki sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu. "Bu gece nereye gittin?"

Ağzının iyi tarafı aşağı doğru döndü ve ona garip bir şekilde orantısız bir görünüm verdi. "Lord Royce ile konuşmaya gittim. Ancak evde değildi, ben de Andrew ile konuşmaya karar verdim."

Botlarını kapının önüne koydu ve başka bir şey söylemeden geri döndü.

Iris sinirlenerek kaşlarını çattı. "Ve?"

Oturdu, çoraplarının üst kısmına ulaşmak için pantolonunun dizlerini çözdü. "Ve ona Dockery'yi sordum."

Çoraplarını bir kenara fırlatırken ona bakmadı.

Adamın ayaklarına baktı. Büyük ve uzun parmaklıydılar. Genelde insan bir erkeğin ayaklarının yakışıklı olduğunu düşünmezdi ama onunkiler öyleydi.

Öfkelendi. "Ne istiyorsun, Iris?"

Bakışları adamın yüzüne kaydı. "Neden aniden soğuduğunu bilmek istiyorum."

Adam ona profilden bakıyordu ve yutkunurken adem elmasının hareketini gördü. Ellerini dizlerinin arasında kavuşturmuş, başını öne eğmişti. "Andrew... Andrew'u çocukluğumuzdan beri tanırım."

Kaşları çatıldı. Bu nasıl oldu...?

Sonra ani bir farkındalıkla gözleri büyüdü. "Onu baban mı çizdi?"

"Ne?" Dönüp ona baktı ve şimdi yüzünde bir ifade vardı: şaşkınlık. "Hayır, tabii ki hayır-" Kendi konuşmasını kesti ve ağzını bükerek bir tür gaklama sesi çıkardı.

O... Aman Tanrım, bu bir kahkahaydı. Iris dehşet içinde geri çekildi.

Ama dikkatini vermiyordu. "Belki. Evet, belki. Hayır. Bilmiyorum. Babam Andrew'u gerçekten çizmiş olabilir. O..." Çaresizce başını salladı ve sonra gözlerini kapattı. "Gitmelisin. Bu gece uygun bir arkadaş değilim."

Nefes aldı. Eğer şimdi giderse her şeyin aynı kalacağı hissine kapılmıştı; onu hep bir kol mesafesinde tutacaktı.

Bunun olmasına izin veremezdi.

Iris ellerini kucağında kavuşturdu, sırtını dikleştirdi ve onun gözlerinin içine baktı. "Seni kim yaraladı, Raphael?"

Sanki kadın ona tokat atmış gibi kafasını geriye attı. "Hayır."

Ayağa fırladı. "Evet. Nasıl... nasıl birlikte yaşamamızı, birlikte bir hayat kurmamızı bekliyorsun?

benimle ne yapıyorsun?"

Ayağa kalkıp bir çekmeceye doğru yürürken başını sallıyordu. "Bilmek istemezsin."

"İstiyorum," dedi ve onu odanın diğer ucuna kadar takip etti. "Lütfen."

Döndü, onu kollarının arasında yakaladı ve yüzünü onunkinin içine soktu. "Neden sadece dedikoduları dinlemiyorsun? Birini seç: Bir hanımefendinin onurunu lekelediğim için bir düello. Babam beni kesip attı çünkü beni görmeye dayanamıyordu. Dyemore'lar doğuştan lanetlidir. Masallar -sonsuz söylentiler- merakını gidermeye yetmiyor mu? Bilme ihtiyacınızı gidermeye yetmedi mi?"

Uzandı ve adamın başını kendi başına doğru çekti. Dudaklarını kaşını ikiye bölen yara izinin üst kısmına yerleştirdi ve aşağıya doğru, göz kapağının üzerinden, elmacık kemiğinin çıkıntısından, sürekli kıvrılmış dudağının kenarından, çenesindeki çukura kadar öptü.

"Lütfen," diye fısıldadı onun harap olmuş bedenine karşı. "Lütfen."

Göğsünün derinliklerinde inledi ve yüzünü onun saçlarına gömdü. "Iris."

"Lütfen."

Omuzları gerildi, nefes alış verişi düzensizleşti.

Konuştuğunda sesi kırık obsidyen gibi çıkıyordu. "Ben yaptım." Kelimeler boğazını yakıyormuş gibi nefes aldı. "Kendimi yaraladım."

Kalbi durdu.

Tüm olasılıklar arasında bunu hayal bile etmemişti. Yüce Tanrım.

"Nasıl..." Boğazını temizlemek için durmak zorunda kaldı. "Bunu yaptığında kaç yaşındaydın, Raphael?"

"On iki."

Ve sonra bir insanın kalbinin kırılmasının ne demek olduğunu anladı, çünkü içinde keskin bir sızı, keder, şok ve dehşet dolu bir kuyu hissediyordu. "Neden?"

Başını ona doğru salladı, yüzü hâlâ gizliydi.

Ama çok ileri gitmişti. Bu çok önemliydi. Hissedebiliyordu.

o.

"Neden, Raphael?"

Eğildi ve onu kaldırdı, bir kolunu bacaklarının altına, diğerini de sırtına koydu.

Adam yatağa doğru iki adım atıp onu dikkatle yatağa yatırırken Iris omuzlarını tuttu. Adamın pantolonunu, iç çamaşırlarını, çoraplarını ve ayakkabılarını çırılçıplak kalana kadar çıkarışını izledi. Güzel, güçlü ve korumasızdı. Ve sonra onun yanına tırmandı.

Kadın kollarını adama açtı ve adam onu tekrar kendine çekti.

Yanağı onun sıcak göğsüne dayanmıştı ve kalp atışlarını duyabiliyordu. Hareketsizdi, onun yanında nefes alıyordu ve bu gece için sorularından vazgeçmek zorunda kalıp kalmayacağını merak ediyordu.

Sonra konuştu.

"Ben küçükken babam bana hayrandı. Bana güzel derdi. Ben onun prensiydim. Cosseted. Şımartılırdım. Okşanır ve sevilirdim. Onun Dionysos olduğunu biliyorsun. O ..."

Nefes alış verişi yine düzensizdi.

Çok, çok dikkatli bir şekilde onu kucaklayana kadar kaydı ve saçlarını okşadı.

Başı göğsünün üzerinde ağır bir yük gibiydi.

Yutkundu, boğazı tıkırdadı. "Çocukları severdi, ama o zamanlar bunu bilmiyordum. Nasıl bilebilirdim ki? Böyle bir şeyi düşünmek için bile çok gençtim, çok korunaklıydım."

Nefes aldı, haykırmak istemesine rağmen sesini bastırdı.

Belki de çığlık atmak için.

Eğer bu dehşeti yüksek sesle söyleyebilirse -çünkü bunu o istemişti- o zaman dinleyebilirdi.

"Babam on iki yaşıma kadar bana bu şekilde dokunmadı," dedi Raphael, sesi boğuklaşarak. "Kaos'un Efendileri'ne kabul edilecektim. Bu büyük bir onur olacaktı."

Sanki bir el boğazını sıkıyormuş gibi nefesi kesildi.

Gözlerini kapattı ve parmaklarını onun saçlarının arasından geçirirken titremesini engellemeye çalıştı.

"Önce ..." Nefes aldı. "Önce dövme vardı. Canım yanacaktı ama ağlamamaya kararlıydım ve ağlamadım da. Saçma bir şekilde, safça gurur duyuyordum. Sonra beni şenliğe götürdü ve orada ..." Tekrar yutkundu, odanın sessizliğinde yüksek sesle ve tekrar konuştuğunda sözleri keskindi. Kesik kesik. "Kafam karışmıştı. Çocuklara zarar veriyorlardı. Kadınlara. Ama bana içmem için şarap verdiler. Babama. Ve sonra. Babam.... beni getirdi. Manastıra geri götürdü. Odasına." Burnunu kırıştırdı ve sanki bir kokuyu içine çekmemek için ağzını açtı. "Babamın odası her zaman sedir ağacı kokardı. Kabul töreninde bir adım daha olduğunu söylerdi."

Iris yüksek sesle ağlamamak için dudaklarını ısırdı. Olamaz. Hayır, hayır,

Hayır.

Ama sessiz inkârları onun kırık, hırıltılı sesini durduramadı. "Bana söyledi. Bana söyledi. Beni sevdiğini söyledi. Ben onun güzel prensiymişim. Sonra yüzümü yastıklara bastırdı, sedir ağacı kokulu yastıklara." Ağır ağır nefes aldı. Sanki orada olmayan havayı soluyormuş gibiydi. "Ve beni becerdi."

Hıçkırarak ağladı -gürültülü, korkunç bir ses- ve onu desteklemek istercesine yanağını onunkine dayadı.

Sanki bir sonraki sözleri için ikisine de güç vermek istercesine.

Yüzünü onun göğsüne çevirdi ve telaşla, "İşi bittiğinde üzerimden yuvarlandı. Uykuya daldı. Ben... ben kaçtım. Mutfağa koştum. Yarı deliydim. Üzerimdeyken düşünebildiğim tek şey bunun bir daha olmaması gerektiğiydi. Güzel olduğumu söylemişti."

"Ah, sevgilim," diye fısıldadı, yüreği sızlayarak. Gözyaşları artık gözlerini kör etmişti.

Ürperdi, sanki dev bir el onu sarsmış gibi tüm vücudu titriyordu. "Eğer kendimi çirkinleştirebilirsem, bunu bir daha yapmaz, değil mi? En keskin oyma bıçağını buldum. İki elimle tuttum. Ve gözüme dayadım. Kesip çıkarmak istedim."

"Ah Tanrım," diye inledi. Kendini nasıl hissetmiş olmalıydı - çaresizlik ve korku içindeki küçük bir çocuk bunu yaparken? Kendini öldürmemiş olması bir mucizeydi.

Parmaklarıyla adamın yara izli yanağında gezindi. Gözü hâlâ yerindeydi. En azından bunu yapmamıştı.

"Açıkçası başarılı olamadım," dedi, "ama planım işe yaradı. Aşçı sabah beni buldu. Babam beni gördüğünde - yüzümde açtığım büyük yarayı gördüğünde- iğrendi. Lina Teyze ertesi hafta beni Korsika'ya götürdü. Bir daha da geri dönmedim."

"Seni götürmek için orada olmasına çok sevindim," diye fısıldadı hıçkırıklara boğularak.

Hareketsizdi, ona doğru nefes alıyordu ve sonra başını kaldırıp ona baktı.

Gözleri kupkuruydu ve yüzü bomboştu.

Nedense bu onu yeniden hıçkırıklara boğdu. Artık buzun, asla tamamen iyileşmeyecek kadar korkunç bir yarayı örttüğünü biliyordu.

Ayağa kalktı ve yatağın yanındaki masada bir mendil buldu.

"Sus," dedi yorgun bir sesle, yanaklarını kurulayarak. "Uzun, çok uzun zaman önce oldu."

Gözlerini kapattı. Ama olmamıştı, gerçekten olmamıştı. Bu yara hep onunla birlikteydi. Her gün ağrıyarak onunla yaşadı.

Başını salladı ve yara izinin dudaklarının çizgisini bozduğu ağzının köşesine hafifçe dokundu. "Çok üzgünüm, Raphael. Oh, sevgilim, çok üzgünüm."

Başparmaklarıyla onun yüzünü okşadı. "Şimdi neden çizgimi devam ettiremediğimi anlıyorsunuz."

Gözleri şok içinde açıldı. "Ne?"

"Damarlarımda onun kanını taşıyorum." Burun delikleri sanki iğrenç bir koku almış gibi parladı. "Pis, sapkın, iğrenç kan. Hikâyemden iğrenmiyor musunuz? Soyumun neden benimle birlikte sona ermesi gerektiğini anlayabiliyorsunuzdur herhalde?"

"Ben... babanın sana yaptıklarından iğreniyorum," dedi yavaşça, dikkatlice. Şimdi yanlış bir şey söylememeliydi.

"Ve babandan iğreniyorum. Ama Raphael, sen baban değilsin."

"Önemli değil." Başını iki yana salladı. "Başka bir canavar doğacağına ailemin benimle birlikte ölmesi daha iyi. Babam gibi bir başkası."

Onun gözlerine baktı, hâlâ kristal grisiydi, hâlâ kararlılıkla buz gibiydi ama şimdi tek görebildiği onun çok iyi sakladığı acıydı. "Raphael..."

"Hayır." Avucunu kızın yanağına dayadı. "Benim kararım kesin. Kaderimi on iki yaşımdan beri biliyorum ve kararımdan dönmeyeceğim. Sadece bu gece için tartışmayı bırakamaz mısın? Bu gece anlaşmazlığa düşmeyelim."

Ona teslim olmamalıydı. Yorgun sözlerinin onu kazanmasına izin vermemeliydi.

Ama geçmişinin kalbinde yatan kara lekeyi görmesine izin vermişti. Utanç duyduğunu ve bundan nefret ettiğini bildiği halde bunu onun için ortaya dökmüştü.

Başını salladı - başka ne yapabilirdi ki? Kendisine verdiği acıya rağmen ona sırrını açmıştı. Ona karşı çıkmanın, tartışarak ona daha fazla acı vermenin zamanı değildi.

Bu rahatlama zamanıydı.

"Pekâlâ," diye fısıldadı. "Ben de anlaşmazlığa düşmek istemiyorum."

Yatakta diz çöktü ve ona bakmak için eğildi. Geniş alnı, Romalı burnu, o çok soğuk gözleri ve başka bir hayatta - başka, daha iyi bir dünyada- hâlâ güzel olabilecek dudakları.

Bu adam onun kocasıydı. Yoğun ve zeki, kibirli ve kırılgan, karanlık ve tuhaf biriydi.

Onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe, belki de ona, Dyemore Dükü Raphael de Chartres'a aşık olabileceğini düşündü.

Dahası, o onun çocuğuydu.

Ona bakmak için.

Ve bu konuda başarısız olmayacaktı.

Eğildi ve dudaklarını adamın çenesindeki çukurun üzerinde gezdirdi. Yara izini tekrar öptü, artık nasıl oluştuğunu biliyordu. Hatırası, temsil ettiği zihinsel ıstırap korkunçtu. Ama bu yara izi? Sadece deriydi. Diğer derisinden biraz daha düğümlü olduğu doğruydu ama yine de bir deriydi.

Bunu ona dudaklarıyla, diliyle, nefesiyle söyledi. Üst dudağındaki kalıcı küçümsemeyi yalayarak, bıçağın izini yanağından yukarı doğru takip ederek, kapalı gözünü öpmek ve teşekkür etmek için duraklayarak ve ikiye ayrılmış kaşında sonlandırarak.

Onun sevgili, gizemli yüzünü kavradı ve onu incelemek için geri çekildi.

Adam donuk gözlerini açıp ona baktığında, gülümsedi ve onu öptü. Gözlerini kapadı ve dudaklarını onunkilere değdirdi, ağzının ipeğini, yara izinin köşeyi kestiği yerdeki hafif çıkıntıyı hissetti. Alt dudağını yaladı, diliyle alay etti ve onun altında gerildiğini hissetti.

Ona sarıldı ve yavaşça ters çevirdi, böylece şimdi öpücüğün kontrolünü ele geçirirken o aşağıda, kendisi yukarıda olacaktı.

Bir an için alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Diliyle dudaklarına bastırmadan önce nazikçe çekiştirdi.

Ve o da teslim oldu.

Belki de bu yüzden ağzını açmıştı, çünkü sormuştu ve o da cevap vermişti. Çünkü onun için acı çekmişti. Onun merakı için. Ne kadar küçük bir şeydi ve sonuçta bir fark yarattı mı?

Söyleyemedi.

Ama artık biliyordu. Biliyordu. Ve anısı korkunç olsa da, bildiği için mutluydu. Bu adamı anlamak istiyordu. Her şeyini, hem iyi hem de kötü yanlarını.

Ne kadar sarsıcı olursa olsun.

Dudaklarını açıp adamın içeri girmesine izin verdi ve adam dilini ağzına soktuğunda usulca emdi.

Arzusuna boyun eğmek. İsteklerine boyun eğmek.

Aralarında yükselen ısıya boyun eğiyor.

Ona ihtiyacı olan her şeyi vermek istediğini söylemeye çalışıyordu.

Bir bacağını kalçalarının üzerine atmış, sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi onu hapsetmişti.

Penisinin baskısını, ereksiyona geçerken nabız gibi atan ince giysisinin içinden hissedebiliyordu. Adam kadının kalçalarını bacaklarının arasına alarak birbirine bastırdı ve ...

Oh. Olmasını istediği yere çok yakındı! Onu neredeyse hissedebiliyordu. Çıplak tenini hissediyordu. İç çamaşırları çekirdeğinde büyüyen kaygan ıslaklıktan dolayı nemleniyordu. Doğrulmaya çalıştı. Bacaklarını genişletmeye. Adamın sikini istediği yere götürmek için ama adam ondan daha güçlüydü.

Eğilmeyecekti.

Kadın hayal kırıklığı içinde inledi ve adam bir elini ikisinin arasına sokarak kurdeleyi kombinezonundan kurtardı. Korse sadece boyundan toplanmıştı ve açık düşerek ona göğüslerine erişim sağladı.

Başını eğdi ve bir meme ucunu sıcak ağzına aldı.

İnledi, adamın altında kıvrıldı, nefes nefese kaldı, adamın vermeyeceği bir şey istiyordu.

Sonra diğer meme ucuna geçti ve onu da emdi, ta ki kadın gerilimden çığlık atacağını düşünene kadar.

Bir yandan diliyle, diğer yandan parmaklarıyla meme ucunu yalıyor, fiskeliyor, bir yandan da üzerine abanıyor, ipek ıslaklığıyla sırılsıklam olana dek kombinezonu amına sokuyor, klitorisine sürtünüyordu. Adamın çıkardığı yumuşak, kaygan sesleri duyana kadar, vücudu onunkinin üzerinde, onu tatmin ederken, hareket etmesine izin vermiyordu.

Nazik değildi. Ama o zaman belki de nasıl nazik olunacağını bilmiyordu ve bu düşünce içinde bir şeyleri harekete geçirdi

Onu o zirveye çıkarırken bile ağlıyordu. Belki de tek bildiği buydu: et ve sıvı ısı.

Belki de ondan alabileceği tek şey buydu. Bunun yeterli olduğundan emin değildi.

Ama artık bunun bir önemi yoktu çünkü uçurumun kenarındaydı. Boşluğa düşüyordu.

Bu fiziksel sarsıntı, kalbinin aniden yerinden fırlaması neredeyse acı vericiydi ve bir an boyunca uzayda ve zamanda donup kaldı, nefes almadı, kıpırdamadı. Ve sonra hayata geri döndü, uzuvları sıcaklık ve tatlı bir gevşeklikle doldu, bu zevkin doruğunun geri tepmesi.

Gözlerini açtı ve adamın yayılmış bedeninin üzerinde yükseldiğini ve etinden sadece ıslak ipekle ayrılmış uyluklarının arasına girdiğini gördü.

Bir kere.

İki kere.

Bir kez daha.

Ve hala. Dudakları bükülmüş, gözleri çukurlaşmış ve neredeyse acı çekiyordu.

Kalçalarının arasına boşalırken ona bakıyordu.

Raphael ertesi sabah dokuz buçuk gibi modası geçmiş bir saatte kahvaltı salonuna girdi ve teyzesini yumuşak yanağından öptü. "Günaydın, Zia."

Altın gözlüklerinin üzerinden ona bakarken, "Sonunda kalktı," dedi.

Zia Lina'nın kahvaltısından arta kalanlar masanın üzerindeydi ve muhtemelen bir saatten fazladır uyanık olduğunu çok iyi biliyordu.

"Belki de yumuşamışımdır," dedi onun karşısına oturarak.

Ya da belki de ipeksi uzuvlar ve altın sarısı saçlarla uyanmış ve sadece o sıcak kadınsı kucakta bir süre oyalanmak istemişti.

Ama sonra ona söylediklerinin anısı -olduğu şeyden duyduğu utanç- onu sardı ve odadan kaçtı.

Onun mavi-gri gözlerine bakmaya ve artık bildiği için gün ışığında ona nasıl baktığını öğrenmeye henüz hazır değildi.

Teyzesi sabah postalarını karıştırırken kendi kendine söyleniyordu. "Bir münzeviye göre çok fazla davetiyeniz var. Nedenini düşünemiyorum."

"Belki de başlıktandır," diye cevap verdi kendine kahve koyarken.

Bir uşak içeri girdi, dilimlenmiş et ve kiremitte yumurta tabakları getirdi.

"Öyle olmalı," diye karar verdi teyzesi. "Çünkü bu kesinlikle senin büyüleyici zekân değil."

Dudakları tekrar düşmeden önce bir saniyeliğine kıvrılmasına izin verdi, ardından kendisine yumurta ve birkaç dilim somon balığı ikram etti. "Davetiyeler kimden?"

Teyzesi sertçe başını kaldırdı. "Bu partide sadece iki tane var ama masamda bir yığın var. Onları göndereyim mi?"

"Lütfen."

Bir uşağa işaret etti ve isteğini iletti.

Uşağın davetiyelerle dönmesini beklerken onun gözlerini üzerinde hissetti ve kahvaltısını yaptı.

"Seni evli göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi usulca. "Çok sevindim."

Bakışlarını somonundan ayırmadı. Iris'in kendisine söylediklerini düşündükten sonra onunla kalmak isteyeceğinden tam olarak emin değildi. "Öyle mi?"

"Evet. Bence senin için iyi olacak."

Dilinin ucunda fazlasıyla alaycı bir cevap vardı - Iris için iyi olduğundan şüpheliydi - ama uşak tam o sırada geldi.

"Ah," dedi Zia Lina, önündeki kâğıt yığınını toplarken. "Bir bakayım. Kendiniz bakmak ister misiniz?"

Başını salladı ve somon lokmasını yuttu. "Onları bana oku."

"Nasıl isterseniz." İlk davetiyeyi havaya kaldırdı. "Öğleden sonra bir müzikal-"

Elini kaldırdı. "Affedersiniz ama sanırım sadece akşam etkinlikleri var."

"Böylece bunların birçoğu elenmiş olacak." Zia Lina davetiyeleri gözden geçirdi ve gereklilikleri karşılamayanları bir kenara ayırdı. "İşte bir tanesi: Touleine Kontesi tarafından torununun sosyeteye takdimi şerefine verilen baloya davetlisiniz."

"O değil." Bir parça somon kesti.

"Hmm. Lord Quincy'nin evinde bir akşam maskeli balosu mu?"

"Hiç sanmıyorum."

"Başka bir balo, bu seferki Lord ve Leydi Barton tarafından veriliyor."

"İşte bu."

Yukarı baktı, kaşları kalkmıştı. "Gerçekten mi? Sadece iki gün sonra."

"Yine de." Davetiyeyi ondan aldı ve okudu. Bu işe yarayabilirdi. Eğer doğru hatırlıyorsa, Barton'ın karısı Vikont Royce'un karısının iyi bir arkadaşıydı. Royce'un baloda olması kaçınılmazdı. Raphael adamı bir saldırı beklemediği bir anda köşeye sıkıştırabilir ve Dockery ile Dionysos hakkında sorular sorabilirdi. Royce'un küçük kardeşinden farklı bir hikâyesi olup olmadığını öğrenmek ilginç olacaktı.

Başını kaldırıp onu çok kurnaz gözlerle izleyen teyzesine baktı. "Benim için cevap verebilir misin? Ben de katılacağım."

"Iris ile mi?"

"Doğal olarak." Uyandığında onunla ilgili fikrini değiştirmediğini varsayarsak.

Masadan kalktı. Ubertino'yu görmesi ve Korsikalıların odalarına yerleşip yerleşmediklerini öğrenmesi gerekiyordu.

"Bir balo elbisesine ihtiyacı olacak," dedi teyzesi biraz da sert bir ifadeyle, "ve terziye giderken giyecek bir şeye."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Evet?"

Teyzesi sabır istercesine gözlerini tavana kaldırdı. "Onu alışverişe götüreceğim ve hizmetçimin giyebileceği bir şey olup olmadığına bakacağım."

"Teşekkür ederim." Tereddüt etti. "Döndüğünüzde onu ikinci bir iş için götüreceğim."

"Oh?"

"Kardeşini görmek ve evliliğimizi ona duyurmak için."

Dionysos, Köstebek'in kahvesini yudumlarken atlar hakkında gevezelik etmesini kurnaz olmayan gözlerle izledi.

Londra'da, her kesimden beyefendilerle dolu bir kahvehanede boş zamanlarında oturuyorlardı: burada, gizli para kazanmaya odaklanmış şehir bankeri, orada, koridorun karşısındaki rakibiyle tazıların yetiştirilmesi hakkında hararetle tartışan Parlamento üyesi ve orada, çizmelerindeki çamur pıhtıları henüz silkinmemiş, şehre yıllık gezisine çıkan taşra beyefendisi.

Dedikodu ve haberler burada neredeyse tezgâhtan müşterilere kahve dağıtmak için koşuşturan gençler kadar hızlı dönüyordu. Tezgâhta önlüklü iri yarı bir adam soğukkanlı bir şekilde tanker tanker sıcak, siyah demlik üretiyordu.

Tabii ki bu şişko güvercinlerin hiçbiri dünyadaki gerçek haberler hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Köstebek ona kararsız bir bakış gönderdi, belki de arkadaşının dikkatinin dağıldığını fark etmişti.

Dionysos öne doğru eğildi ve gülümsedi.

Köstebek de güvenle gülümsedi.

Tilki ölmüştü, haberi dün almıştı. Suikast girişiminin beceriksizliği olmasaydı, Dionysos adamın ölümünün yasını tutabilirdi. Dockery'nin canlı yakalanmasındansa öldürülmesi daha iyiydi. Gerçi Dockery Dyemore'a Dionysos hakkında zaten bilmediği bir şey söylemiş olamazdı.

Yine de. Dockery, Dyemore'u ve yeni düşesini öldürmeyi başarsaydı her şey daha kolay olurdu. Şimdi Dyemore onu Londra'ya kadar takip etmişti ve muhtemelen

kuduz bir kurt gibi onu takip ediyordu. Bu da Dionysos'un bir sonraki hamlesini düşünmesi gerektiği anlamına geliyordu. Dyemore'un beklemediği bir şey. Onu yumuşak karnından vuracak bir şey.

Yazık oldu. Başka bir hayatta olabilirlerdi... Şey, arkadaş değil, çünkü Dionysos'un arkadaşı yoktu, ama belki müttefik olabilirlerdi.

Ne de olsa çok fazla ortak noktaları vardı.

On Üçüncü Bölüm

Kaya Kralı taş kuleye vardığında alnı kan içindeydi ama bakışları sabitti. Bir elinde garip, küçük bir yuvarlak oyulmuş bir kayadan yapılmış bir kafes. Oyulmuş çekirdeğin içinde bir gökkuşağı ışığı parlıyordu.
"İşte kız kardeşinin kalp ateşi," dedi Kaya Kralı. "Bunu ona götür ve sağlığına kavuştur, ama bana verdiğin sözü unutma."...

-Rock King'den

Donna Pieri o öğleden sonra Iris'le birlikte Bond Caddesi'ndeki en seçkin terziden çıkarken, "Çok şanslıyız," dedi, "Madam Leblanc'ın kısmen hazırlanmış ve hazır birkaç elbisesi vardı. Umarım aralarından seçim yapabileceğiniz yeterli bir seçeneğiniz olduğunu düşünmüşsünüzdür?"

"Oh evet." Iris mutlu bir şekilde iç çekti.

Böyle yetenekli bir terziye para verebilmek çok güzeldi. Iris'in gardırobu hiçbir şekilde yetersiz olmasa da, elbiseleri konusunda her zaman oldukça tutumlu davranmış, onları birkaç sezon giyebileceğinden emin olmuş ve onlara çok iyi bakmıştı. Bugün, yanında Donna Pieri olduğu halde, balo elbisesinin yanı sıra yarım düzine yeni elbise sipariş etmişti.

Seçtiği şeftali rengi elbise gün doğumunun rengindeydi, dalgalanan sulu ipek farklı ışıklarda gül renginden pembeye ve neredeyse turuncuya dönüşüyor gibiydi. Ona hemen aşık olmuştu.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim," dedi Iris işlek cadde boyunca yürürlerken.

Arkalarında Valente ve Ivo sürekli, yakın gölgelerdi. Iris Bond Caddesi'nde korumalara ihtiyacı olduğunu düşünmemişti ama Korsikalılar, görünüşe göre Raphael'in emriyle gelmeleri konusunda oldukça ısrarcı davranmışlardı. Sonunda daha fazla tartışmaktansa onların varlığını kabul etmek daha kolay olmuştu.

Yine de bahar günü güneşliydi ve tüm Londra dışarı çıkmış, geziniyor ve esnafın sergilediği malları inceliyor gibiydi. Yolun tıkanmasına neden olmamak için arabayı köşede bırakmak zorunda kalmışlardı.

"Yolculuktan keyif aldım," diye yanıtladı yaşlı kadın güzel aksanıyla. "Raphael'den çok hoşlanıyorum, ama bazen bunu zorlaştırıyor sanırım. Kolay kolay sevgi görmez o."

"Bunu ben de fark ettim." Iris düşünceli bir ifadeyle diğer kadına baktı.

Raphael, babasının ölümünden sonra teyzesinin onu kaçırdığını söylemişti...

Bu düşünceden zihinsel olarak irkildi.

Raphael kendini kestikten sonra. Donna Pieri neden böyle bir şey yaptığının farkında mıydı?

Yaşlı kadın elini Iris'in dirseğinin içine soktu. "O hep böyleydi, sessiz bir çocuktu. İzleyen ve kendi kararlarını veren bir çocuk. Kız kardeşim onun gülümsemelerini bir cimri gibi biriktirdiğini yazardı."

Iris, Raphael'in çocukken bile nadiren gülümsediğini düşünerek kaşlarını çattı. Ne kadar tuhaftı. "Kız kardeşine çok düşkünmüşsün gibi konuşuyorsun."

"Öyleydim." Donna Pieri döndü ve kahverengi gözleri sakin ve biraz da hüzünlü bir şekilde onun bakışlarıyla buluştu. "Yeğenim şu anda elimde kalan en yakın akrabam." Yüzü yine öne dönüktü, çünkü şamatayla gülen ve yürüyüş yolunun büyük bir kısmını kaplayan bir çift havalı gencin etrafından dolaşıyorlardı. "Ailemde sadece kız kardeşim ve ben vardık. Bizim bir

Küçük bir erkek kardeşti, ama daha ipleri eline alamadan ateşten öldü. Maria Anna ve ben çok yakındık. O çok güzeldi ve biz gençken birçok talibi vardı, ben ise-" Omuz silkti ve üst dudağını işaret etti. "Bende hiç yoktu."

Iris buna ne cevap vereceğinden tam olarak emin değildi. Özür dilemek istiyordu ama Donna Pieri'nin tavrı özür dilemesini gerektirmiyordu. Gerçekten de diğer kadın sakin ve gururluydu.

Belki de hayatı boyunca harelipi hakkında o kadar çok olumsuz yorumla karşılaşmıştı ki, artık hiçbir yorum, hatta sempatik yorumlar bile istemiyordu.

Karşıdan karşıya geçtikleri bir sokakta, iki hırpani çocuk zıplayarak yanlarına geldi, ellerinde süpürgeler vardı ve yolu süpürmek için para istiyorlardı.

Donna Pieri cüzdanını açtı ve onlara vermek için iki peni çıkardı; çocuk sokak süpürgecilerinin bazen kendilerine ödeme yapmayı reddedenlerin eteklerine kasten pislik sıçrattığı bilindiğinden, ihtiyatlı bir hareketti.

Caddenin karşısına geçtiler ve Donna Pieri devam etti: "Raphael, Maria Anna'nın gözbebeğiydi. Bana onun hakkında uzun mektuplar yazardı; nasıl büyüdüğünü, ne yediğini, ilk ne zaman yürüdüğünü, ilk ne zaman midilliye bindiğini anlatırdı. Onu çok severdi. Mektuplarında bunu okuyabiliyordum." Dudaklarını büzdü. "Bana kocası hakkında hiç yazmadı. Bunun kötüye işaret olduğunu biliyordum ama öldüğünü bildiren mektubu alana kadar ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

Iris kaşlarını çattı ve diğer kadının dikkatli sözcüklerini sıraladı. "Kız kardeşinizin ölümü ani mi oldu?"

Donna Pieri'nin ağzı kapandı, gözleri eski üzüntüsüyle parlak ve kızgındı. "Evet. Hastalığından önceden haberim yoktu. Doğal olarak hemen İngiltere'ye doğru yola çıktım ama oraya vardığımda kız kardeşim çoktan gömülmüştü. Kocası bana sağlığının iyi olmadığını söyledi. İngiliz havası ona uygun değildi. Akciğerlerinden ateşi vardı ve çok çabuk öldü."

"Çok üzgünüm," dedi Iris. Yabancı bir ülkede, çok sevdiği kız kardeşini kaybetmiş, cenazesinde doğru dürüst yas tutmasına bile izin verilmeyen diğer kadın için ne kadar korkunç bir durum olmalıydı.

Donna Pieri onaylarcasına başını salladı. "Henüz dilinize hâkim değildim ve kız kardeşimin kocasını da sevmiyordum ama yeğenimin annesinin ailesini tanıması için burada kalmayı görev bildim."

Iris, insanın nefret ettiği bir adamla birlikte yaşamasının ne kadar garip olacağını düşünerek ürperdi. Sevgili kız kardeşini taciz ettiğinden şüphelenilen bir adamla.

"Zor olmuş olmalı."

Yaşlı kadın omuz silkti. "Hem evet hem hayır. Yaşlı dükle uğraşmak sıkıcıydı ama Raphael..."

"Küçük bir çocukken nasıl biriydi?" Iris sordu.

"Onu ilk kez bir masanın üzerine eğilmiş, kalemle bir şeyler çizerken gördüm. Siyah saçları tokaydı ve bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Ona seslendiğimde başını kaldırdı ve Maria Anna'ya ne kadar çok benzediğini fark ettim: büyük gri gözleri, kırmızı ağzı, yüzü mükemmel bir ovaldi. Yakışıklıydı." Donna Pieri'nin dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Onu tanıdıkça Raphael'in ne kadar küçük, ciddi ve zeki olduğunu keşfettim. Yüzleri ve atları o kadar iyi çizebiliyordu ki hayretler içinde kaldım. Ve ilk geldiğimde kim olduğumu hatırlamasa da bana sarıldı. Ona ölmüş annesini hatırlattığıma hiç şüphe yok." İçini çekti, gülümsemesi soldu. "Ona yardım etmeyi umdum. Onu korumayı. Bu konuda başarısız oldum."

Iris yere baktı, gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti, öyle ki önündeki zemin gözlerinin önünde bulanıklaştı. "Bana kendini kestikten sonra onu Korsika'ya götürdüğünüzü söyledi. Eminim bu onu kurtarmıştır."

Onlar yürürken yaşlı kadın sessizdi.

"Elimden geleni yaptım," dedi Donna Pieri sonunda. "Yeterli değildi ve artık çok geçti ama o anda yapabildiğim tek şey buydu."

Iris nefes aldı. "Bence çok cesurdun."

"Teşekkür ederim." Donna Pieri durdu ve ona baktı. "Seni kendinden uzaklaştırmaya çalışacak, farkında mısın? Bu onun yaptığı bir şey. Buna izin vermemelisin."

"Anlıyorum." Iris yutkundu ve aniden diğer kadının anlattıklarının bir anı aktarımından çok daha fazlası olduğunu fark etti. Bu bir bakım teslimiydi. "Beni kovalamasına izin vermeyeceğim."

Son köşeyi döndüler ve Iris arabalarını görmek için başını kaldırdı. Arkasında başka bir araba vardı.

İkisinin yanında da kardeşi Henry duruyordu.

Raphael, arabası Bond Caddesi boyunca ağır ağır ilerlerken pencereden dışarıyı izliyordu. Zia Lina ile yaptığı alışveriş gezisinden sonra Iris'le burada buluşacaktı ama yol o kadar kalabalıktı ki çok az ilerleme kaydedebilmişti.

Araba yuvarlanarak durdu.

Sorunun ne olduğunu görmek için pencereyi iterek açtı ve Zia Lina ile Iris'in blokta ayakta durduğunu gördü. Iris bir adamla konuşuyor gibi görünüyordu ve Valente ile Ivo yakınlarda geziniyor olsalar da Raphael beyefendinin kim olduğunu öğrenmesi gerektiğine karar verdi.

Kapıyı açtı ve aşağı atladı.

Sürücü koltuğunda oturan Ubertino ona Korsikaca seslendi ve Raphael ona el sallayıp kaldırıma doğru koşmadan önce kadınları işaret etti.

Beyefendinin "Sen ne?" diye bağırdığını duyacak kadar yaklaşana kadar diğer yayalardan kaçarak caddede hızla ilerledi.

Zia Lina hoşnutsuz görünürken, Iris'in yüzünde yalvaran bir ifade vardı.

Raphael içinde koruyucu bir içgüdünün yükseldiğini hissetti ve kadınların arasına girerek Iris'in koluna girdi.

Beyaz peruklu ve fındık kahvesi takım elbiseli beyefendi dönüp ona ters ters baktı. "Peki siz kimsiniz?"

Adam ona baktığında Raphael, öfkeyle kısılmış olsalar da gözlerindeki mavi griyi tanıdı. Bu Iris'in kardeşi olmalıydı.

Selam verdi. "Raphael de Chartres, Dyemore Dükü. Ya sen?"

"Henry Radcliffe." Iris'in kardeşi hırçın çenesini eğdi. Neredeyse kırk yaşında görünüyordu ve Raphael'den bir baş daha kısaydı ama yine de geri adım atmıyordu.

Raphael yardım edemedi ama onayladı.

"O halde sizinle tanıştığıma memnun oldum, ama belki de özel olarak görüşmeliyiz? İşlerimi topluluk önünde tartışmaktan pek hoşlanmıyorum." Başını kendi aralarında fısıldaşan kalabalığa doğru eğdi.

Radcliffe onları izleyenleri fark ettiğinde gözleri büyüdü. "Pekâlâ. Sen ve Iris arabamda bana eşlik etmek ister misiniz?"

Zia Lina'nın aracının arkasında duran arabaya el salladı.

"Teşekkür ederim." Raphael Zia Lina'ya döndü. "Eve yalnız gitmenin bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır." Sanki tüm bu yaşananlar onun için önemsizmiş gibi burnunu çekti ve Radcliffe'e bir bakış daha atıp Iris'e veda ettikten sonra dönüp Valente'nin yardımıyla arabasına bindi.

Raphael halasına eve kadar eşlik etmeleri için adamlara başıyla işaret ettikten sonra Iris'e döndü. "Gidelim mi?"

Sesi biraz titrese de, "Evet, elbette," diye yanıtladı.

Raphael'in dudakları gerildi. Kardeşi ona zorbalık mı yapıyordu?

Iris'i arabaya bindirdi ve eli hâlâ kolundayken yanına oturdu.

Radcliffe onları takip etti ve karşı koltuğa oturdu. Diğer adam dikkatle Raphael'in Iris'in üzerindeki eline bakmasına rağmen hiçbir şey söylemedi.

Araba yolculuğu sessizlik içinde geçti ve Raphael yolculuk ilerledikçe Iris'in daha da gerildiğini hissedebiliyordu.

Beş dakika sonra düzgün ama mütevazı bir kasaba evinin önünde durdular.

Raphael arabadan inip sokağı ve evi değerlendirdi.

Etkileyici değillerdi.

Iris'in arabadan inmesine yardım etti ve Radcliffe'in inmesini bekledi. Radcliffe'i ön basamaklara kadar takip ettiler ve genç bir hizmetçi kapıyı açtı.

Gözlerini onun yara izine dikti.

Iris hizmetçiye, "Lütfen aval aval bakmayı kes, Sarah," dedi.

Radcliffe boğazını temizledi. "Çalışma odasına bir tepsi çay getirin." Raphael'e döndü. "Bu taraftan."

Radcliffe'in çalışma odasının üst katta, uzak bir köşede, defterler, kâğıtlar ve kitaplarla dolu oldukça sıkışık bir oda olduğu ortaya çıktı. Birçok aristokrat çalışma odasının aksine, burası belli ki iş için kullanılıyordu ve Raphael, Iris'in ağabeyinin aile servetlerini yeniden yaratmasıyla ilgili bir şeylerden bahsettiğini hatırladı.

Radcliffe'e biraz daha saygıyla baktı.

"Lütfen. Oturun," dedi Radcliffe huysuzca ve masasının önündeki iki sandalyeyi işaret etti.

Raphael bir tane almadan önce Iris'in sandalyesine yerleştiğini gördü. "Bu doğru mu?" Radcliffe kız kardeşine bakarak sordu. O da
bir mektup gibi görünen bir şeyi salladı. "Dün gece elime geçtiğinde bu mektubun sahte olduğunu düşündüm. Benimle dalga mı geçiyorsun, Iris?"

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı çenesini inatla kaldırarak. "Sana mektupta ve Bond Sokağı'nda da söylediğim gibi, Raphael ve ben sadece bir hafta önce evlendik."

"Bu gerçeği bana tam olarak ne zaman bildirecektiniz?"

Raphael boğazını temizledi. "Iris'i bugün sizi ziyarete getirmeyi planlamıştım, böylece size konuyu açıklayabilirdi. Bu

Bond Caddesi'ne gelmemin nedeni de buydu."

"Humph." Radcliffe kaşlarını çattı ve tekrar kız kardeşine baktı. "Peki ya Hugh? Bütün kasabada onun önemsiz biriyle evlendiğine dair söylentiler var."

"Kimsenin adı Alf değil," diye yanıtladı Iris sert bir şekilde. "Çok güzel bir düğün yaptılar. Londra'dan ayrıldığımda Hugh ile evlenmeyi hiç düşünmediğimi bildiğini sanıyordum."

Kyle Dükü'yle evlenmeye niyetli olmayabilirdi ama onun adını her söylediğinde sesi yumuşuyordu. Bu düşünce onda bir şeyleri yumruklama isteği uyandırdı. Belki de Kyle'a.

Radcliffe çenesini ovuşturarak, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Tek istediğimin seni mutlu görmek olduğunu biliyorsun, Iris."

"Oh," dedi Iris küçük bir sesle, neredeyse hiç d u y m a m ı ş gibi
biliniyor.

Raphael içini çekti. "Radcliffe. Iris'in benimle evlenmeyi kabul etmesinden onur duydum."

Radcliffe ellerini önünde kavuşturdu, alnı kırış kırıştı. "Majesteleri... Ben... Ah, bu beklenmedik bir şey."

Hizmetçi çayla araya girdiğinde çok minnettar görünüyordu.

Beş dakika sonra masasının bir köşesi çay servisi için boşaltılmıştı ve Radcliffe biraz daha rahatlamış görünüyordu.

Iris bir fincan çay doldurdu ve kardeşine uzattı. "Çok karmaşık bir şey değil," dedi şaşırtıcı bir soğukkanlılıkla ve Radcliffe'e Dyemore Manastırı'ndan yola çıkarken birlikte tasarladıkları peri masalını anlatmaya başladı.

Raphael, kadının o zamandan beri birkaç süsleme yaptığını fark etti.

Yeni kayınbiraderinin şüpheci ifadesini izledi. Radcliffe hikâyede bir terslik olduğunu biliyordu; zeki bir adama benziyordu. Çayını yudumlayıp kız kardeşini dinledi ve arada bir Raphael'e kurnazca bir bakış fırlattı.

Iris'in okumasının sonunda bir sessizlik oldu.

Iris, Raphael'e bir çay fincanı uzatmıştı ama o içmeye zahmet etmemişti. Diğer adamın gözleriyle karşılaştı, bekledi.

Radcliffe nefes aldı. "Görünüşe göre evlilik bir oldubitti." Raphael'e baktı. "Kız kardeşime karşı duygularınızı öğrenebilir miyim, Majesteleri?"

Raphael başını salladı. "Iris'e büyük saygı duyuyorum. Onu eşim yapmam için başka bir neden yok."

Diğer adam bekledi ama Raphael başka bir şey söylemeyince içini çekti. "O halde umarım uzun ve mutlu bir evliliğin olur, Iris. Harriet'e haber veririm. Evliliğinizi kutlamak için bir suare, müzikal ya da benzeri bir şey düzenlemek isteyeceğinden hiç şüphem yok."

Iris ayağa kalktı ve masanın etrafında yürüdü. Eğilip kardeşine sarıldı ve onu şaşırtmış gibi göründü. "Teşekkür ederim Henry. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Oh, peki," diyebildi adam, yüzünde küçük bir gülümsemeyle, beceriksizce sırtını sıvazlarken. "Belki de toparlanmak için odalarınıza çıkmak istersiniz. Ekselansları ile bir konuşayım dedim."

Raphael'e endişeli bir bakış fırlattı.

Bu da onu eğlendirdi. Orta yaşlı bir bankacı tarafından yönlendirilebileceğini mi düşünüyordu?

Sadece başını salladı ve ikisine son bir kez bakarak odadan çıktı.

Radcliffe'in nasıl bir tehdit savuracağını görmek için döndü.

Diğer adamın gülümsemesi yüzünü terk etmişti. "Tek kelimesine bile inanmadım."

Raphael, "Sen de yapmamalısın," diye
söylendi. "Gerçek hikâyeyi duyacak
mıyım?"

"Hayır."

Radcliffe dudaklarını büzdü. "Kız kardeşimi sen mi
ayarttın?" Raphael onun gözlerinin içine baktı. "Hayır."

Diğer adam bu cevap karşısında biraz şaşırmış gibiydi ve şimdi de kafası karışmıştı. Belli ki Raphael'in neden bu kadar kısa sürede onunla evleneceğini anlayamamıştı.

Evet. Bu Raphael'in sorunu değildi.

Radcliffe sonunda başını salladı. "Önemli değil. Unvanım olmayabilir ya da zengin olmayabilirim ama dük olayım ya da olmayayım, kız kardeşime herhangi bir şekilde zarar verirseniz pişman olmanızı sağlarım efendim."

"Not edildi." Raphael başını eğdi. "Daha azını beklemiyordum." Ayağa kalktı ve Radcliffe'e elini uzattı. "Hayatımı Iris'e değer vererek geçirmeye niyetliyim."

Radcliffe onun sözleri karşısında biraz irkilmiş gibi göründü ama sonra yüzünde bir şeyler gevşer gibi oldu ve Raphael'in elini sıkmak için ayağa kalkarken gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim, Majesteleri."

* * *

Iris bir saat sonra Chartres House'a dönerlerken arabada kocasını izledi. "Henry seninle ne hakkında konuşmak istiyordu?"

Raphael bir an için ona baktı, gözleri anlamsızdı. "Kardeşin seninle ilgileneceğimden emin olmak istedi."

Kaşlarını çattı. "Hepsi bu kadar mı?" Omuz silkti.

"Evet."

İçinden bir ses aralarında daha fazlası olduğundan şüpheleniyordu ama Raphael'in bunu ona söylemeyeceğinden de şüpheleniyordu.

Her halükârda Iris, Henry'nin ani evliliği konusunda bu kadar ilgili olmasından oldukça memnun olmuş ve şaşırmıştı. Henry ondan yedi yaş büyüktü ve iyi anlaşmalarına rağmen hiçbir zaman çok yakın olmamışlardı - en azından gösterişli bir şekilde. Henry'nin ona gerçekten değer verdiğini bilmek çok güzeldi.

Araba Chartres Evi'nin önünde durdu ve Raphael kızın inmesine yardım ettikten sonra elini dirseğine sıkıştırıp onunla birlikte ön kapıya doğru merdivenleri tırmandı.

Kapı açıldığında Raphael, "Sana göstermek istediğim bir şey var," dedi.

"Majesteleri," dedi uşak Murdock, Iris'i selamlayarak. "Styx'in oturma odasında sizi bekleyen bir misafiriniz var."

Raphael'in kaşları birbirine çarptı. "Kim o?"

Murdock'ın gözleri büyüdü. "Adını Kyle Dükü olarak verdi, Majesteleri, ben-"

"Oh, bu Hugh!" Iris eteklerini kaldırdı ve merdivenlerden yukarıya doğru koştu.

"Iris!"

Aşağıdan Raphael'in bağırışını duydu ama durmadı. Hugh kaçırıldığı haberini duyduktan sonra onun için çok endişelenmiş olmalıydı.

Styx'in oturma odasının kapılarını açtı. Hugh döndü.

Sanki ateşin önünde volta atıyormuş gibi görünüyordu. Siyah gözlerinin altında gölgeler vardı ve iri gövdesi gergin bir şekilde duruyordu. Adamlarından ikisi -eski askerler- odanın karşı taraflarında pusuya yatmışlardı.

"Iris," dedi Hugh. "Tanrı'ya şükür."

Ona doğru gitti ve normalde ona karşı oldukça ihtiyatlı olmasına rağmen -bir zamanlar birbirleriyle evlenmeyi düşündükleri düşünüldüğünde neredeyse gülünç derecede resmi- kollarını ona açtı.

Kollarının onu sıcak bir kucaklamayla sardığını hissettiğinde kollarını onun beline doladı.

"Alf senin için endişelenmekten aklını kaçırdı," diye gürledi onun üzerinde.

Iris onun yüzüne baktı. "O burada mı?"

Başını iki yana salladı. "Çocukları korumak için kaldı. Sen kaçırıldığında-"

"Iris," diye seslendi kapı aralığından alçak, dumanlı bir hırıltı. "Gel.
burada."

Omzunun üzerinden bakarken Hugh'nun kollarının kendisine sarıldığını hissetti.

Raphael eşikte duruyordu, Ubertino, Bardo ve Ivo da onun arkasındaydı. Kocasının gözleri o kadar buz gibi griydi ki, durduğu yerden neredeyse parlıyordu.

Oh.

Bakışları ondan onu tutan adama kaydı. "Ellerini çöz. Benim. Karımı."

Raphael'in yüzü donuk ve sertti ve aklına -o anda garip bir düşünce- onun gerçekten güldüğünü hiç duymadığı geldi. Sadece o gaklama sesini çıkarmıştı, neşeli bir kahkaha değildi bu. Çocukluğundan beri hiç gülmüş müydü? Yoksa babası o gece Raphael'in içindeki tüm kahkahaları yok mu etmişti?

Korkunç bir düşünceydi.

Iris göz ucuyla, Hugh'nun adamları Riley ve Jenkins'in kendisine ve Hugh'ya yaklaştıklarını gördü.

Raphael onların hareketlerini izledi.

Şiddet potansiyeli bir anda çok yüksek göründü.

Başını kaldırıp Hugh'ya baktı ve göğsünü okşadı. "Her şey yolunda."

Dikkatle kendini onun kollarından kurtardı ve Raphael'in yanına gitti.

Kocası onun kolunu kavrarken bakışlarını Hugh'dan hiç ayırmadı. "Ne istiyorsun, Kyle?"

Hugh rahatlamış görünüyordu ama Iris giydiği siyah ceketin altında bile omuzlarının nasıl gerildiğini görebiliyordu. "Arkadaşım Iris'le nasıl evlendiğini öğrenmek için. Dün gece aldığım mektup bana hiçbir şey söylemedi."

Iris boğazını temizledi. "Belki de biraz çay içmeliyiz?"

Raphael yanına geldiğinden beri ilk kez ona baktı ve mırıldandı, "Evliliğimizin gelecekteki uyumu için sana çaydan nefret ettiğimi söylemem gerektiğini hissediyorum."

Ona tatlı tatlı gülümsedi. "Bunu kesinlikle aklımda tutacağım."

On dakika sonra o, Raphael ve Hugh büyük bir tabak dolusu zarif kek ve tartın etrafında huzursuz bir ateşkes içinde oturdular. Sunulanlara kararsızca baktı. Iris'in henüz Raphael'in aşçısıyla tanışacak vakti olmamıştı ama eğer o da bunu bir

beyefendiler için uygun bir yemek, belki de nazik bir konuşma yapmalı.

Korsikalılar ve Hugh'un adamları odanın karşı taraflarına geçmişlerdi ve durum çok ciddi olmasaydı komik bir çekişme yaşanabilirdi.

Iris, Hugh için bir tabak çay doldurdu ve ona uzattı, geç de olsa onun da çaydan hoşlanmadığını hatırladı.

Eğer erkekler güç için bu tür saçma itiş kakışlarda ısrar ederlerse, o zaman her ikisi de çaylarını içmek ve bundan hoşlanmak zorunda kalacaklardı.

Kaşlarını çatan Raphael'e bir fincan uzattı ve kendi çay tabağıyla arkasına yaslandı, sıcak ve sütlü, sadece küçük bir parça şekerle. Yudumladı. Mükemmeldi.

Iris limonlu tarta benzeyen bir şey seçti.

"Eee?" Hugh onun tarttan aldığı keyfi mahvederek sordu.

Raphael'in ağzı korkunç bir şekilde buruştu. "Iris Kaos Lordları tarafından seninle evlendiği yanılgısıyla kaçırıldı. Senden intikam almak istiyorlardı. Ne yazık ki onları tamamen yok etmeyi başaramadınız."

Ah canım.

"Ne demek istiyorsun sen?" Hugh ilerlemeye başladı ve Iris bir an için onun Lordların varlığını sürdürmesine duyduğu öfkeyle ayağa kalkıp Raphael'e saldıracağından endişelendi.

Raphael, "Ben de aynen öyle dedim," diye söylendi. Hugh'nun ona vurmasını mı sağlamaya çalışıyordu? "Dikkatsiz davrandın. Lordlar her zamanki gibi güçlü ve yeni bir Dionysos'ları var."

"Tanrım." Hugh bunun üzerine ayağa kalktı ama bu sadece odanın içinde bir tur atıp geri dönmek içindi. "Majestelerini bilgilendirmem, Alf ve çocukları Kıta'ya göndermem gerekecek." Yüzünü buruşturdu. "Bundan hoşlanmayacaktır. Ama Tanrım, onların tehdit edilmesine dayanabilir miyim bilmiyorum."

Birden Raphael'e baktı.

"Kaos Lordları hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" Hugh'nun gözleri kısıldı. "Onu nasıl buldun?"

"Onların eğlencesindeydim." Raphael nefret ettiği çaydan bir yudum almak için durakladı, belli ki bu etki yaratmak ve Hugh'yu daha da kızdırmak içindi. "Ona tecavüz etmeyi ve öldürmeyi planladılar."

"Lordlardan biri misin?"

Hugh'nun kuşkulu sorusu, Raphael'in "Onu ben kurtardım," demesiyle aynı anda geldi.

Adamlar savaşmak üzere olan köpekler gibi birbirlerine baktılar. Iris boğazını temizleyerek iki adamın da dikkatini çekti.

"Ve sonra onu vurdum."

Hugh dehşete düşmüş görünüyordu. "Bunu neden yaptın?"

"Beni kurtardığını bilmiyordum." Çıplaklıktan bahsetmemenin ihtiyatlı olacağına karar verdi. Anlamsız ayrıntılara girmeye gerek yoktu. "O zamanlar ben de onun Lordların bir üyesi olduğunu düşünmüştüm - ki değil bu arada. Sadece onlara yaklaşmak için onlardan biriymiş gibi davranıyor."

"Çok cesurca bir hareketti," dedi Raphael beklenmedik bir şekilde. "Ve iyi bir atıştı. Neredeyse beni öldürüyordu."

"O tabanca sağa doğru çekiliyor," diye araya girdi Ubertino, tüm hizmetkârların aslında konuşmayı dinlemiyormuş gibi davranmasını bozarak. "Öyle olmasaydı, kesinlikle ölmüş olurdunuz, Majesteleri."

Garip bir şekilde, sesi onaylıyor gibiydi.

Hugh kaşlarını çattı, gözlerini kırpıştırdı ve başını salladı. Raphael'e baktı. "Ve sonra onunla evlendin."

Raphael ellerini açtı. "Nasıl yapamam?" Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Ve sonra her biri bir tarta uzandı.

Hugh oturdu. "Şenlikte ne yapıyordun?"

"Lordlara yeniden katılmaya çalışıyorum, böylece onları aşağı indirebilirim." Raphael turtasından bir ısırık aldı, bir yandan da Hugh'u izliyordu. "Babam beni yıllar önce kabul etti ama Korsika'da büyüdüğüm için hiçbir zaman gerçek anlamda onların saflarına katılamadım. Şimdi Lordların arasına sızmayı ve onları yok etmeyi umuyorum."

"Bu benim işim." Hugh kaşlarını çattı. "Iris'i kurtarmak için orada olmana sevindim ama buna gerek yok-"

"Fikrini öğrenmek isteseydim, sorardım," diye araya girdi Raphael, dizindeki bir kırıntıyı fırçalayarak. "Aslında benim işim Kaos Lordlarını alaşağı etmek." Soğuk bakışları Hugh'nun yüzüne kaydı. "Babam onlarca yıl boyunca onlara liderlik etti. Benim savaş hakkım seninkinden çok daha önce geliyor."

Hugh, "Kraliyet'in onayına ve desteğine sahibim," dedi.

"Öyle mi?" Raphael çekiştirdi. "Geçen sefer sana pek yardımcı olmadı, değil mi?"

Hugh ters ters baktı. "Lordlara karşı kendi kampanyamı yürüteceğim, sen de bu kampanyaya katılabilirsin. Açıkçası yardımınızı istiyorum. Birlikte çalışırsak -gururumuz olmadan- Kaos Lordlarını alaşağı etme ihtimalimiz çok daha yüksek olur."

Raphael yavaşça ayağa kalktı ve elini uzattı. "Sizinle tanışmak bir zevkti, Majesteleri," dedi sahtekâr bir tavırla.

Hugh yüzünü buruşturdu, ayağa kalktı ve onun elini sıktı. "Bunu bir düşün, Dyemore."

Başını adamlarına doğru salladı ve odadan çıktı.

Iris nefesini üfledi ve başını kaldırıp Raphael'e baktı. "Hugh'un yardımını kabul edeceksin, değil mi?"

Kocası ona elini uzattı. "Hayır."

Elini tutmadı, onun yerine gözlerini dikip ona baktı. "Ama birlikte çalışırsanız, Lordları alt etme şansınız artmaz mı?"

Omuz silkti. "Umurumda değil. Ben yalnız çalışırım."

"Raphael." Gözlerinde öfke ve hayal kırıklığı gözyaşlarının başladığını hissetti.

Hugh ile çalışmayı reddetmesi aptalcaydı. Diğer adam Kaos Lordları'nın peşinde aylarını harcamıştı ve Kraliyet'in desteğine ve kaynaklarına sahipti.

Raphael'in tek başına başarısız olma şansı çok daha fazlaydı. Raphael tek başına ölürdü.

Raphael'e bir şey olursa buna dayanamazdı, hem de herhangi bir şey. Soğukkanlı, ciddi ve neredeyse taş gibi olabilirdi ama artık o donmuş dış görünüşünün altında duygularının erimiş lav gibi kaynadığını biliyordu.

Onun güvende olmasını istiyordu. Sadece onunla birlikte olmasını istiyordu. Mutlu olmayı öğrenmesini.

Gülmeyi öğrenmek için.

Ve tek umursadığı şey aptal intikamıydı.

Ayağa kalktı, hâlâ onun elini görmezden geliyordu. "Lütfen, Raphael. Lütfen, benim için. Bırak Hugh sana yardım etsin. Kendini bu şekilde riske atmana hiç gerek yok."

"Benimle gel, Iris," dedi sessizce.

"Beni duymuyor musun?" Paltosunun yanlarını kavradı. Eğer yeterince güçlü olsaydı, onu sarsabilirdi. "Ölmeni istemiyorum."

"Kendini sebepsiz yere üzüyorsun," dedi ve yüzündeki sabırsızlık ifadesi sonunda çatladı.

"Bir intihar rotası belirlediniz," dedi sesi yükselerek. Artık histerik görünüp görünmediğini umursamıyordu. "Sizi temin ederim ki çok iyi bir nedenden ötürü endişeden deliye döndüm."

Gözlerini başka tarafa çevirdi, ağzı sinirli bir şekilde kıvrılmıştı. "Sana bunun benim savaşım olduğunu söyledim-"

"Peki!" Ellerini öfkeyle havaya kaldırdı. "Bu senin savaşın, hayatındaki tek önemli şey, ama bunu başarmak için neden ölmen gerekiyor?" Gözyaşları gözlerini ısırırken sesi alçaldı. "Söyle bana, Raphael. Lütfen söyle. Kaos'un Lordlarını alaşağı etmek için neden beni yalnız bırakmak zorundasın?"

"Iris," diye hırladı.

Sesi duyunca irkildi. Sesini yükseltmişti. O asla sesini yükseltmezdi.

Raphael içini çekti, önce aşağıya sonra da yukarıya, ona baktı. "Çünkü onu dinlendirmenin tek yolu bu."

Gözleri dehşet içinde açıldı. "O mu? Babanı kastediyorsun, değil mi? Raphael, onun günahları senin ölmeni gerektirmez. Böyle mi düşünüyorsun?"

Kaşları çatılmış bir halde ona baktı ve bir an için ona ulaştığını düşündü. Adamın soruya cevap vereceğini ve ona geri döneceğini düşündü.

Ama sonra gözlerini kaçırdı. "Kendimi öldürmeye çalışmıyorum ama ölürsem yalnız olmayacaksın. Kardeşin, arkadaşların ve Kyle var."

Yere baktı ve elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Sanki o insanlardan herhangi biri onunla aynıymış gibi.

"Lütfen," dedi, sesi duman gibi dağılıyordu. "Seninle tartışmak istemiyorum. Benimle gelmeyecek misin?"

Onunla tartışmak da istemiyordu. Bu durum kalbini acıtıyor, onu yorgun ve üzgün bırakıyordu. Onun koluna girdi çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu.

Onu oturma odasından çıkarıp merdivenlerden yukarı götürdü ve kadın kullanmadığı herhangi bir argüman olup olmadığını merak etti. Onu hareket tarzından vazgeçirmek için söyleyebileceği herhangi bir şey.

Raphael aniden durdu ve başını kaldırıp baktığında düşesin odasına geldiklerini gördü.

Kaşlarını çattı ve ona baktı.

Kaşları hâlâ birbirine yapışıktı, sanki onun tepkisinin ne olacağından emin değildi. Sanki kavgaları onu da üzmüştü. "Sana göstermem gereken bir şey olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Eve girdikleri zaman. Hugh'u görmeden önce. Tartışmalarından önce. "Evet?"

Yatak odasının kapısını iterek açtı. "Bak."

İçeri girdi ve Valente'yi şöminenin önünde elinde bir sepetle yerde otururken gördü. Yüzünde aptalca bir sırıtış vardı.

Omzunun üzerinden Raphael'e baktı. "Ne-?"

Kocası çenesini Valente'ye ve sepete doğru eğdi. "Git ve gör."

Aynı anda bir hayvan iniltisi duydu.

Dudakları aralandı ve eteklerini toplayarak aceleyle sepete gitti. Sepetin içi yumuşak bir battaniyeyle kaplanmıştı ve içinde de çok üzgün görünen küçük, tatlı, sarışın bir köpek yavrusu vardı.

Iris öylece bakakaldı. Raphael bir köpek yavrusunun onun yerine geçebileceğini mi düşünüyordu?

Yavru köpek onu görür görmez inlemeye ve havlamaya başladı, hasır hapishanesinden tırmanmaya çalıştı, ancak bacakları bunu başarmak için çok kısaydı ve geriye doğru düşerek dişi olduğunu ortaya çıkardı.

Raphael'e kızgın olması köpeğin suçu değildi.

"Oh," diye nefes aldı Iris, Valente'nin karşısındaki halının üzerinde dizlerinin üzerine çökerek. "O mükemmel."

Her nasılsa bu sözler gözlerinde yeniden yaşlar oluşmasına neden oldu.

Yavru köpeği kucağına aldı ve küçük hayvanı göğsüne yaslayana kadar Iris'in ellerinde kıpırdandı. Yavru köpek hemen minik pembe diliyle Iris'in çenesini yalamaya başladı.

Iris gözyaşlarının arasından Raphael'e baktı. "Onun adı ne?"

Başını iki yana salladı. "Bildiğim kadarıyla hiç yok. Ona bir tane vermelisin."

Iris ayağa kalktı, hâlâ titreyen yavru köpeği dikkatle kucakladı ve kocasının yanına gitti. "Teşekkür ederim."

Parmak uçlarında durdu ve daha önce söylediği her şeyi aktarmaya çalışarak onu dudaklarından öptü. Adamın bir kenara ittiği her şeyi.

Kal. Kal. Kal.

Raphael onun kollarını nazikçe tuttu ve yüzünü onunkine yaklaştırarak onu öptü. Onu sanki bir can simidiymiş gibi kucakladı.

Sanki sonsuza dek onunla kalmak istiyormuş gibi.

Yavru köpek havladı ve adam bir adım geri çekilerek öpüşmelerini kesti.

Çaba harcamadan ondan uzaklaştı.

Yatak odasından çıktı.

Iris üzüntüsünü ve gözyaşlarını içinde tutmak için gözlerini kapattı. Yavru köpeğin ipeksi başının üst kısmını öptü ve kulağına "Tansy" diye fısıldadı.

Bölüm On Dört

Böylece Ann, El'in kalp ateşini dikkatle ellerinin arasına alarak yola koyuldu. Üç gün üç gece boyunca çorak topraklarda yürüdü ve sonunda bir kez daha babasının kulübesine geldi.
El hareketsiz, gri ve soğuk bir şekilde yatıyordu, ciğerlerinden sadece bir nefes fısıltısı çıkıyordu ama Ann taş kafesi onun yanına tuttuğunda, kalp ateşi kaya duvarlardan uçarak El'in göğsünde kayboldu.
Hemen derin bir nefes aldı....
-Rock King'den

Barton'ların balosunun olduğu gece, Iris kocasının yardımıyla dikkatlice arabaya bindi ve koltuklara yerleşti. Şeftali rengindeki ipek elbisesi çok güzel olmuştu. Bileklerinde beyaz dantelden şelaleler ve eteğinin ön kısmında pembeli rozet fırfırları olan bir fraktı.

Arabada karşısında oturan Raphael'i izledi. Onunla aylar önce o baloda ilk tanıştığı zamanki kadar soğuk ve mesafeli görünüyordu ama şimdi o maskenin altını görebiliyordu. Odaklanmıştı, gözleri avının üzerindeydi, avlanmaya niyetliydi.

Titredi ve pencereye döndü. Şimdi onun neden Kaos Lordlarına bu kadar takıntılı olduğunu anlıyordu ama bunu anlaması onu daha da mutlu etmemişti.

Aslında bu onu korkutuyordu - adalet uğruna bu kadar çok şeyden vazgeçmesi. Neden kurban olmak zorundaydı?

Dışarıdan geçen fener ışıklarını izledi.

Sadece dün gece birlikte uyumuşlardı, o kadar. Iris, Raphael'e kızgınken onunla sevişmek zorunda kalmadığı için memnun olsa da, bir yanı onların yakınlığını özlüyordu.

Bir erkekle yatmak ve ona bağlanmamak zordu. Arkadaşı Katherine bir kelebek kadar özgür bir şekilde bir sevgiliden diğerine geçmişti ama görünüşe göre Iris aynı temel malzemeden yapılmamıştı.

Ya da belki de sadece o ve Raphael'di. Kombinasyonlarının uçuculuğu.

Araba, beyaz taştan yapılmış yeni bir kasaba evinin önünde durdu.

"Gel," dedi Raphael, onun inmesine yardım ederek.

Dışarıda her zamanki kalabalık vardı; konukları bırakan arabalar, kapıya doğru ilerlemeye çalışan hanımefendiler ve beyefendiler, birbirleriyle itişip kakışan uşaklar.

İçerideki izdiham dar merdivenlerden balo salonuna kadar devam etti.

Anons edildiler ve bir an için odadaki herkes sessizliğe büründü.

Iris parlak renkli kalabalığa baktı ve kendini dengelemek için derin bir nefes aldı. Bu onun Dyemore'un yeni Düşesi olarak halka açık ilk etkinliğiydi. Balo salonunda fısıldaşan insanları görebiliyordu ve dedikodusunu yaptıkları kişinin kendisi olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Daha bugün düğün haberinin tüm Londra'ya yayıldığını öğrenmişti.

Görünüşe göre o ve Raphael sezonun skandalıydı.

Yutkundu ve balo salonuna girerlerken yüzüne dingin bir gülümseme yerleştirdi.

Iris belli belirsiz tanıdığı üç bayana başıyla selam verdi ve Katherine'in arkadaşı Honoria Hartwicke'e gülümsedi. Honoria ona göz kırptı ve Iris rahatlamaya başladı. Ne de olsa bu da diğer balolar gibiydi. Önemli olan gösteriş yapmak, şıklığını sergilemek ve doğru kişilere selam verdiğinden emin olmaktı.

Bunu sayısız kez yapmıştı.

"Sana bir bardak punç getireyim mi?" Raphael sıcak odada on dakika kadar dolaştıktan sonra onun kulağına mırıldandı.

"Bu çok hoş olurdu," dedi minnetle.

"Belki de oturmak istersiniz?" Küçük bir pencere oyuğundaki bir grup sandalyeyi işaret etti.

Minnetle başını salladı; kalabalığın gözlerini tekrar üzerine çekmeden önce biraz yalnız kalmaya aldırmazdı. Raphael gitmeden önce onu oturttu.

Neredeyse anında, bir çift hanımın yanlarına gelmesiyle rahatlama umutları suya düştü. Iris hanımlardan birini çok az tanıyordu -Bayan Whitehall bir başhemşire ve sosyete etkinliklerinin vazgeçilmeziydi.

Onunla sohbet etmek istedikleri anlaşılınca İris ayağa kalktı.

"Majesteleri," diye haykırdı Bayan Whitehall, "Bayan Mary Jones-Thymes'ı takdim edebilir miyim? Bayan Mary Jones-Thymes, Ekselansları Dyemore Düşesi."

Orta yaşlarda, kızıl saçları şüphe uyandıran bir hanımefendi olan Bayan Jones-Thymes reverans yaparken Iris başını eğdi.

Bayan Jones-Thymes dikkatle, "Evliliğinizle ilgili haberler şehirde çok konuşuluyor, Majesteleri," dedi.

Iris gülümsedi. "Hiç şaşırmadım, çok ani oldu." Onlara haydutlarla ilgili hayali hikayeyi ve Raphael'in iyi adını kurtarmak için evlilik konusundaki cesur ısrarını anlattı.

"Ne korkunç bir hikâye," dedi Bayan Whitehall okumayı bitirdiğinde. "Çok korkmuş olmalısınız."

Iris bu konuda herhangi bir hile yapmadan kabul etti.

Bayan Whitehall dudaklarını büzerek yüzünü buruşturdu. "Kardeşinizin evlenme kararınızda size yardımcı olamaması çok kötü oldu. Evlilik sözleşmesini müzakere etmek her zaman söz konusu hanımefendinin çıkarlarını en iyi şekilde gözeten bir beyefendi tarafından yapılmalıdır. Her kadının, özellikle de böylesine önemli kararlar verirken, erkeksi bir danışmanın etkisine ihtiyacı olduğunu düşünüyorum."

Iris'in gülümsemesi biraz sertleşti. "Sanırım kendi başıma yeterli bir karar verdim."

"Peki ya siz, Majesteleri?" Bayan Jones-Thymes nazikçe sordu. "Böyle ani bir karar verirken tüm gerçeklerin farkında olduğunuzdan hiç emin değilim."

Iris gözlerini kıstı. "Hangi gerçeklerden bahsediyorsun?"

Önündeki hanımlar birbirlerine baktılar.

Bayan Whitehall boğazını temizledi. "Söylentiler var, hayatım. Sen ya da kardeşin bunlardan haberdar olsaydınız, Majesteleri'yle evlilik konusunda bu kadar aceleci davranmak konusunda daha temkinli olmanızı sağlayabilecek söylentiler."

Iris dudaklarını sıktı. "Dedikodulara hiç ilgi duymadığımı fark ettim."

"Hayır mı?" Bayan Jones-Thymes mırıldandı. "Dyemore Dükü'nün küçük çocuklarla arkadaşlık etmekten hoşlandığını bile mi?"

Lord Barton'ın evi balo için çok küçük, diye düşündü Raphael sinirli bir şekilde. İçecekler dans salonundan oldukça uzaktaydı ve aradaki geçitler şimdiden terleyen bedenlerle dolmuştu. Dolgun peruklu iki yaşlı beyefendinin yanından geçip Andrew Grant ile yüz yüze geldi.

"Dyemore." Andrew hızla omzunun üzerinden baktı. "Burada olacağın hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Raphael kaşlarını kaldırdı. "Düşesimi sosyeteyle tanıştırmanın zamanı geldi. Yalnız mı katılıyorsunuz?"

Andrew'un gözlerinde huzursuz bir ifade vardı. "BEN... BEN-"

Ancak cevap veremeden ağabeyi arkasında b e l i r d i .

Vikont Royce'un ince ağzı kızgınlıkla çarpılmıştı. "Seni tutan ne, Andy, ben-"

Raphael'i görünce kısa kesti. "Majesteleri." Kardeşine bir bakış fırlattı. "Londra'da olduğunuzu bilmiyordum."

"Eşim ve ben daha birkaç gün önce geldik," dedi Raphael yumuşak bir sesle. Andrew'u Londra'da gördüğünden ve onunla konuştuğundan söz etmedi. "Gerçi yolda bir handa saldırıya uğradık. Bu konuda bir şey biliyor olamazsın, değil mi?"

"Neden yapayım ki?" Royce ters ters baktı.

Raphael omuz silkti. "Ortak arkadaşımız-"

"Pardon, pardon." Lavanta rengi takım elbiseli genç bir adam yanından geçti.

"Burası bu tartışmanın yeri değil," diye tısladı Royce. "Beni takip edin."

Raphael başını eğmek için ancak vakit bulabilmişti ki diğer adam arkasını dönüp kalabalığın arasına daldı, kardeşi de arkasındaydı. Raphael de onu takip etti. Andrew'un ağabeyine Raphael'le konuştuğunu söylememiş olması ilginçti. Belki de orada bir müttefik bulabilirdi? Andrew Kaos Lordları'nın yapabileceği en kötü şeylere katlanmıştı.

Royce onları iki koridordan geçirdi ve sonunda bir holün sonundaki gizli bir kapıya götürdü. Vikont kapıyı açtı ve Raphael'e kendisiyle kardeşinin önünde içeri girmesini işaret etti.

Küçük bir çalışma ya da oturma odası gibi görünüyordu ama loştu, ocakta ateş yoktu.

Hector Leland onlar içeri girerken sandalyesinden kalktı.

"Seni ne aldı-" Raphael'i görünce sözünü kesti.

Leland'ın gözleri büyüdü ve bir mesaj verircesine hızla Raphael'in arkasına geçti.

Raphael döndü ama Leland'ın hangi kardeşine baktığını anlayamadı.

Her halükârda, Leland ona dönüp bakana kadar toparlanmıştı.

"Onu neden buraya getirdin?" Leland tısladı. Artık kesinlikle Vikont Royce'la konuşuyordu. Sanki onların korumasını istiyormuş gibi kardeşlere yaklaştı.

Royce yüzünü buruĢturdu ve Leland'la kardeĢini bırakıp odanın öbür ucuna, bir sürahinin durduğu yan masaya doğru yürüdü. Kendine büyük bir kadeh doldurdu ve bir yudum aldı. "Dyemore orada, herkesin kulak misafiri olabileceği bir yerde Lordların işini tartışıyordu."

Burada, kalabalıktan uzak bir odada bile Royce'un sesi alçak ve dikkatliydi.

Leland başını Raphael'e doğru salladı. "Ne amaçla? Dionysos'u seni öldürmesi için kışkırtmaya mı çalışıyorsun?"

"Zaten bir kez denedi," diye söylendi Raphael. "Onu daha fazla kışkırtarak kaybedecek bir şeyim yok."

Andrew sessizce, "Bu tam olarak doğru

değil," dedi. Diğer üç adam ona döndü.

Andrew sanki ilgi odağı olmak onu geriyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Ne demek istiyorsun?" Raphael sordu.

Andrew dudaklarını yaladı. "Değer verdiğin insanlar olmalı. Eski Leydi Jordan'ı kurtardınız ve hatta onunla evlendiniz. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi? Ve bir teyzen yok mu? En azından bir tür kadın akraban. Soğuk bir hayvan olduğunu biliyorum, ama Thames Nehri'nde yüzerken ya da Hyde Park'ta bir ağaca asılı olarak bulunsaydı, bu seni birazcık da olsa ürpertmez miydi?"

Raphael'in damarları sanki buzla doluymuş gibi hissediyordu ama dehşete kapılacak zamanı yoktu. Hem Zia Lina hem de Iris için duyduğu derin korkuyu kabullenmeye.

Sürü hayvanları, içlerinden biri yaralandığında ya da korku gösterdiğinde saldırır.

Burada zayıflığı göze alamazdı.

Bu yüzden saldırıya geçti.

Andrew'a doğru yaklaştı ve kısa boylu, zayıf adamın Leland'a dönmesine neden oldu. "Dionysos'un düşünceleri hakkında çok şey biliyor gibisin," diye hırladı Raphael diğer adamın yüzüne. "Nasıl plan yaptığını. Nasıl intikam aldığını. Nasıl öldürdüğünü bile. Aslında o kadar çok ki, senin Dionysos'un ta kendisi olduğunu düşünmeden edemiyorum." Elini Andrew'un boğazına doladı. "Ve eğer durum buysa, aramayı bırakabilir ve tartışmamızı şimdi bitirebilirim."

Aslında elini Andrew'un boğazına dolamamıĢtı ama diğer adam parmaklarıyla onun elini tırmalıyordu. "Hayır! Anlamıyorsun... Ben... Ben-" "Saçmalama Dyemore," diye söylendi Royce, hâlâ sürahinin yanındaydı ve sesi sıkılmış gibiydi. "KardeĢim, Ģuradaki Leland'dan daha fazla Dionysos değil. Hiçbirimiz Dionysos değiliz. Onun kim olduğunu bile bilmiyoruz."

"Öyle değil mi?" Raphael yumuşak bir sesle söyledi. Royce'un gölgesine doğru kaçışan Andrew'u bıraktı. "O zaman Londra yolundaki bir handa adamlarımla bana yapılan saldırıyı nasıl açıklıyorsun?"

"Ne saldırısı?"

Raphael, Leland'ın sesiyle döndü ve kaşlarının birbirine yaklaştığını gördü.

"Lawrence Dockery Londra yolunda bir handa beni sırtımdan bıçaklamaya çalıştı," dedi Raphael. "Onu ben öldürdüm."

"Onu öldürmek mi?" Leland bembeyaz kesildi.

"O halde Dockery'nin kim olduğunu biliyorsun," dedi Raphael kesin bir ifadeyle. "Sadece Dionysos'un tüm üyelerin isimlerini bildiğini sanıyordum."

"I ..." Leland hızla gözlerini kırpıştırdı. "Ama herkes Dockery'nin Dionysos'un evcil hayvanı olduğunu biliyordu. Hiç korkusu yoktu, hatta eğlencelerde maskesini bile çıkarırdı." Titredi ve yere baktı. "Gerçekten, ölmesine şaşmamalı."

Raphael yumuşak bir sesle, "Sesin pişman olmuş gibi gelmiyor," dedi. Leland çenesini kaldırdı. "Olmalı mıyım?"

"Tanrı aşkına!" Royce arkalarından homurdandı. "Bütün

bu soruların anlamı ne Dyemore? Bir ay sonra bu saatlerde ölmüş olacaksın ve Kaos'un Lordları

her zaman olduğu gibi devam edecek. Şimdi. Karınızın hala bıraktığınız yerde olup olmadığını kontrol etseniz iyi olur, değil mi?"

Raphael dudağını kaldırdı ama tehdidi görmezden gelemezdi. Kalabalık bir balo salonunda Iris kaçırılabilirdi ve kimsenin bundan haberi olmazdı.

Kapıya doğru yürüdü, yolda Leland'ın yanından kabaca geçti.

"Dikkat et!" diye bağırdı diğer adam, onun kolunu tutarak. Leland fısıldadı, "Yarın benim evimde."

"Bırak beni," dedi Raphael yüksek sesle, duyduğuna dair hiçbir belirti vermeden.

Koridora doğru ilerledi, fazla giyinmiş bedenlerin yanından geçti.

Leland ondan ne istiyordu? Raphael'e katılmaya, belki de Kaos'un Lordları'nın liderliğini ele geçirmesine yardım etmeye hazır mıydı? Raphael her zaman Leland'ın yanında Grant kardeşler olmadan hareket edemeyecek kadar korkak olduğunu düşünmüştü ama belki de adamı yanlış değerlendirmişti.

Ya da bir çeşit tuzaktı.

Şimdiye kadar insan kalabalığı ve tüm odaları aydınlatmak için yanan binlerce mum evi öyle ısıtmıştı ki, sanki hepsi bir koku yahnisi içinde fokurduyordu: aşırı miktarda tatlı parfüm, vücut kokusu ve düzinelerce peruk ve binlerce mumdan gelen balmumu.

Raphael dişlerini sıktı ve büyük bir çabayla kalabalığın arasından kabaca itişip kakışmaktan kaçındı. Birden fazla kişi yüzüne bakıp irkildi ama o bakışları ve mırıldanmaları duymazdan geldi.

Ta ki bir fısıltı duyana kadar.

"Erkek aşık."

Iris en az on beş dakikadır Raphael'i arıyordu, cesetlerin baskısı avını daha da zorlaştırıyordu. Leydi Barton çok sevinecekti; balosu tam bir başarı göstergesiydi. Ama Iris neredeyse panik içinde göğsünün sıkıştığını hissetti. O

Raphael'i bulup onunla sessizce yalnız konuşmak gerekiyordu. Kötü dedikodulardan onu özel olarak haberdar etmeliydi.

Mümkünse o duymadan önce.

Umutsuz bir iş üzerinde olduğunu düşünmeye başlamıştı. Gittiği her yerde söylentinin parçalarını duyuyordu. Dedikodular balo boyunca bir yangın gibi yayılıyordu.

Ve hala Raphael'i görmemişti.

O neredeydi? Panç odasına gitmiş ama onu bulamamıştı. Kendisine doğru gelirken onu kaçırmış olabilir miydi? Oyuktaki koltuğa geri dönmeli miydi - ya da belki de punç odasına geri dönmeli miydi?

Balo salonundan çıktı ve büyük merdivenlere geri döndü, çünkü henüz bakmadığı tek yer orasıydı.

Basamakların başında bir kalabalık vardı ama merdivenin kendisinde sadece birkaç kişi bulunuyordu ve bunların hiçbiri de Raphael değildi.

Iris çaresizlik içinde döndü ve gözlerini acıtan turuncu ve yeşil çizgili iğrenç bir elbise giyen bir kadına çarptı. Tökezlediğini hissetti ve bunu yaparken biri onu arkasından sertçe itti.

Merdivenlere doğru.

Kendini sallanırken hissetti, ayak parmakları en üst basamağın en ucundaydı.

Tutunacak bir şey yok.

Ve sonra biri onu yakaladı, sert bir göğse doğru sıkıca geri çekti. "Iris."

Nefes nefese kaldı ve başını kaldırıp baktı.

Raphael boş kristal gözlerle ona bakıyordu, ağzı kenetlenmişti, yara izi yüzünde bir damga gibi duruyordu. "Neredeyse merdivenlerden aşağı düşüyordun. Boynunu kırabilirdin."

"Birisi..." Nefes nefese kaldı ve düşmeye ne kadar yakın olduğunu fark edince titremeye başladı. "Biri beni itti."

Başı anında yukarı kalktı ve kalabalığı taradı. "Kim?"

"Ben... Ben görmedim."

Adamın dikkati tekrar kıza yöneldi. "Gitmemiz gerekiyor." Kız sadece titreyerek başını sallayabildi.

"Evet."

Dirseğinden tuttu ve onu merdivenlerden aşağı indirmeye başladı.

Arkalarında mırıldanan dedikodular durmadı.

Hatta Raphael'in orada olmasıyla daha da gürültülü oldu.

Merdivenlerin dibinde dürümlerini bekleyen bayanlar hayranlarının arkasından bakıp fısıldaştılar.

Beyefendiler kaşlarını çattı, başlarını salladı ya da dudak büktü.

Hanımlar evlenmemiş kızlarını aceleyle uzaklaştırdılar.

Raphael yüz ifadesini hiç değiştirmedi. İleriye baktı, soğuk ve mesafeli, bükülmüş dudağında hafif bir alay vardı.

Eğer onu tanımasaydı, günlerini onunla konuşarak ve bedenini onunla paylaşarak geçirmeseydi, dedikodulara inanabilirdi.

Oh, ama yapmadı. Bir

dakikalığına bile.

Dahası, bu iğrenç söylentilerin kocasına ne yaptığını artık biliyordu. Donmuş maskesinin altında içi acıyor olmalıydı.

Sonunda daha önce olduğu kadar kalabalık olmayan girişe vardılar. Raphael kapıda bekleyen uşaklardan birine bir emir verdi ve ardından arabanın çekilmesini beklerken Iris'in şalını giymesine yardım etti.

Eli kolunun üst kısmında bir mengene gibiydi ve Iris ileride morlukları olacağını biliyordu ama bir şey söylemek istemedi.

Sessizlik içinde beklediler, Iris onun rahatlatıcı gücüne yaslandı.

Saatler sonra nihayet araba geldiğinde, onu arabaya doğru yürüttü.

Raphael onu içeri sokmadan önce Ubertino'yu sürücü koltuğunda görecek kadar zamanı vardı.

Iris oturdu ve araba hareket ederken kocasını izledi. Çok sert bir şekilde oturuyordu ve onun gözlerine bakmıyordu. İçine kapanıyor, buz kesiyordu, sanki kadının buna inanacağını düşünüyordu...

Bir şey onu kalçasından dürttü.

Dalgınca yer değiştirdi ve keskin bir yumruk hissetti. Ne...?

Eteklerini yoklamak için elini aşağı indirdi. Belki de çantasındaki bir tel kopmuştu. Eli metal bir şeye dokundu ve sıcak bir acı son iki parmağını kesti.

"Oh!"

Raphael başını kaldırdı, gri gözleri kısılmıştı. "Ne oldu?"

"Eteğimdeki bir şey beni kesti," dedi.

Arabanın içinde hızla ilerledi. "Bir bakayım." Ellerini kaldırdı.

Zekice kadının hacimli eteklerini karıştırdı ve sonra durakladı. Iris bir çekiştirme hissetti ve sonra elinde uzun ince bir bıçak tutuyordu. Arabanın fenerinin ışığı bıçağın üzerinde parlıyordu.

Gördüklerini anlamlandırmaya çalıştı. "Ne ...?"

Ona döndü ve ışık gözlerinden bıçakta olduğu gibi keskin bir şekilde parladı. "Orada biri seni öldürmeye çalıştı. Neredeyse merdivenlerden düşüyordun. Bu bir saldırıydı. Bir şekilde ıskalamışlar ve bıçak çantana sıkışmış." Başını salladı. "Ama düşseydin büyük ihtimalle ölürdün."

"Senin orada olman dışında." İtişin bir kaza olmadığı belli olmasına rağmen şimdi daha dengeli hissediyordu. "Beni kurtardın, Raphael."

"Seni bıçaklamaya çalışan her kimse ben orada değildim." Gözleri donmuştu. "Bıçak girmiş olsaydı, ölmüş olurdun. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmazdı."

Iris sağ elini açtı. Son iki parmağı lamba ışığında siyah bir sıvıya benzeyen bir şeyle kaplanmıştı.

Bir düşmanın sizi öldürmek istediğinin farkında olmak bir şeydi, ama ölümün neredeyse sizi ele geçirdiğini görmek tamamen daha içgüdüsel, daha ani bir şeydi.

"Bu da ne?" Raphael homurdandı. Kızın elini tuttu ve ışığa doğru yaklaştırdı.

Şimdi kan açıkça kırmızıydı.

Bir süre parmaklarındaki kana baktı ve sonra onu kucağına almak için bedenini kaldırdı, güçlü kolları onu sardı. Boyun örtüsünü çıkardı ve elinin etrafına sardı.

İtiraz etmeyi düşünmedi bile, sadece başını onun göğsüne yasladı. "Bıçaklanmadım. Merdivenlerden düşmedim. Güvendeyim." Yanağının altından onun yavaş ve güçlü kalp atışlarını duyabiliyordu. "Seninle güvendeyim."

Adamın kolları sanki cevap verircesine kadının etrafında sıkılaştı.

Chartres House'a giden yolun geri kalanını bu şekilde kat ettiler.

Araba durduğunda ve kapı Ubertino'nun yüzünü gösterecek şekilde açıldığında bile Raphael gitmesine izin vermedi.

Korsikalı'ya baktı. "Karımı öldürmeye çalıştılar."

Ubertino'nun yüzündeki gülümseme silinip gitmişti. Gözleri kısıldı ve Iris birden bu adamı Berberi Sahili'ndeki bir korsan olarak görmeye başladı. "Nöbetçiler koyacağım. Hayatım pahasına, bu bir daha olmayacak, Majesteleri."

Raphael başını salladı.

Sonra Iris'i nazikçe arabanın koltuğuna bıraktı, arabadan indi, ayağa kalkmasını bekledi ve sonra onu tekrar kollarına aldı.

Kadınlara yakışmayan bir gıcırtı çıkarmış
olabilir. Ön basamakları tırmandı.

Boğazını temizledi. "Yürüyebilirim."

Kapı açıldı ve Murdock'ın gözleri büyüdü.

Raphael uşağı görmezden geldi. "Hayır,
yapamazsınız."

İki uşağın yanından geçerek giriş holüne girdi ve nefes bile almadan büyük merdivenden çıktı.

Iris bağlı olmayan eliyle adamın yeleğini kavradı ve parmaklarının altında kasların gevşeyip gevşediğini hissetti. Yüzü sabitti.

Sonunda dük odasına ulaştılar ve Raphael kapıyı omuzlayarak açtı. Odayı geçti ve onu yatağa yatırdı, sonra da ayakkabıları ve her şeyiyle arkasından tırmandı ve onu göğsüne çekti.

Oda, yanan bir ateş dışında karanlıktı.

Sessizlikte onun nefes alışlarını duyabiliyordu, eşit ve sabit.

"Değilim," dedi ve birden başladı. Kadın dudaklarını yaladı. "Ne değil?"

"Küçük çocukları taciz eden biri. Ya da küçük kızları. Annemin mezarı üzerine, ruhum üzerine, bu ya da öteki hayatta değer verdiğim her şey üzerine yemin ederim ki çocuklara asla ama asla o şekilde dokunmadım, bakmadım ya da düşünmedim. I-"

"Raphael." Onunla yüzleşmek için mücadele etti, çünkü Raphael kollarını onun boynundan çekmiyordu. "Raphael, lütfen dinle."

Durdu, nefes alış verişi artık düzensizdi.

Tutuşunu test etti ve oturabildiğini, arkasını dönüp ona bakabildiğini gördü.

Yatağın gölgeliğine bakıyordu, gözleri buz tutmuş ve bomboştu.

Bu bakışı durdurmak zorundaydı.

"Biliyorum," dedi ona ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Fısıldadıkları şeyleri asla yapmayacağını biliyorum. Hepsinin yalan olduğunu biliyorum. Sana inanıyorum, sevgilim. Sana inanıyorum."

Gözlerini kapattı.

Ve onları açtığında buzlar erimişti. Kristal gözlerinde yaşlarla ona bakıyordu.

"Iris, Iris'im," diye fısıldadı ve onun dudaklarını kendi dudaklarına çekti.

Onu ölmek üzere olan bir adam gibi öptü. Son nefesini veren bir adam gibi.

Sanki ona değer veriyormuş gibi.

Ve Iris'in içindeki bir şey çiçek açıp göğsünde genişledi ve onu patlatacak kadar dolu görünüyordu. Ona karşı hissettiği bu duyguyu zapt edebileceğinden emin değildi.

Kocası.

Bu adama değer veriyordu, hem de çok. Belki daha da fazla.

onu önemsemekten çok.

Bu düşünce onu korkutmalıydı ama hissettiği tek şey mutluluktu.

Mutluluk.

"Iris." Sesi çaresiz geliyordu. Çözülmüş. Ve onu tutarken ellerinin titrediğini fark etti.

Aniden ayağa kalktı ve onu çevirdi, böylece kadın yatağa uzandı. Eteklerini yukarı itti, çantasının bağlarını buldu ve çekip çıkardı ve yere fırlattı.

Sonra yine onun üzerindeydi, ağzını boynunda gezdiriyor, köprücük kemiğini ısırıyordu.

Parmaklarını adamın başının arkasındaki saçlarda gezdirdi, tuttu, adam onun üzerinde bu kadar dikkatle hareket ederken tutunmaya çalıştı.

Onunla sevişirken kontrol hep ondaydı.

Şimdi bir tür dürtüyle hareket ediyor gibiydi.

Bir hayvanın ihtiyacı.

Bu düşünce onu tahrik ederek ürpertti. Omuzlarına yapışmasına neden oldu.

Adamın elini bacağında, jartiyerinin üzerinde, çıplak teninde hissetti, aceleci ve sıcaktı. Hâlâ tamamen giyinikti, tıpkı onun gibi, ama adam soyunmak için zaman ayırmak istemiyor gibiydi. Parmakları kadının bacaklarının üstündeki bukleleri sahiplenircesine örttü ve başını kaldırdı.

"Benim için bacaklarını aç," dedi, gözleri amansızdı.

Nefes aldı ve daha hareket etmeye başlamışken bile karnında sıvı sıcaklığın biriktiğini hissetti.

Onun tarafından büyülendiğini, kendi cinselliği tarafından büyülendiğini hissetti. Onunla evlenmeden önce içinde var olduğunu bile bilmediği bir şeyi ortaya çıkarmıştı.

Temel, ilkel bir şey. Hissetmeye yönelik bu şiddetli dürtü hep var mıydı? Yoksa ona dokunmasıyla ortaya çıkan bir şey miydi?

Ona dokunması mı?

Bu yönüne karşı dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Kadınlara sık sık hayvani dürtülerini görmezden gelmeleri öğütlenirdi. Kibar olmaları. Resmi. Soğuk.

Ama kadının arzusunun alevleri, adamın dürtüsüyle buluşup daha da alevleniyor, sarhoş ediyordu.

Harika hissettirdi.

Görmezden gelinemeyecek kadar iyi. Vazgeçilemeyecek kadar iyi.

Ve parmakları vulvasının ıslaklığında, zevkinin derinliklerinde gezindiğinde, gözleri hâlâ onunkilere takılı bir şekilde haykırdı.

Gülümsedi, yara izi yüzünden çarpık ve uğursuz ama yine de bir gülümseme. Pek de kibar ya da centilmence olmayan bir gülümseme.

Ama sadece onun için olan bir

gülümseme. Sadece onun için.

Daha önce hiçbir erkek, hiç kimse ona böyle bakmamıştı.

Onun altında kamburlaştı, kalçaları yukarı kalktı, o elden, o bakıştan daha fazlasını almaya çalıştı. Adam başını eğdi ve kadının ağzını kapattı, bir parmağını kadının yumuşaklığına sokarken dudaklarının arasından soktu.

Adamın altında titriyor, adam onu öyle derinden öperken inliyordu ki, aklını kaybedebileceğini düşündü.

Başparmağını klitorisinin üzerine hızlı ve sert bir şekilde sürtüyordu ve öpüşmeyi keserek cehennem ateşi kadar karanlık bir sesle mırıldandı: "Elimi ıslat. Bana arzunu göster. Bana her şeyini göster. Benim için şişmiş ve pembeleşmiş tatlı amına bakmama izin ver. Seni ağlatmak istiyorum. Tüm zevkini istiyorum Iris, tüm acını, olduğun her şeyi. Sen benim kara gecemdeki ışıksın. Benim için gel."

Ve aydınlanmasının bembeyaz mutluluğuyla, onun sözlerinin, ellerinin ve ağzının sarsıcı farkındalığıyla eğildiğini hissetti. Nefes nefese kalmış, titriyordu,

kaybolmuş, görmeyen. Varlığının merkezi zevkle titreşiyor.

Gevşek bir şekilde uzandı ve adamın çaresiz bir sesle küfrettiğini duydu ve sonra ağırlığını üzerinde hissetti.

Gözlerini açtı ve adamın yüzünün sertleştiğini ve bakışlarının ona kilitlendiğini gördü.

"Raphael," diye inledi, yalvarıyordu. İstiyordu.

"Lütfen." "Yapamam," dedi Raphael. "Tanrım, yapamam."

Adamın kalçalarının kendininkilerle buluştuğunu hissetti ve pantolonunun paçasının açık olduğunu fark etti. Adamın sikini, sert ve sıcak bir şekilde kalçasında hissetti ve kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

İnkâr etmesine rağmen çok yakındaydı ve onu istediğini biliyordu. Artık soğuk olmayan gözlerindeki vahşi bakıştan. Kalçalarının kontrolsüzce teklemesinden.

Onu istiyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı, kalçalarını davet edercesine yukarı kaldırarak.

Çok yakındı. Çok yakındı. "Lütfen, aşkım."

Acı çekiyormuş gibi gözlerini kapattı. Sanki göğsüne büyük bir kılıç saplanmış, kalbini, ciğerlerini ve karaciğerini delip geçmişti. Kalçaları kadının üzerine daha sıkı yerleşti ve kadın onu kıvrımlarında hissetti.

Tanrım, onun kendisini doldurmasını istiyordu.

Avucunu adamın yüzünün yan tarafına bastırdı.

Başını çevirdi ve avucunu öptü... ve aynı zamanda içine girdi.

Ani istila karşısında nefesi kesildi. Sonunda onun sikini içinde hissedince. Gerginliği, dolgunluğu ve ihtişamıyla.

Tekrar itti ve kadının içine olabildiğince girerek tamamen oturdu. Kadının bacakları adamın kalçalarına uyum sağlayacak şekilde açılmıştı ve adam kadının içine derinlemesine, samimi bir şekilde bastırmıştı.

Kollarını yukarı kaldırdı ve sikini kadının vücudundan neredeyse sonuna kadar çekip sonra tekrar içeri sokarken kendini orada tuttu.

Nefes nefese ağzını açtı ve adamın kristal grisi bakışlarını tuttu. Kalçaları şimdi çalışıyordu, sert bir tempoyla içine giriyor, onu tekrar tekrar dolduruyordu.

O asla...

Daha önce hiç böyle olmamıştı.

Çok yoğun. Çok samimi. Çok yıkıcı.

Burun delikleri biraz daha genişledi ve ağzını çevreleyen çizgiler derinleşti. O güzel, bükülmüş dudaklarıyla hırladı ve kadın yine düşmenin eşiğindeyken onun kendisiyle sevişen bir iblise benzediğini düşündü. Yaşam, ışık ya da muhtemelen kurtuluş için savaşan bir iblis. Ama şimdi kalçaları neredeyse kontrolden çıkmış bir şekilde hareket ediyor, hem onu hem de onu daha da yükseğe çıkarıyordu.

Alçaldı onun Kafa ve parladı at onu itibaren altında onun Kaşlarını çattı, dişlerini gösterdi.

Ve birden ne yapması gerektiğini anladı.

"Benim için gel kocacığım," dedi. "Bana olduğun her şeyi ver. Bana karanlığı ve aydınlığı ver. İkisini de kabul ediyorum. Sikini içimde istiyorum. Seni istiyorum."

Başını geriye atarak bağırdı, kalçalarını kızın içine doğru pompalarken boynundaki tendonlar gerildi, sarsıldı.

Bu manzara onu muhteşem, sıcak bir zevk dalgasına sürükledi. Hâlâ pantolonunun içinde olan adamın kalçalarını kavradı ve yıldızlar görerek ona doğru ilerledi.

Nefes nefese kaldı ve başını onun omzuna bıraktı, kuzguni kanat saçları yüzünü gizlerken ağzını onun boğazına doğru açtı. Hâlâ titriyordu, küçük artçı zevk şokları içinde dalgalanıyordu.

Enfes hissediyordu.

Adam ona doğru nefes alıyordu, vücudunun yarı üstünde yarı dışında yatıyordu ve kadın adamın çok geçmeden ağırlaşabileceğini düşündü ama henüz değil. Henüz değil. Böyle oyalanmak, onun sıcaklığında güvende olmak istiyordu.

Sevgisinden emin.

Gözlerinin yaşardığını hissetti. Onunla sevişmişti-

Sonunda. Artık gerçekten evliydiler.

Şimdi gerçekten birleşmişlerdi.

Varlığını sevinç kaplamıştı. Bu adamla çok mutluydu. Bu, eski evliliğinde, hatta tüm hayatında eksik olan şeydi.

Bir aidiyet duygusu.

Huzur duygusu.

Onu seviyordu. Bunun farkına varması içinde harika bir parıltı yarattı.

Raphael'i severdi.

Çok geçmeden onun değiştiğini hissetti. Teni onunkinden ayrıldığında o yüce hüzünlü anı hissetti. Yataktan kalktı.

Onu izlemek için yuvarlandı.

Kıpırdamadan duruyordu, sırtı ona dönüktü.

Iris kaşlarını çattı. "Raphael," diye seslendi usulca ve sesinin ne kadar boğuk olduğunu duyunca yüzünün kızardığını hissetti. "Yatağa geri dön."

Döndü.

Yüzü bembeyazdı, yara izi teninde kızıl bir yılan gibi duruyordu. "Hayır. Hayır, ben ..." Sanki felaket bir şeymiş gibi ona baktı.

Sanki iğrenç biriymiş gibi.

Iris büzüştüğünü hissetti. Ölüyordu.

"Raphael?" Odadan dışarı çıktı.

On Beşinci Bölüm

Şimdi El hızla yeniden güçlendi, yanakları pembeleşti, gözleri parladı ve kahkahaları küçük kulübeyi doldurdu. Yatağından kalktı ve daha önce yapabildiği tüm işleri ve daha fazlasını yapabildi.
Ve sonra Ann babasına ve El'e Kaya Kralı'na dönmesi ve bir yıl bir gün boyunca onun karısı olması gerektiğini söyledi....

-Rock King'den

Raphael, Dük'ün odalarının bitişiğindeki odada -soyunma odasında- durdu ve şalvarının düğmelerini iliklemeye çalıştı.

O ... Yüce

Tanrım.

Iris'in içine girmişti. Iris'in içine boşalmıştı.

Elleri titriyordu ve nefes alışları sertleşmişti. Dalgın bir şekilde, zihninin küçük bir köşesinde, sesinin saldırmak üzere olan bir ayıya benzediğini düşündü.

O ne halt etmişti?

Kadının kokusunu üzerinde hissedebiliyordu; çiçekli bir parfüm ve şimdi onu tahrik eden ve çok sevdiği amının kokusu.

Sanki karnına yumruk yemiş gibi nefesi kesildi.

Bu olaydan sonra. Babası onu tüm canlılar için mahvettikten ve yalnız karanlığa attıktan sonra, çok uzun bir süre cinsiyetsiz bir varlık olmuştu.

Kendini temiz tutmak için yapılması gerekenleri yapmak dışında kendine dokunmamıştı.

Başkalarına şehvetle bakmamıştı.

Cesetlerden tiksinmek dışında hiçbir şey düşünmemişti.

Gerçekten de, doğru inanca sahip olsaydı, rahipliğe örnek bir aday olurdu.

Ama sonra, on altıncı yılında, işler yavaş yavaş değişmeye başlamıştı. Bir kız görmüş ve gözleri kızın göğüslerine takılmıştı. Geceleri ve giderek daha sık olarak gündüzleri ereksiyon olmasını artık görmezden gelmiyordu.

Sonraki birkaç yıl içinde tam boyuna ulaşmıştı.

Ata binme konusunda o kadar ustalaşmıştı ki ne eyere ne de üzengiye ihtiyacı vardı ve hayvanı sadece kalçaları ve topuklarıyla yönlendirebiliyordu.

Dövüşmeyi öğrenmişti ve bir keresinde adanın ıssız bir yerinde tek başına dolaşırken kendisini soymak isteyen bir adamı yere sermişti.

İtalyanca, Korsikaca, Latince, Yunanca ve Fransızca öğrenmişti. Bir erkek olmuştu.

Ve yirmi birinci yılında evinde çamaşır yıkayan dul kadınla yattı. Elleri sertti, ama nazik bir ruhu vardı, kendisinden on yaş büyüktü ve hiçbir şekilde rastgele bir kadın değildi. Onunla üç kez daha buluştu ve ona bir kulübe ve bir fırın alıp ekmek satmaya başlaması için yeterli para verdi.

O zamandan beri iki kadınla daha
birlikte oldu. Hiçbiri sevgili olmamıştı.

Ve onların içine girmemişti. İçlerine girmemişti.
herhangi
bir kadın.
Iris'e
kadar.

Tanrım. O ne yapmıştı? Asla çocuk sahibi olmayacağına dair kendi kendine yemin etmişti. Babasının lanetli soyunu devam ettirmeyeceğine dair.

Onun yüzünden kendini feda etmişti.

Onun tüm savunmasını yok etmişti.

"Raphael?"

Kadının sesiyle sertleşti ve sonra döndü.

Kapı aralığında tereddüt etti. Soyunmuştu ve üzerinde sadece bir kombinezon ve şal vardı, saçları omuzlarına dökülmüştü.

Parladı.

Işığı gözlerini acıttı ve gözlerini onun parlaklığına karşı kapattı. "Git buradan."

"Hayır."

Onun bu basit sözü başını kaldırıp bakmasına neden oldu.

Dudakları titriyordu ama kapı aralığında cesur ve dik durarak gitmeyi reddetti. Onu yıkık dökük harabesinde bırakmayı reddediyordu.

"Raphael," dedi, "sorun nedir?"

Gözlerini ona dikti. Gerçekten bu kadar habersiz olabilir miydi?

"Ben... Ben bir hata yaptım," dedi sesini düz tutmaya çalışarak. Bağırmamaya çalışıyordu. Bu onun hatası değildi.

Hata -zayıflık- ondaydı.

"Ne..." Dudaklarını yaladı. "Ne demek istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Sana sayısız kez söyledim."

Onun sessiz nefes alışını duydu. "Çocuk istemedin. Evet, bunu bana söyledin, ama eğer-"

"Evet!" Bağırmamak için verdiği savaşı kaybetmişti. "Yüce Tanrım, evet. Babam bir canavardı. Onun gibi bir çocuk sahibi olma riskini göze alamam. Anlamıyor musun-"

"Görüyorum ki baban değilsin." Ona doğru bir adım attı. "Eğer-"

"Nereden biliyorsun?" Kendi saçlarını kavradı. Sanki akıl sağlığı gözeneklerinden dışarı sızıyormuş gibi hissediyordu. "Nasıl bilebilirsin ki? Damarlarımda onun kanı var. Beynimde onun sözleri ve eylemleri var. Beni onun gibi yetiştirdi. Benim de onun kadar canavar olduğumu görmüyor musun, anlayamıyor musun?"

"Hayır!" Ona doğru koştu ve kollarını boynuna doladı, çekilmeye çalıştığında onu tuttu.

Ona zarar veremezdi. Şimdi bile.

"Hayır," dedi tekrar, yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı. Gözlerindeki fırtınayı, yüzündeki çaresizliği görebiliyordu. "Sen o değilsin, Raphael. Asla o olamayacaksın."

"Bunu riske atamam," dedi, sesi alçaktı. "Bu çok fazla. Yapamam."

Kolları ondan ayrıldı ve yutkunarak geri çekildi. "Peki ya çok geçse?"

Başını salladı ve arkasını döndü. "Bilmiyorum."

Ona baktı, etrafını saran altın rengi saçlarıyla çok güzeldi. İçinden parlayan ışığıyla.

Onu asla hak etmemişti. Kendine aksini söylemek aptallıktı.

Nefes aldı ve söyledi, olabilecek her şeyi kesip attı. "Tek bildiğim bunun bir daha asla olamayacağı."

Dudakları aralandı ve bir süre öylece ona baktı. Bir an için kadının daha fazla tartışacağına dair garip bir umuda kapıldı. Bir şekilde onu aksi yönde ikna edecekti.

Ama sonunda onu orada bıraktı. Yalnız, soğuk

ve zifiri karanlıkta.

Buna dayanamadı. Onun ışığında çok uzun süre kalmıştı.

Raphael hızla soyunma odasından çıktı ve koridora girdi. Dükün yatak odasının önünde nöbet tutan ürkmüş Ubertino'nun yanından geçti ve yürümeye devam etti.

"Majesteleri!" diye seslendi Korsikalı arkasından.

Raphael bağırışı duymazdan geldi ve

merdivenlerden aşağı koştu.

Valente ve Ivo ön kapıdaydı. Valente ayağa kalkıp ağzını açarken elini kaldırdı.

O kapıyı açarken iki hizmetçi de kenara çekildi.

Raphael gecenin içine doğru yürüdü.

Her şeyi arkasında bırakarak.

Dionysos o akşam kükreyen ateşin önünde oturmuş, çok iyi bir konyak içiyordu. Kadehini kaldırdı ve arkasındaki ateş ışığının kehribar rengindeki parıltısını izledi.

"Dyemore yaklaşıyor," dedi Köstebek yakındaki bir sandalyeden. "Ve düşesinin hayatına kastedilmesi onu

daha da kararlı."

Dionysos onu görmezden geldi. Çok iyi bir konyak dışında Köstebek'in ona pek faydası olmamıştı.

Görünüşe göre Köstebek'in unuttuğu bir şeydi bu.

Köstebek, "Başka bir suikastçı gönderecek misiniz?" diye sordu.

Belli ki bir sonraki suikastçının kendisi olmasından endişe ediyordu. "Yani, elbette Dyemore'un öldürülmesi gerekiyor ama Korsika'ya dönmesi için ona baskı yapmak daha iyi olmaz mı bilmiyorum."

Dionysos kaşlarını kaldırdı ve yavaşça Köstebek'e döndü. "Kardeşimle konuşuyormuşsun."

"Hayır." Köstebek'in gözleri korkuya benzer bir ifadeyle irileşti. "Hayır, yapmam lordum. Ben size sadığım. Sadece size."

"Öyle misin?" diye sordu Dionysos gerçek bir ilgiyle.

"Evet!" Köstebek terliyordu. Belki ateşin yakınlığından, ama daha çok Dionysos'un yakınlığından. "Ben... Ben sadece Dyemore hakkındaki söylentileri yaydığınıza göre, İngiltere'de kalma olasılığının azalacağını düşünüyorum. Ne de olsa onunla kim ilişki kurar ki? Onu takdire şayan bir şekilde izole ettiniz."

Dionysos başını salladı. Gerçek buydu. Gözlerini Köstebek'e dikti, kendini şakacı bir ruh hali içinde hissediyordu. "Evet, Dyemore sahip olabileceği tüm müttefiklerini kaybetti ama bu yeterli değil. O yok edilmeli." Konyağını yudumlarken bardağının kenarından diğer adamı izliyordu. Köstebek korkudan neredeyse hasta görünüyordu. "Böyle bir görev için sadece en sadık yandaşlarıma güvenebilirim. Hiç adayınız var mı?"

"Ben... Yani..." Köstebek ceketinin cebinden bir mendil çıkardı ve alnını kuruladı. "Belki de Ayı'dır?"

Dionysos kaşlarını kaldırdı. "Ya da... hatta Porsuk."

"Kardeşim değil mi?" diye sordu Dionysos, sadece Köstebek'in ne diyeceğini öğrenmek için.

"Kardeşine güveniyor musun?" diye sordu Köstebek, ki bu oldukça cesurcaydı.

Dionysos gülümsedi. "Hayır."

Köstebek irkildi ve Dionysos onun yavaşça farkına varmasını izlemekten keyif aldı.

Köstebek sanki kendi seçimiymiş gibi, "Yapabilirim," dedi. "Dyemore'u öldüreceğim."

"Çok hoş." Dionysos ona gülümsedi ve Köstebek bir plan yaparken onu dinledi.

Köstebek'in hain bir piç olduğuna karar verdi. Ya da belki sadece korkaktı. Ya da Köstebek'in yüzü kötücül bir görünüm almıştı.

Durum ne olursa olsun, Dionysos artık onu desteklemiyordu.

Köstebek onun arkadaşı, kardeşi ya da evcil hayvanı değildi.

Dışarı atılması gerekecekti.

Dyemore'un da dışarı atılması gerekecekti. Dışarı, dışarı, cehennemin en uzak köşelerine. Bu hayatın tamamen dışına. Ama önce Dionysos'un Dyemore'un kurtuluşunu ve hayatını çalması gerekecekti.

Çünkü Dionysos'un kurtuluşuna izin verilmediyse, Dyemore'un da verilmemelidir.

Adil olan buydu.

Raphael ertesi gün uyandığında güneş çoktan doğmuştu. Odanın içine süzülen güneş ışığı karşısında irkildi; dükün ve düşesin odalarından uzak durarak evindeki misafir yatak odalarından birinde uyumaya gitmişti.

Iris'e tekrar karşı koyabileceğinden emin değildi.

Yavaşça kalktı, ağrıyan başına dikkat etti. Dün gece birkaç meyhaneye gitmişti ve erken saatlerde döndüğünde tam olarak sarhoş olmasa da tamamen ayık da sayılmazdı.

Raphael bir an için yatağın kenarına oturdu ve başını tuttu. Çok incinmiş görünüyordu. Sanki onu kalbinden bıçaklamıştı ve kan yaradan daha yeni akmaya başlamıştı.

Başka biri onun yüzüne o bakışı yerleştirseydi, onu öldürürdü. Ama Iris'i bu kadar kötü inciten kendisiydi.

Bıçağı kullanan oydu.

Bu düşünce bile midesini bulandırdı.

Tanrım, ne yapacaktı? Onunla birlikte yaşayamazdı, ona karşı koyamayacağını açıkça göstermişti. Ama ya çocuğu varsa?

Yaşlı bir adam gibi ayakta durarak içini çekti ve ayaklarının dibindeki giysilere baktı. Eğilerek paltosunu aldı ve cebinden bir kâğıt parçası düştü.

Sustu.

Bir gün önce cebine bir şey koyduğunu hatırlamıyordu.

Raphael kâğıdı aldı ve açtı. Aceleyle karalanmış gibi görünen bir el yazısıyla şöyle yazıyordu:

O göründüğü gibi değil.

Raphael gözlerini kıstı. Kim göründüğü gibi değildi? Dionysos mu? Not cebine ne zaman ve kim tarafından konmuştu?

Konuyu düşünürken yıkanmaya ve giyinmeye başladı.

Dün gece içki içtiği meyhane neredeyse bomboştu. Ona içki servisi yapan hizmetçi çok becerikli olsaydı kâğıdı cebine koyabilirdi ama bu pek mümkün görünmüyordu. Meyhaneye giden ya da meyhaneden dönen kimseyle de karşılaşmamıştı.

Topu bıraktı.

Sorun şu ki, dün geceki baloda neredeyse herkes cebine bir not sıkıştırmış olabilirdi. Kalabalık birbirine o kadar sıkışıktı ki, birkaç kez kalabalığın içinden geçmiş ve sayısız insanla karşılaşmıştı.

Aralarında Andrew, Royce ve Leland da var.

Andrew ve Royce'la kalabalığın içinde karşılaşmıştı ama o sırada yüzleri ona dönüktü. Elbette bir noktada onların ya da Leland'ın yanından geçip gitmiş olma ihtimali de vardı.

ve bunu fark etmemişti. Fark etmiş olsaydı, o sırada adamlardan herhangi biri notu ona iletebilirdi.

Sonra Raphael onlarla konuĢmak için küçük çalıĢma odasına girdiğinde Andrew ve Royce onun arkasında durmuĢlardı. Kimsenin onun farkına varmadan cebine bir kâğıt koyabileceğini sanmıyordu ama belli ki birileri bir noktada bunu yapmıştı...

Ve son olarak, Leland odadan çıkarken ona çarpmış ve bugün Leland'ın evine gelmesi talimatını fısıldamıştı. O sırada notu Raphael'e vermiş olabilir.

Her zaman balodaki başka birinin notu cebine koymadığını varsayıyordu.

Raphael hayal kırıklığı içinde bir nefes verdi.

Her halükarda not hiç de faydalı değildi. Bir isimden bahsetmiyordu. Notu her kim yazdıysa acelesi vardı ve korkmuştu; iki kez çarpı işareti konmuştu.

Raphael ayakkabılarını çekerken bu noktayı düşündü.

Not çalışma odasında yazılmışsa, belki de diğer adamlardan biri hakkında bir uyarıydı: göründüğü kadar masum değildi.

Ya da not Dionysos'un kendisi ya da bir ajanı tarafından sadece onun kafasını karıştırmak için yazılmış olabilir.

Bu düşünce Raphael'in ağzını buruşturdu. Eğer durum buysa, not takdire şayan bir şekilde işe yarıyordu.

Not ne olursa olsun, Hector Leland'ın konuşma davetini kabul etmeye hazırdı. Leland hep ortalıkta, hep kenarda köşedeydi ama Andrew ve Royce yanında olmadan asla konuşmazdı. Leland yalnızken Dockery ve Dionysos hakkında daha açık sözlü olabilirdi.

Leland'ın evine giderdi... ama Korsikalıları olmadan değil.

Bu kararı verdikten sonra Raphael giyinmeyi bitirdi ve merdivenlerden indi. Ne Iris'le ne de Zia Lina'yla karşılaştı.

Bu şaşırtıcı değildi. Muhtemelen oruçlarını birlikte açıyorlardı.

Daha cesur bir adam bayanlara günaydın derdi.

Ama Iris'e karşı koyamayacağını çoktan kanıtlamıştı. En iyisi uzak durmak.

Bunun üzerine Raphael evin önüne üç at getirilmesini istedi ve ardından iki adamını buldu.

On beş dakika sonra atına binmiş ve Leland'ın evine doğru yola çıkmıştı.

Londra ıslak ve kasvetliydi; Valente ve Bardo kendi atlarıyla arkadan gelirken, o da atını sürerken ruh haline uyuyordu. Sokaklar kalabalıktı ve yolculuk yavaştı.

Eski bir sokağın sıkışık bir köşesine sıkışmış olan Leland'ın evine geldiklerinde, Raphael adamı sorgulama fırsatını kaçırdığını hissetti.

Yaşlı bir kadın evin basamağında durmuş, peruğuna ve taşıdığı siyah çantaya bakılırsa doktor olduğu anlaşılan bir adamla konuşuyordu. Yanlarında hıçkıra hıçkıra ağlayan, henüz yirmi yaşına bile gelmemiş bir hizmetçi ve yüzü bembeyaz kesilmiş, titreyen yaşlı bir uşak vardı.

Raphael atından indi. Adamlarına, "Burada bekleyin," diye mırıldanarak Valente'ye atının dizginlerini verdi.

Merdivenlerdeki tabloya yaklaştı.

"Kim olabilirsiniz?" diye sordu doktor, sivri bir burnun ucuna takılmış küçük gözlüklerin üzerinden bakarak.

"Ben Dyemore Dükü'yüm," dedi Raphael soğukkanlılıkla, "ve Hector Leland'ın bir arkadaşıyım."

"O halde korkarım ki çok üzücü bir haber vereceğim," dedi doktor. "Bay Leland bu sabah düello tabancasını temizlerken bir kaza geçirdi."

"Zavallı çocuk," dedi yaşlı kadın. Çenesinin altından bağlanmış kocaman dantel bir şapka takıyordu. Ağzı nahoş, dudaksız bir çizgiydi ve gözleri sevimsiz yarıklara kadar kısılmıştı. "Ve zavallı yeğenim Sylvia'nın iki bebeği var ve biri daha yolda. Ne kötü bir şey yapmış. Ona Hector Leland'la evlenmemesi gerektiğini söyledim. 'O baştan aşağı bir hain,'

Dedim ve bak şimdi başına neler geldi. Utanç verici, olan bu."

İki ev aşağıda bir kapı açıldı ve bir hizmetçi aval aval bakmak için dışarı çıktı.

"Onu görmek istiyorum," dedi

Raphael. "O öldü," dedi doktor

açıkça. "Yine de ısrar ediyorum."

"Bunun için bana teşekkür etmeyeceksin. Kurşun korkunç bir karmaşa yaratır."

Yanlarındaki hizmetçi çığlık attı ve yaşlı kadın dudak bükerek onu kaba bir şekilde içeri götürdü, uşak da peşinden.

Doktor onları izledi, sonra dönüp Raphael'e şüpheyle baktı.

Raphael'in yüzünde gördüğü şey kararını vermiş gibiydi. Doktor omuz silkti. "Pekâlâ. Senin omuzlarında olsun." İçeriye giden yolu açtı. "Ölüm nedeninden neden hiç kuşku duymadığımı yakında anlayacaksınız."

Leland'ın çalışma odası birinci katta, evin en arkasında, yetersiz bir bahçeye bakıyordu.

"Hizmetçi onu orada bulmuş" -doktor kan sıçramış kağıtların bulunduğu masayı gösterdi- "ve eve çağrıldıktan sonra cesedi buraya taşıdım."

"Burada" muhtemelen başka bir odadan getirilmiş bir masa vardı. Leland geceliğini ve çoraplarını giymiş, tıraşlı kafasının yarısı uçmuş bir halde uzanmıştı.

"Öldü," diye tekrarladı doktor. "Size söylemiştim."

"Mm." Dyemore cesede baktı. "Bunu kendisinin yaptığına emin misin?"

Doktorun gür gri kaşları alnına doğru uçuştu. "Masasına yığılmış, elinde tabanca, başının yan tarafından vurulmuş. Evin bütün kapıları kilitliydi ve gece hiç ses çıkmadı. Aslında sabah erkenden hizmetçi ızgarayı temizlemeye gelene kadar hiçbir şey olmamış."

Masanın üzerindeki bir mektup Raphael'in gözüne çarptı. İçeriği ilginç değildi; Leland'ın babasına gönderilmiş gibi görünüyordu.

Kayınpeder daha fazla para için yalvarıyordu ama el yazısı öyleydi.

Mektuptaki tüm "t" harflerinin üzeri iki kez çizilmişti.

Yanında doktor monologuna devam ediyordu. "Bayan karısının böyle bir şey yapacağını düşünmüyorsunuz, değil mi? Bu inanılır gibi değil. 'Düello tabancasını temizliyor' dememizin tek nedeni onun hassasiyetlerini korumak. Bunu bilmen gerekirdi, dostum."

Raphael pencereye baktı ve aşağı bakmak için pencereye gitti.

Evin tuğlaları yerden yaklaşık altı metre yükseklikten başlayan düzenli süs girintileriyle örülmüştü. Eğer başlamak için bir merdiveni varsa çevik bir adam kolayca tırmanabilirdi.

Odaya geri döndü ve cesede yaklaştı.

"Kötü bir iş," dedi doktor, neredeyse neşeli bir sesle. "Duvardaki kanları temizlemek bir iş olabilir." Masanın hemen arkasındaki duvara sıçramış bir lekeyi işaret etti.

"Mm," diye mırıldandı Raphael ve Leland'dan geriye kalanların üzerine eğildi. Adamın sağ kolundan bir kâğıt parçası çıkmıştı.

Onu kopardı.

"Orada ne var?" Doktor onun dirseğinin dibindeydi ve gazeteye bakıyordu.

Açık o oldu a Yunus, kabaca çizilmiş, ama oldukça tanınabilir.

Doktor h o m u r d a n d ı . "Bir balık. Bunu neden çizsin ki?"

Raphael onu görmezden geldi ve kâğıdı çevirdi.

Ve sonra kalbi durdu.

Diğer tarafa bir iris çizilmişti. Doktor çiçekler, balıklar ve başka saçmalıklar hakkında bir şeyler mırıldanıyordu ama Raphael bunların hiçbirini duymadı. İrisin üzerinde koyu bir çarpı işareti vardı, öyle bir zehirle çizilmişti ki kalem kâğıdı çizmişti. Üzeri çizilmiş irisin yanında bir salkım üzüm vardı.

Dionysos şarap, üzüm ve sefahat tanrısıydı.

Bunu Leland çizmemişti. Dionysos çizmişti ve mesaj çok açıktı: Iris tehlikedeydi. Dionysos karısını tehdit etmişti.

Sanki kafasına darbe almış gibiydi. Kulaklarında bir çınlama vardı ve görüşü kırmızıyla yıkanıyordu. Kaos Lordları ve Dionysos'un peşine düşmeyi yavaşlatacak kadar Iris'in büyüsüne kapılmasına nasıl izin verebilmişti? Dün gece onlardan biri tarafından neredeyse öldürülüyordu ve o ne yapmıştı?

Onu eve götürmüş ve onunla sevişirken kendini kaybetmişti.

O bir dikkat dağıtıcıydı. Sadece ona şarkı söyleyen bir siren. Ona karşı hiçbir savunması yoktu ve şarkısını ona bu kadar yakın söylerken dikkati her zaman başka yöne çekilecekti. Bir dahaki sefere ona esir düştüğünde, bir dahaki sefere görevinden döndüğünde, Dionysos'un gönderdiği suikastçı o kadar da beceriksiz olmayabilirdi.

Ölebilir.

Ona geri dönmek zorundaydı.

Raphael doktora döndü. "Teşekkür ederim."

O ayrıldığında doktor hâlâ arkasından aptal aristokratlar hakkında yorum yapıyordu ama Raphael'in cevap verecek zamanı yoktu.

Dionysos Leland'ı çoktan öldürmüştü.

Şimdi gözünü Iris'e dikmişti.

Raphael, hem onu güvende tutmak hem de kendi akıl sağlığını korumak için Iris'i göndermek zorundaydı.

On Altıncı Bölüm

"Gitme," dedi taş ustası Ann'e. "Kaya Kralı kötü bir ruhtur. Bir kez onun pençesine düştün mü, seni asla serbest bırakmaz."
"Bana bir erkek gibi göründü," dedi Ann. "Ah, dur!" diye bağırdı El. "Beni kurtardıktan sonra hayatını feda etmen ne kadar adil?"
"Sadece bir yıl ve bir gün," diye yanıtladı Ann. "Ayrıca, ona söz verdim."
Ve sırtında küçük bir çuval giysi ve avucunda annesinin pembe çakıl taşıyla çorak topraklara doğru yola koyuldu....

-Rock King'den

Chartres House'un henüz çiçek açmamış olsa bile çok güzel bir bahçesi vardı.

Iris, Donna Pieri ile birlikte çakıllı yolda duruyordu. Sabahın geç saatleriydi ve Raphael'i bir gece önceki tartışmalarından beri görmemişti. Donna Pieri'ye kavgadan bahsetmemişti ama yaşlı kadının ona acıyan bir tavırla bakmasından Donna Pieri'nin bir anlaşmazlıktan şüphelendiğini sezmişti.

Iris içini çekti ve Tansy'ye baktı. Yavru köpek yolun ortasında oturmuş, bir adım daha atmayı reddederek acıyla ağlıyordu.

Donna Pieri sanki daha önce hiç görmediği bir böceği inceliyormuş gibi başını eğdi. "Ve Raphael'in bu köpeği sizin için kendisinin aldığını mı söylüyorsunuz?"

Yaşlı kadın oldukça yüksek sesle konuşmak zorunda kaldı çünkü Tansy'nin mızmızlanmasının sesi yükselmişti.

Iris başını salladı ve köpeğin yalvarışlarına boyun eğerek eğildi ve onu yerden kaldırdı.

Tansy çılgınca kıpırdandı ve sanki yavru köpek tehlikeli dalgalardan kurtarılmış gibi teşekkür ederek Iris'in yüzünü yaladı.

"Evet, sanırım öyle," diye yanıtladı Iris yürüyüşlerine devam ederken. Yerleşip dirseğine yaslanmış olan ve şimdi manzaranın tadını çıkaran Tansy'ye kaşlarını çatarak baktı. "Söylemedi ama onu bana bir sepet içinde sundu."

"İnanılmaz," diye mırıldandı Donna Pieri.

Tansy esnedi, küçük başını güçlükle salladı.

Donna Pieri gülümsedi, altın gözlüklerinin arkasından gözleri kırışıyordu. "Çok sevimli küçük bir köpek."

"Evet, öyle," dedi Iris ve Tansy'nin ipeksi başını okşadı.

Tansy onun elini yaladı. Nedense yavru köpeğin şefkati dudaklarının titremesine neden olmuştu. Önceki geceden sonra Raphael'le aralarındaki sorunu çözebileceğinden emin değildi. Raphael onu kabul edecek miydi -evliliklerini kabul edecek miydi- ve olması gerektiği gibi birlikte yaşamalarına izin verecek miydi?

Karı koca olarak.

Dün gece yüzü dehşet içindeydi. Çok kızgın ve soğuktu. Ve tam da sorunlarının üstesinden geldiklerini, nihayet bir bütün olduklarını düşündüğü anda, onun korkusu yüzünden her şeyin yerle bir olması çok acımasızcaydı.

Eğer o hiç rahatlamazsa, bu şekilde yaşayabilir miydi?

Emin değildi. Tansy'yi tutarken gözlerini kırpıştırarak yakut yüzüğüne baktı. Nedense yüzüğün görüntüsü gözlerini bulanıklaştırmıştı.

Evin kapısı çarpıldı. İki kadın da

döndü.

Raphael oldu yürüyen aşağı ve çakıl yol. "İçeri gel."

"Ne oldu?" Iris temkinli bir şekilde sordu.

"İçeride."

Ses tonuyla irkildi ve yanında Donna Pieri'yle birlikte patikayı hızla çıkmaya başladı. Raphael gergindi, yüzü taş gibiydi ve Donna onun gözlerine bakmakta zorlanıyordu.

Bu adamla dün gece kendisiyle o kadar tatlı bir şekilde sevişen adam arasında hiçbir benzerlik göremiyordu.

Onları Chartres Evi'nin içine, arka taraftaki küçük oturma odasına götürdü ve Donna Pieri ile ona pencerelerden uzak bir köşeye oturmalarını işaret etti.

Raphael, "İkinizi de gönderiyorum," demeden önce oturmalarını bekledi.

"Ne?" Iris ayağa kalktı ve ona doğru bir adım attı. Bunu yapamaz. "Ne diyorsun sen?"

Ona soğuk bir şekilde baktı, yüzünde hiçbir duygu yoktu. Onu cezalandırıyor muydu? "Hector Leland öldü. Bu sabah vuruldu, güya intihar etmiş ama bence Dionysos'un işi."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı dehşetle. Tansy hâlâ kollarındaydı, şimdi uyuyordu ve o da yavru köpeğin yumuşak kulaklarını okşadı. Bay Leland'la tanışmıştı. Kaos Lordları'nın bir üyesiydi, doğru, ama o da bir insandı.

"Bu bizi nasıl etkiler?" Donna Pieri sordu.

Raphael ona baktı. "Dün gece ve bu sabah size ve karıma karşı tehditler savruldu. İkinizi de hemen göndermeliydim ama dikkatim... dağılmıştı. Bir dakika daha bekleyemeyiz."

Iris dikkat dağıtıcı olarak adlandırılınca nefesini tuttu. Onu gerçekten böyle mi görüyordu? Hayatındaki daha önemli şeylerin önüne geçen bir şey olarak mı?

Donna Pieri başıyla onayladı. "O zaman ben gidip toparlanayım."

Iris onun gidişini izledi ve sonra Raphael'e döndü. "Seni bırakmayacağım."

Gözleri o kadar soğuktu ki, çözüldüklerini hayal etmiş olabileceğini düşündü. "Yapacaksın. Hem sen hem de Zia Lina. Sizi güvende tutmaya çalışıyorum."

"Tehlike gerçekten o kadar büyük mü?" diye sordu.

"Leland'ın kafası havaya uçtu," dedi Raphael duygularından eser kalmadan. "Evet, tehlike büyük."

Onun açık sözleriyle nefesini içine çekti ve aniden o karanlık şenlikteydi, ölmeyi beklerken etrafta meşaleler yanıp sönüyordu.

Gerçekten ölmek istemiyordu.

Iris başını salladı ve kocasına baktı.

Gözleri kısılmıştı ve yara iziyle tam bir şeytana benziyordu. Nasıl şeytanla birlikte olmak isteyebilirdi ki?

Ama değildi. Hiç de değildi.

"Hiçbir şey senin güvende olmanı sağlamaktan beni alıkoyamaz," dedi. "Sen bile."

"Ama beni senden uzakta nasıl güvende tutabilirsin?" diye sordu ve gözlerinde yaşların diken diken olduğunu hissettiğinde üzüldü. Şimdi soğukkanlılığını kaybedemezdi. Onun kadar soğukkanlı kalmalıydı ki bununla savaşabilsin.

Sanki kadın ona acı veriyormuş gibi gözlerini kapattı. "Dionysos benim peşimde. Ben burada olursam o da Londra'da kalacak. Bu yüzden sen ve Zia Lina gitmelisiniz."

Dudaklarının titrediğini hissetti. "Eğer Dionysos seni yolda öldürmesi için bir suikastçı gönderebiliyorsa, bunu tekrar yapmasına ne engel olabilir? Bırak kalayım."

"Hayır." Çoktan başını sallamaya başlamıştı. Kadının ne dediğini duymuş muydu acaba? "Korsikalıları seninle ve Zia Lina'yla birlikte göndereceğim. İyi korunacaksınız."

Çaresizdi. Dün gece evliliklerinde bir değişiklik hissetmişti. Yatağını terk etmeden önce yakınlaşmaya başlamışlardı. Bunu hayal etmemişti.

Evliliklerinde olabileceğini düşündüğü mutluluğu onun da görmesini sağlamak için zamana ihtiyacı vardı.

Ama onu şimdi gönderirse, bugüne kadar elde ettiği tüm kazanımların yok olacağından korkuyordu.

"Raphael," dedi usulca, ona doğru ilerleyerek. "Lütfen. Lütfen beni göndermeyin."

Ama sanki dokunuşuna dayanamıyormuş gibi ondan uzaklaştı. Sanki ona bakamıyormuş gibi. "Bana yalvarma. Buna dayanamam. Sana katlanamıyorum. Duvarlarımı yıkıyorsun, nedenimi ve amacımı elimden alıyorsun. Iris, gitmelisin. Bunu yapamam.

Seninle burada ne yapmam gerektiğini." Elini yana doğru uzattı, parmakları onu itecekmiş gibi uzanmıştı. "Ben kararımı verdim. Bu şekilde kaybedecek vaktimiz yok."

Adamın etrafından dolaştı -o lanet elin etrafından dolaştı- böylece adam onunla yüzleşmek zorunda kaldı.

Şimdi yanaklarında gözyaşları vardı, doğru. Aşağılanmıştı. Yıkılmıştı. Ama en azından denemek zorundaydı.

Gururunun ne önemi vardı ki şimdi?

Ona, kocasına baktı. Ürkütücü kristal gözlerine, kuzgun kanadı gibi siyah saçlarına, kendi yüzüne kazıdığı yara izine. Korkudan ama cesaretle. Onun her şeyine baktı ve anladı. "Seni seviyorum."

Gözlerini kapatarak onu susturdu. "Dün gece bir hata yaptım."

"Öyle söyleme." Sanki göğsünden vurulmuş gibi hissetti. Nefes alamıyordu. "Lütfen böyle söyleme."

Gözlerini açtı, berrak gri ve tamamen duygusuzdu. Bakışları ölü bir adamın bakışlarıydı. "Ama bu bir hataydı. Benim hatamdı. Olan oldu. Şansım yaver giderse bunun bir sonucu olmayacak ama felakete davetiye çıkarmaya devam edersem aptallık etmiş olurum."

Yalvarırcasına elini uzattı. "Raphael-"

"Hayır."

Islak yüzünü umursamadan öfkeyle hıçkırdı. "Ben bir felaket değilim. Çocuğumuz bir felaket olmayacak. Tam tersine, eğer çocuk sahibi olacak kadar şanslıysam sevineceğim. Bu bir lütuf olacak. Beni duyuyor musun, Raphael? Bir lütuf."

Onun sözleri karşısında irkildi. "Bana değil. Bana asla."

Ona vurmuş da olabilirdi. Kendini yaralanmış gibi hissetti. Sanki yere kan damlıyordu.

Çenesini kaldırdı. "Eğer beni şimdi gönderirsen, seni asla affetmem."

Başını öne eğdi. "Öyle olsun."

Iris başka bir şey söylemeden döndü ve Tansy'yi yüzüne bastırarak odadan çıktı.

Yarım saat sonra ön merdivenlerden inerek Ubertino'nun kullandığı arabaya bindi. Arabada beş Korsikalı daha vardı, ya arkada ya da kasada Ubertino'nun yanındaydılar. Hepsi de silahlıydı.

Raphael hiçbir yerde görünmüyordu.

Bardo onun içeri girmesine yardım ettikten sonra kapıyı kapattı ve arabaya el sallamak için geri çekildi.

Donna Pieri onun karşısına oturdu.

Araba sarsılarak uzaklaşırken yaşlı kadın ona baktı. "Endişeleniyor."

Iris başını salladı. Konuşamıyordu. Konuşursa gözyaşlarına boğulabilirdi.

Tansy sepetinin içinde, yanındaki koltukta, battaniyenin altında uyuyordu.

Iris ağrıyan gözlerle pencereden dışarı baktı ve bu kırılmayı çözüp çözemeyeceklerini merak etti. Ya da bu her şeyin sonu muydu?

Onun içten bir sevinçle güldüğünü hiç duyacak mıydı?

Patlama sesini duyduğunda iki saat geçmiş ve Londra'dan ayrılmışlardı.

Araba sarsıldı, sallandı ve sonra sarsılarak durdu.
Donna Pieri yere düştü, Tansy'nin sepeti de öyle.

Dışarıda, gökyüzündeki havai fişekler gibi silah sesleri patladı, ancak bu mutlu bir olay değildi. Silah sesleri hızlı ve birbirine yakındı. Onları sayamadı bile.

Bir adam Korsikaca bağırdı ve sonra sözünün ortasında durdu.

Iris kendini yere attı ve koltuğu açarak tabancayı aramaya başladı. Mutlaka değiştirilmiştir? Tırmalayan parmakları metali buldu ve tabancayı çıkardı. Dolu olup olmadığını kontrol etti.

Değildi.

Vagonun onun tarafındaki penceresinin yanında küçük bir delik patladı.

Donna Pieri'ye "Yerde kal," dedi.

Diğer kadın sakince başını salladı.

Iris koltuk bölmesine geri daldı ve içinde mermi ve barut olan bir çanta buldu. Bir silahın nasıl doldurulacağını teorik olarak biliyordu ama nasıl yapıldığını görmeyeli epey olmuştu.

Ateş kesildi.

Iris barutu tabancaya doldururken elleri titriyor, barut vagonun zeminine dökülüyordu.

Birisi kapıyı yumrukladı.

Top çoktan vatkaya sarılmıştı. Namludan aşağı itti.

Maskeli bir adam - korkunç bir maske, saçlarında üzümler olan genç bir adamın maskesi - arabaya tırmandı.

Yerde diz çökmüş vaziyette durduğu yerden tabancayı ona doğrulttu.

Güldü ve ona doğru ilerlemeye devam etti.

Tetiği çekti ama tabii ki hiçbir şey olmadı.

Barutu tavaya dökecek zamanı olmamıştı.

Dionysos güldü ve Iris'i kabaca ayağa kaldırdı. Onu tökezleterek arabadan dışarı sürükledi. Iris, Donna Pieri'nin beyaz yüzünü bir an için görebildi ve ardından kapı arkalarından çarpıldı.

Dışarıda arabanın etrafını sarmış en az bir düzine adam vardı. Iris Korsikalılardan birkaçının hâlâ ayakta olduğunu görebiliyordu ama birçoğu yerde hareketsiz yatıyordu. Dionysos onu başka bir arabaya itmeden önce kimin düştüğünü -kimin hâlâ hayatta olduğunu, kimin öldüğünü- anlayamamıştı.

Iris düştü, avuç içleri vagonun döşeme tahtalarına sürtündü.

Dionysos'un arkasından, "Ne yapacağını biliyorsun," dediğini duydu ve Iris'in kanı dondu. Az önce Zia Lina ve kalan Korsikalıların ölüm emrini mi vermişti?

Kadın dizlerinin üzerine çökmekten başka bir şey yapamadan, adam arabaya tırmanmış ve yerine oturmuştu.

Yumuşak bir sesle, "Şimdi, Majesteleri," dedi. "Hoş bir sohbet edelim."

O öğleden sonra geç saatlerde Raphael çalışma odasının penceresinde durmuş, bahçesinin arka tarafına bakıyordu. Çakıl yollarda açan küçük mavi çiçekleri görebiliyordu ama adlarının ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu.

Bir şekilde Iris'in minik mavi çiçeklere isim verebileceğini biliyordu.

Bu düşünceyi bir kenara itti. Hayatında Iris olmadan otuz yıldan fazla yaşamış ve eksikliğini hiç hissetmemişti. Oysa şimdi sadece saatler önce gitmişti ve o pencereden dışarı bakıyor, arkasından bakakalıyordu.

Onu aklından çıkarabilirdi. Onu

aklından çıkarmalı.

Ama yine de onun gözyaşı dolu yüzünü gördü. Ona yalvarışını duydu. "Seni seviyorum" dediğini hatırladı.

Gözlerini kapattı.

Ona musallat oluyordu.

Sanki artık onun kanında gibiydi, derisinin altında akan damarlar, havayı solumasını sağlayan akciğerler kadar kesin bir parçasıydı. Onu kendisinden ayırmak, kalbini vücudundan ayırmaktan daha zor olana kadar içine işlemişti.

Onun hayatı için çok önemliydi.

Gözlerini açtı ve kendini acısından uzaklaştırmaya çalışarak çalışma odasına geri döndü.

Tuhaf bir odaydı. Büyükbabası burayı Hades'te sıralanan ölülerin duvar resimleriyle süslemeyi uygun görmüştü. Bir duvarda iblisler dans ediyor, sinmiş ruhları sürüklüyor, bir diğerinde ise ruhlar çıplak ve toynaklı yaratıklar tarafından kırbaçlanıyordu. Hiçbiri ölümde huzur bulmuş gibi görünmüyordu.

Belki de bu ders ona özellikle bugün hitap ediyordu çünkü görevinde bir çıkmazdaydı.

Lord Royce'un kasaba evine gittiğinde hem onu hem de kardeşini gitmiş ve bir süre dönmeyeceklerini öğrenmişti.

Kâhyaları ona nereye gittiklerini söylemediklerini bildirmişti.

Bu da Raphael'i neyle baş başa bıraktı? Leland mı? Ölü adamın evine geri dönüp adamın evraklarını incelemek için izin isteyebileceğini düşündü. Belki de Leland, Dionysos'la ilgili kanıt bırakacak kadar aptaldı.

Ya da belki de Dionysos'un kim olduğunu keşfetmenin başka bir yolunu bulmasının zamanı gelmişti. Eğer o-

"Majesteleri."

Raphael Murdock'ın sesiyle döndü.

Kâhyanın yüzü bembeyazdı. "Hemen gelmelisiniz, Majesteleri."

Raphael kapıya doğru yürüdü, göğsünde yaklaşmakta olan bir felaket duygusu yükseliyordu. Uşak onu ön merdivenlere götürdü. Arabası oradaydı. O sabah Iris ve Zia Lina'yı gönderdiği araba.

Kutunun üzerinde sadece bir adam vardı. Valente yana yatmıştı, kolunun yaralı olduğu belliydi. Yanında Zia Lina oturuyordu, kaskatı ve dimdik.

Başını yavaşça çevirip ona baktı, gözleri trajediyle parlıyordu. "Raphael."

Arabanın kapısında kurşun delikleri vardı.

Raphael bir bağırış duydu ve ardından arabanın kapısını zorlamaya başladı.

İçeride...

Sevgili

Tanrım.

Onları korumaları için ailesiyle birlikte gönderdiği Korsikalılar arabanın zemininde yatıyordu. İri yarı Ivo, uzun bacakları yayılmıştı. Luigi gözlerini açmış, şaşkın görünüyordu. Kafasının büyük bir kısmı uçmuş olan Andrea. Yüzlerini göremediği diğerleri.

Ölmüşlerdi. Hepsi ölmüştü.

Adamlarının iyi dövüştüğünü güçlükle gördü. Vücutlarında korkunç yaralar vardı. Cesurca ölmüşlerdi.

Ve yığının tepesinde ...

Ubertino yığının tepesinde yatıyordu. Bir gözü kurşunla yok olmuştu ama diğer gözü mavi ve boş bir şekilde vagonun tavanına bakıyordu. Raphael nefes alamıyordu, ciğerleri durmuştu.

Yavaşça arabaya tırmandı ve en eski arkadaşının cesedine uzandı.

Ubertino'nun gözünü kapattı ve elini Korsikalı'nın zaten soğuk olan yanağına koydu.

Sonra ayağa kalktı ve o mezar evden aşağı indi.

Arabanın önüne doğru yürüdü ve Zia Lina'ya kollarını uzattı.

Onu kucağına aldı -bir çocuk kadar hafifti- ve eve kadar taşıdı.

"Iris nerede?" diye sordu ön basamakları tırmanırken. Sesi kararlı, duruşu sakindi ama göğsü kaskatı kesilmişti.

"Kız elinde," dedi Zia Lina boğuk bir sesle. "Beni bir mesajla geri gönderdi: Alacakaranlıkta, Londra'nın dış mahallelerindeki Aziz Stephen Kilisesi'nin harabelerinde buluş onunla. Meseleyi orada seninle tartışacak."

Başını salladı ve onu evin içine taşıdı.

"Bu bir tuzak," dedi teyzesi üzüntüyle, sesi neredeyse kesilmişti. Iris'i aldıklarında çığlık atmış mıydı? Ona, minik, cesur teyzesine zarar vermişler miydi? "Gitmemelisin oğlum. Şeytan karın hakkında ne hissettiğini biliyor. Duygularını sana karşı kullanmaya çalışıyor. Ama o çoktan öldü."

Durdu ve Zia Lina'ya baktı, korkunç bir öfkenin ilk kıpırtılarını hissediyordu. "Karımın ölümünü kendi gözlerinle gördün mü?"

"Hayır," dedi.

"O zaman umut var." Yürümeye devam etti. "Umut varken savaşacağım."

"O adam çıldırmış," dedi çaresiz bir sesle. "Onu öldürecek ve sonra da seni öldürecek. Bir sürü adamı var. Senin Korsikalılardan bile fazla. Sen tek bir adamsın Raphael. Ona karşı kazanamazsın."

Odasının kapısını omuzlayarak açtı. Eğer Iris ölürse, o da ölecekti.

Onun kanında vardı. Kemiklerinin bir parçasıydı. Ama o sadece "Haklısın." dedi.

Iris yabancı arabada kıpırdamadan oturmuş, karşısındaki delinin Tansy'yi tutuşunu izliyordu. Adamları yavru köpeği arabada bulmuş ve Dionysos gülerek onun kendisine getirilmesini istemişti.

Şimdi Tansy kıvranıyor ve adamın elini yalıyordu ve adam sanki normal bir erkekmiş gibi onunla oynuyordu.

Ama bu adamın, her kimse, Donna Pieri'yi Raphael'in Korsikalılarının cesetleriyle dolu arabalarıyla gönderdiğini görmüştü.

Tansy, Dionysos'un parmaklarını ısırdı ve Iris gerildi.

Ama deli adam sadece hafifçe güldü.

Ubertino da ölenler arasındaydı.

Iris yere baktı, çünkü aniden gözlerinde biriken yaşları görmesini istemiyordu. Bu yaratığa karşı zayıflık gösteremezdi.

"Çok tatlı bir kız, değil mi?" dedi Dionysos. İris başını kaldırıp ona baktı.

Tansy'yi maskeli yüzünün önüne kaldırmıştı ve Tansy boyalı yüzeyi pençelemeye çalışıyordu. "Hayır canım, yoksa babam seni dövmek zorunda kalacak. En azından benimki bana böyle yapmıştı. Gerçi nedenini asla bilemedim."

Iris boğazını temizledi. "Özür dilerim. Bu... kulağa korkunç geliyor."

Dionysos yavru köpeği kucağına indirdi ve sanki onu duymamış gibi, "Babalar çok kaprisli, öyle değil mi? Bu yüzden insan onlardan her zaman uzak durmalı."

Parmakları Tansy'nin boynundaki tutuşunu sıkılaştırdı.

Iris nefesini tutarak yavru köpeği elinden kapma isteğini bastırdı. "Seni rahatsız ediyor. Neden onu bana vermiyorsun?"

Yavru köpek sızlandı ve onun elinden kurtulmaya çalıştı. Fark etmemiş gibi görünüyordu. "Dyemore'a bunu anlatmaya çalıştım -aslında babası Dionysos olduğu için herkesin bilmesi gerekirdi- ama beni dinlemedi." Başını Tansy'ye doğru eğdi ve fısıldadı. "Kimse dinlemedi."

Iris ona baktı. Herkesin içinde o... Sanki Dionysos Raphael'e ne olduğunu biliyor gibiydi. Ama nasıl bilebilirdi ki...

"Dinliyorum," dedi dikkatle. "Raphael'i ne hakkında uyarmaya çalışıyordun?"

Dionysos başını salladı. "O şımartıldı ve cehalet içinde tutuldu. Ben öyle değildim. Nasıl olabilirdim ki? Sekiz yaşımdayken beni ilk vahiyime götürdüler."

"Bu... bu korkunç," dedi Iris, ama adamın kendisiyle konuştuğundan bile emin değildi. "Bir çocuk asla buna katlanmak zorunda kalmamalı, sence de öyle değil mi?"

"Senin için geldiğinde Dyemore'a sözünü dinleteceğim." Tansy keskin bir yip sesi çıkardı.

Iris, Dionysos'un boynunu bacağına bastırdığını, böylece başını hiç hareket ettiremediğini gördü. Patilerini çılgınca adamın eline doğru itiyor, kaçmaya çalışıyordu ama tabii ki gücü yoktu.

Tek bir hareketiyle kızın boynunu kırabilirdi.

Iris bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama elinden bir şey gelmiyordu. "Lütfen ona zarar verme."

On Yedinci Bölüm

Ann kaya kuleye vardığında burası terk edilmiş görünüyordu, bu yüzden tekrar kapıyı çaldı.
Kaya Kralı cevap verdi ve onu görünce gözlerini kırpıştırdı. Kadın kaşlarını kaldırdı. "Beni gördüğüne şaşırmış görünüyorsun." "Şaşırdım," diye cevap verdi. "Yedi yüz yıl içinde yetmiş bakire bir yıl ve bir günlüğüne karım olmaya söz verdi.
Sizden başka hiç kimse cezasını çekmek için geri dönmedi."
...
-Rock King'den

Şehir evi muhteşemdi. Bir kralın oğlu için bile yeterince görkemliydi.

Raphael, arkasında kalan ikisi hariç tüm Korsikalılarla birlikte ön merdivenleri koşarak çıktı - toplamda bir düzineden fazla - ve kapıya vurdu.

Kapı, beyaz peruklu ve kırmızı burunlu, muhteşem bir uşak tarafından açıldı. "Efendiniz nerede?" Adam daha konuşamadan Raphael sordu.

Adamın ağzı açık kaldı.

Raphael, aptalın itiraz etmesine fırsat vermeden, "Göster bakalım," diye tersledi.

Uşak döndü ve onu ve adamlarını kasaba evine götürdü.

Merdivenlerden çıktı, koridorlardan geçti, ta ki bir kütüphaneye varana kadar. Kyle üç adamıyla birlikte oradaydı.

Raphael'i ve Korsikalıları kendi bölgesinde görünce yüzünde temkinli bir ifadeyle ayağa kalktı. Adamları etrafına dağıldı.

"Nedir bu?"

"Sana ihtiyacım var," dedi Raphael. "Sana ve adamlarına. Silahlarınızı alın ve beni takip edin."

Kyle hareket etmedi. "Senden emir almıyorum."

Raphael, Kyle Dükü'nden neden bu kadar hoşlanmadığını hatırladı.

"Lanet olsun sana." Raphael dişlerini sıktı. "Lütfen. Iris'i kaçırdı. Onu canlı olarak geri getirmeme yardım etmen gerek."

Artık öğleden sonra olmuştu ve araba kararmaya başlamıştı. Iris bir köşeye kıvrılmış, Tansy de kollarının arasında güvendeydi. Deli adam bir süre sonra küçük köpek yavrusundan bıkmış ve gitmesine izin vermişti.

Şimdi araba durmuştu, karşısında oturan Dionysos hiçbir şey yapmıyordu.

Dışarıda, Iris sadece bir ağaç kümesini ve bir kilisenin kemerini seçebiliyordu. Binanın geri kalanı ya yıkılmış ya da taş için yamyamlaştırılmıştı.

Çok uzağa gitmemişlerdi, bu yüzden Londra'nın ötesine geçmiş olamazlardı.

Iris, Donna Pieri'nin eve sağ salim varıp varmadığını merak ediyordu. Valente'yi arabayı sürerken görmüştü, Donna Pieri de yanındaki kutunun üzerindeydi. Valente omzundan ağır yaralanmış gibi görünüyordu. Yardım gelene kadar atları kontrol edebilecek kadar güçlü olabilecek miydi?

Ya bayılırsa ve atlar kaçarsa?

İçini çekti ve arabayı tekrar inceledi. Hiç silah görememişti. Eğer yalnız kalırsa, Raphael'in arabasında olduğu gibi, koltuklarda bir tabanca saklanıp saklanmadığını kontrol edebilirdi.

Ancak bu pek olası görünmüyordu.

"Kaderin doğası üzerine hiç düşündün mü?" diye sordu Dionysos'un karanlıktaki sesi.

Şimdi kucağında, daha önce adamlarından biri tarafından kendisine uzatılan bir tabancayı gevşekçe tutuyordu.

Iris ona baktı ve adam onu vurmadan önce silahı alıp alamayacağını merak etti.

"Hayır, yapmadım," diye cevap verdi alaycı bir tavırla, her ne kadar adamın monologları için bir partnere ihtiyaç duymadığını artık biliyor olsa da.

"Örneğin," diye devam etti, onun düşüncesinin doğruluğunu kanıtlayarak, "seni kaçırıp eğlencelerime getirmemiş olsaydım, şimdi Dyemore Düşesi olmayacaktın. Bana teşekkür etmelisiniz."

"Yapmazsam beni affedersin," diye mırıldandı Iris. Yüce Tanrım, adam delirmişti.

"Elbette senin ölümüne de aracılık edeceğim," diye devam etti. "Ama bu tamamen ayrı ve farklı bir mesele."

Adam gözlerini kapatıp birkaç dakika sessiz kaldı ve kadın onun uyuduğunu düşünmeye başladı. Eğer tabancayı tutuşunu gevşetirse ...

Sonra tekrar konuşarak onun umutlarını kırdı. "Ama kaderde senden daha derin meseleler var. Bazen babam olmasaydı ne olurdum diye düşünüyorum. Tamamen normal bir adam olabilirdim. Beni sevebilirdiniz, Majesteleri. Bunu bir düşünün."

Iris ürperdi. "Bundan şüpheliyim."

Bu adamdan hoşlandığını hayal bile edemezdi.

"Oh, hadi ama, Majesteleri," dedi. "Ne de olsa kocanızdan çok farklı değilim. İkimizin de babaları eğlenceleri severdi. İkimizin de babası bizi severdi. Tek fark o kaçtı, ben kaçamadım. Bunun için ben mi suçlanmalıyım? Ben sadece bir çocuktum. Hayatının her günü dayak yiyen bir köpek, sonunda dönüp sahibini vahşileştirdiğinde, boğazını parçaladığında, kanıyla beslendiğinde, iç organlarını yalayıp yuttuğunda, bu köpek çılgınlığı için suçlanmalı mı? Köpek masum bir yaratık olmaya başladı."

Iris yutkundu, onun sözlerinden midesi bulanmıştı. Eğer doğru söylüyorsa ve onu doğru anladıysa, o da Raphael gibi istismara uğramıştı ama Dionysos hiçbir zaman sevgi dolu bir teyze tarafından kurtarılmamıştı. Acı çekmeye terk edilmişti ve sonucu da bu olmuştu.

"Demek kadere neden bu kadar ilgi duyduğumu anlıyorsun." Dionysos'un sesi düşüncelerini böldü. "Eğer benim bir

normal, hatta umursamaz bir yetiştirme tarzı olsaydı, belki de bu tamamen farklı bir araba yolculuğu olurdu. Belki de Dyemore'un yerine benim sevgili gelinim olurdun. Bu garip olmaz mıydı?"

Iris, yırtıcı bir hayvanın karşısındaki küçük bir hayvan gibi nefes alış verişinin yavaşladığını hissetti. Düşüncelerinin döndüğü yön hoşuna gitmemişti.

"Ama ben zaten evliyim," dedi kararlılıkla. "Seni merak ediyorum doğrusu. Bir eşiniz var mı? Nişanlın? Sevdiğin biri?"

Dionysos alaycı bir tavırla, "Sen ve ben evliymişiz gibi davranırsak kocan buna çok kızar mı sence?" diye sordu, kadının sorularını tamamen duymazdan gelerek. Sanki dilsizmiş gibiydi.

Iris, Raphael ile yaptığı konuşmayı hatırladı.

-Tecavüz ve yaşayıp yaşamama tercihi hakkında -şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Yaşamın her zaman daha iyi bir seçim olduğu konusundaki ısrarında o kadar pişkindi ki. Asla umutsuzluğa kapılmak için bir neden yoktu.

Vazgeçmek ve kendi canına kıymak.

Ama şimdi, deli bir adamla karşı karşıyaydı, Raphael'in onun tehlikede olduğunu bilip bilmediğini bile bilmiyordu, tecavüze uğramadan ve öldürülmeden önce ona ulaşıp ulaşamayacağını bilmiyordu...

Pekala.

İşler oldukça kasvetli görünüyordu.

Ama meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Hâlâ yaşadığı sürece umut olduğuna inanıyordu. Ne olursa olsun.

Bu deli adam ona ne yaparsa yapsın.

Dionysos'a soğukkanlılıkla baktı ve şöyle dedi: "Sen Raphael'in onda biri kadar bile değilsin. Asla onun yerini almayı umut edemezsin."

Raphael dörtnala koşan, boynu gerilmiş ve köpüklerle beneklenmiş kısrağı kalçalarıyla kavradı. Araba yolunda dörtnala koşmak pervasızcaydı. Bir ata rastlayabilirlerdi.

Her an bir yaya ya da koyun sürüsü olabilirdi. Ama Londra'dan geçerken sabırsızlanmaya başlamıştı. Şehirde sadece tırıs ve bazen de dörtnala gidebiliyorlar, bir yandan da zamanında yetişip yetişemeyeceklerini merak ediyorlardı.

Eğer zamanında yetişebilirse.

Köy yollarına girdikleri anda Raphael atını dörtnala koşturmaya başlamıştı.

Yanında Kyle büyük bir doru ata binmişti ve arkalarında da adamları vardı: Korsikalılar, Kyle'ın eski askerlerinden oluşan üçlü ve Kyle'ın aceleyle topladığı bir düzineden fazla asker - Kral'ın adamları-. Raphael, Kral'ın adamlarını bu kadar kısa sürede nasıl toplayabildiğinden tam olarak emin değildi. Ama Kyle'dan en başta yardım istemesinin nedeni de bu yeteneğiydi elbette.

Güneş batmaya başlamıştı, gece çökerken gökyüzü ateşli bir turuncuya dönüyordu.

Tek görebildiği Iris'in yüzüydü. Gözleri mavi gri ve fırtınalıydı. Acı çekiyordu. Çünkü onu göndermişti. Veda bile etmemişti.

Eğer ölürse...

Bu fikri dikkate almayacaktır.

Dizginleri o kadar sıkı kavramıştı ki, giydiği deri eldivenler bile avuçlarını kesiyordu.

O yaşıyordu. Hayatta olduğu sürece, ne olursa olsun, her şey kaybolmuş sayılmazdı.

Onu bulacak ve kurtaracaktı. Özür dileyecekti. Eğer bu durumu tekrar düzeltecekse dizlerinin üzerine çökecekti. Hayatının geri kalanını onu mutlu etmek için her şeyi yaparak geçirecekti.

İstediği buysa, bu onun gitmesine izin vermek anlamına gelse bile. Sadece yaşaması gerekiyordu.

Çünkü İris'siz bir dünya ışıksız bir dünyaydı.

On Sekizinci Bölüm

Böylece Ann, Kaya Kralı'nın karısı oldu, ancak bu işle pek bir ilgisi yoktu. Tencere her zaman güveçle doluydu, bu yüzden yemek yapmasına gerek yoktu. Besleyecek tavuk, sağacak inek ya da eğirecek yün yoktu. Geceleri Kaya Kralı kaba yatağını indirir ve önce Ann'in girmesine izin verirdi. Sonra mumu üfler ve Ann onun soyunuşunu dinlerdi. ve yatağın yanına girdi. Kolları güçlü ve sıcaktı....

-Rock King'den

Iris, kucağında uyuyan Tansy ile kilise harabelerindeki Dionysos'un arkasından yürürken tökezledi. Güneş sadece birkaç dakika önce batmış ve karanlık hızlı ve uğursuz bir şekilde çökmüştü.

Dionysos'un kiraladığı iki düzineden fazla kaba görünümlü adam etraflarını sarmıştı. Adamlardan ikisi aralarında büyük bir sandık taşıyordu.

Bilekleri önünde bağlıydı ve hayatından endişe ediyordu. Tüm bunları başlatan kâbusa geri döndüğünü düşünmeden edemiyordu: Kaos'un Lordları'nın Dionysos'larının her şeye başkanlık ettiği şenliklerine.

Bugünün bir şenliğin parçası olmadığı gerçeğini saymazsak. Bugün Dionysos önce kocasını sonra da onu öldürmek istiyordu.

Bunu biliyordu çünkü arabadan ayrılmadan önce ona her şeyi büyük bir zevkle açıklamıştı. Eğer Dionysos

aklı başında olsaydı, aklını koruma savaşını çoktan kaybetmişti.

Dionysos yıkık kilisenin kemerinin yanında durarak, "Şimdi burada kocanla tanışacağız ve burada onun kemiklerini yatıracağız," dedi. Sandığı taşıyan iki adam sandığı bir gümbürtüyle yere bıraktı. "Dyemore'ların sonuncusu için bu unutulmuş kilisenin kalıntılarında uygun bir yer olduğunu düşünüyorum." Ona döndü ve başını eğdi. "Kocanızın yanına gömülmek ister misiniz?"

Parmakları Tansy'nin kürkünde titriyordu ama günler önce bu adamın onurunu almasına izin vermeyeceğine dair ettiği yemini hatırladı.

Şimdi yeminini değiştirmek için bir neden görmüyordu.

Iris çenesini kaldırdı. Kökleri neredeyse Fatih dönemine kadar uzanan bir aileden gelen bir hanımefendiydi. Ve şimdi de Raphael'in karısıydı. Bir düşes. "Eninde sonunda, ama bu gece değil."

Dionysos başını salladı. "Korkarım bu gece olacak, Majesteleri." Döndü ve yolun kilise kalıntılarının yanından geçerek bir dönemeçte kaybolduğu yeri işaret etti. "İşte Londra yolu. Doğal olarak Dyemore'un oradan gelmesini bekliyor olmalıydık. Ama kocanız kurnaz bir tip olduğundan şüphesiz başka bir yol deneyecektir. Sanırım... Evet, o yolu deneyeceğine inanıyorum." Dionysos harabelerin yanındaki karanlık ormanı işaret etti. "O halde ağaçlara keskin nişancılar yerleştirmiş olmam çok iyi bir şey."

Dudaklarını yaladı. "Raphael'le konuşmak istediğini sanıyordum? O yokken çektiğin tüm acıları ona anlatmak istemiyor muydun?"

Tansy uyandı ve Iris onu çimlerin üzerine bıraktı.

"Artık buna gerek duymuyorum," diye cevap verdi Dionysos umursamazca. "Kurdumuz için güzel bir kuzu olacaksın."

Dionysos cebinden tabancasını çıkardı ve silahı inceledi, kısa namluya baktı ve

sonra horozu kaldırdı.

Ona döndü. "Artık uzun sürmez. Gün batımına kadar işimizi bitirmiş ve akşam yemeğine yetişmiş oluruz ya da en azından ben öyle yapacağım."

"Nereye?" diye sordu.

"Oh, yeterince iyi biliyorsun," diye cevap verdi göğsünü tekmeleyerek. İçinde bir şey inliyor gibiydi. "Grant House."

Tansy işini bitirdi ve sandığı incelemek için tırıs gitti, dibini ilgiyle kokladı.

Iris dehşet içinde sandığa baktı. Tekrar

Dionysos'a baktı.

Yüzü ona dönüktü ve o korkunç maskenin arkasından kendisine bakan gözlerini neredeyse görebiliyordu. "Köpeklerin harika bir koku alma duyusu vardır."

Dionysos'un adamlarından biri koşarak ona yaklaştı. "Ağaçların arasından biri geliyor."

Dionysos başını salladı. "Çok iyi."

Adamı arkasını döndü.

Ve Iris, Raphael'in bir tuzağa düşmesine izin

veremeyeceğini biliyordu.

Dionysos'a doğru koştu ve silahın bulunduğu kolu yakalayarak yana çevirmeye çalıştı. Ama o daha güçlüydü elbette.

Tabanca aralarında patladı.

Bir planları vardı ve bu iyi bir plandı ama silah sesini duyunca Raphael eski kilise kalıntılarına doğru koşmaya başladı.

Nişancılar ağaçlardan ateş ettikçe etrafındaki toprak havalandı ama koşan bir adamı vurmak neredeyse imkânsızdı.

Arkasından Kyle küfretti.

Raphael ormandan gelen silah seslerini ve bağırışları duyabiliyordu. Kyle ve askerler gizli nişancıların icabına bakıyorlardı.

Korsikalıların tek bir emri vardı: Düşeslerini kurtarmak. Raphael başka hiçbir şeyin bundan daha önemli olmadığını açıkça belirtmişti.

Ağaçların arasından fırladı ve Valente ile Bardo'nun dört adamla kıyasıya dövüştüğünü gördü. Daha uzakta, Iris Dionysos'un kollarındaydı ve ...

Kadının yüzünde kan vardı. Bu manzara karşısında neredeyse tökezliyordu.

Yan taraftan iri yarı bir adam ona doğru geldi.

Raphael kükredi ve adamın suratına dirsek

attı. Iris sendeledi ve düştü.

Dionysos onu karşılamak için döndü. Bir şey söylemek için ağzını açtı.

Raphael onu yere düşürdü.

Etraflarında kan yağıyordu. Silah sesleri ve çığlıklar. Bir savaşın içine hapsolmuşlardı.

Raphael Dionysos'un üzerinden atladı ve karısını yakaladı. "Iris! Neren yaralı?"

Ellerini çılgınca başının üzerinde gezdirerek yarayı bulmaya çalıştı.

"Raphael!" Ellerini tuttu. "Kurşun kulağının bir kısmını uçurmuş. Bu benim kanım değil."

"Tanrı'ya şükürler olsun." Onu bir an tuttu, sevgili yüzüne baktı. Sonra onu yere itti. "Yerde kal."

Dionysos sürünerek uzaklaşmaya çalışıyordu.

Raphael, Iris'i ondan almaya cüret eden canavarın üzerine çıktı. Kolunu geri çekti ve altındaki adamın boğazına vurdu.

Dionysos boğuk bir ses çıkardı ve onu uzaklaştırmaya çalıştı.

Raphael ona tekrar vurdu. Ve tekrar.

Dionysos'un elinde küçük bir bıçak parladı.

Raphael onu uzaklaştırdı.

Ve vurmaya devam etti.

Ta ki parmak eklemlerini hissetmeyene kadar.

Ta ki altındaki şey artık hareket etmeyene kadar.

Ta ki küçük avuçlar yüzüne bastırılana ve bir ses kulağına, "Aşkım. Raphael. Dur."

O da itaat etti.

Başını kaldırdığında Iris'in yanında diz çökmüş olduğunu gördü, güzel yüzüne kan bulaşmıştı ve gözleri yaşlarla doluydu.

O gözyaşlarını oraya koyduğu için o şeyi tekrar yumruklamak istedi.

Onun yerine kendi kanlı elini uzatıp kızın yanağına dokundu. "Sana yerde kalmanı söylemiştim."

Gülümsedi. "Senden bile iyi emir alamıyorum."

Onu kollarının arasına aldı ve manastırın yıkıntılarına bakarken tatlı karısına sarıldı. Bardo artık hareket etmeyen, yere düşmüş bir adamı tekmeliyor, Valente ise başka bir Korsikalının sırtına vurup gülüyordu. Çatışma sona ermişti. Adamları bir bütün gibi görünüyordu.

Kyle, mahkûmları bağlayan adamlarını denetliyordu.

Raphael izlerken, Kyle onun bakışlarıyla karşılaştı ve başını salladı.

Raphael başını eğdi. Adama borçluydu. Adama ödeyebileceğinden çok daha fazlasını borçluydu.

Bu düşünceyle kolları Iris'in etrafında sıkılaştı.

"Ubertino'yu öldürdü," dedi ve hıçkıra hıçkıra ağladı. "Ah, zavallı, zavallı Ubertino!"

Onun saçlarını okşadı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu, o yüzden hiçbir şey söylemedi.

Valente aniden ortaya çıktı. Yanağında kötü bir yara vardı ve hala yaralı kolunu tutuyordu ama paltosu sanki içinde bir şey saklıyormuş gibi kabarmıştı.

Genç Korsikalı Iris'in önünde diz çöktü ve belli belirsiz gülümsedi. "Majesteleri."

Paltosunun üstünü açtı ve yavru köpeğin kafası dışarı fırladı.

"Oh!" dedi Iris. "Oh, Tansy. Teşekkür ederim Valente." Iris yanaklarını silmeye çalıştı. Sadece gözyaşlarını ve kanları biraz çamura buladı ama Raphael bunu ona söylemeyecekti. Yavru köpeğe uzandı. "Silah sesini duyunca kaçtı. Onu bulduğun için teşekkür ederim. Sen bulmasaydın kaybolmuş olacaktı. Tansy ölebilirdi."

Yavru köpeği bağrına bastı ve minik hayvan yüzünü yalarken yeniden hıçkıra hıçkıra ağladı.

Valente Raphael'e baktı, gözleri alarmla irileşmişti.

Raphael onu rahatlatmak için başını salladı. "Düşes iyi. Onun küçük köpeğini bulmakla iyi ettiniz. Çok minnettar ama aynı zamanda yaşadığı çileden dolayı yorgun ve korkmuş durumda. Adamları topla da Londra'ya ve Chartres Evi'ne dönelim."

Valente, "Evet, Ekselansları," diye cevap verdi ve bir an için Raphael'in göğsü sıkıştı.

Ubertino'ya bu emirleri vermeye alışkındı. Yakında Ubertino'nun yerine hangi adamını koyacağına karar vermesi gerekecekti.

Raphael ayağa kalktı ve Iris'in kalkmasına yardım etti.

Kyle onun ayağa kalktığını gördü ve hızla yanına yürüdü. "İyi misin, Iris?"

Titreyerek başını salladı. "Olacağım, sanırım. Teşekkür ederim, Hugh."

Ona gülümsedi ve sonra Raphael'e baktı. "Sanırım hepsini topladık." Yerdeki yığına bir göz attı. "Dionysos mu?"

"Evet." Raphael bakmaya zahmet etmedi. Kyle maskeyi çıkarmak için eğildi.

Andrew Grant sağ kulağı patlamış ve gözleri yarı kapalı bir şekilde yatıyordu. Belli ki ölmüştü.

Kyle başını kaldırıp Raphael'e baktı. "Peki ya kardeşi?"

Raphael cevap vermeden önce Iris, "Bence bagaja bakmalısın, Hugh," dedi.

Kyle ona sert bir bakış attıktan sonra bagaja doğru ilerledi ve kapağı açtı. "Tanrı'nın kanı!"

Diz çöktü ve elini içeri soktu.

Raphael bakmak için yaklaştı ve Iris'in içeriyi görmesini engelledi.

Vikont Royce bagajda çıplak yatıyordu. Durumuna bakılırsa saatlerdir oradaydı. Saçlarında kan pıhtılaşmış ve vücudunu çürükler kaplamıştı.

"Yaşıyor mu?"

"Zar zor." Kyle ayağa kalktı ve askerlerden birine el salladı. "Adamımı getir, gri saçlı olanı."

Asker başını salladı ve koşarak uzaklaştı. Kyle sandığa geri döndü. "Kardeşi bu mu?"

"Evet," dedi Raphael acımasızca.

"Kaos Lordlarını birlikte mi yönetiyorlardı?"

"Hayır, Lordlara sadece Andrew liderlik etti," dedi Iris. Yüzü Tansy'nin kürküne gömülmüştü. "Ve... Lord Royce küçükken Andrew'u taciz etmişti, babasıyla birlikte. Sanırım Andrew ondan nefret ediyordu. Lord Royce muhtemelen bunun farkında bile değildi."

"Bunu nereden biliyorsun?" Raphael yumuşak bir sesle sordu.

"Çok konuştu," diye yanıtladı Iris. "Buraya gelirken." Birden başını kaldırdı. "Donna Pieri! O iyi mi?"

"Evet," dedi Raphael. "O iyi, ama biraz sinirli." Iris'i inceledi. Solgundu ve kollarında sallanıyordu. Onu eve götürmesi gerekiyordu.

Raphael Kyle'a baktı. "Sen ve adamların bununla başa çıkabilecek misiniz?"

"Evet." Kyle başını salladı ve sonra içini çekti. "Artık Dionysos'un kim olduğunu bildiğimize göre, evini aramalı ve Kaos'un diğer Lordlarını bulmaya başlamalıyım." Raphael'e ihtiyatla baktı. "Bu konuda yardım etmek isteyeceğini umuyorum."

"Evet." Raphael Andrew'a baktı ve Dionysos'u yok ettiği için aciliyet duygusunun azaldığını fark etti. Yine de. Tüm Kaos Lordlarını temizlemek önemliydi. "Teşekkür ederim."

Kyle'ın gözleri yarı uykulu bir halde başını Raphael'in omzuna dayamış olan Iris'e kaydı. Gülümsedi. "Teşekkür etmene gerek yok."

Raphael tartışmak için ağzını açtı... ve sonra sadece başını salladı.

Belki de Kyle'dan tamamen hoşlanmıyordu.

Raphael başını sallayarak karısını kollarına aldı ve arabaya doğru ilerledi.

On Dokuzuncu Bölüm

Bir gün kulenin kapısını bir adam çaldı. Parçalanmış bir ruhun ve şeytanların umutsuz hikayesini anlattı. O Kaya Kralı'nın bu iblisleri öldürmesi ve parçalanmış ruhu geri getirmesi şartıyla tüm dünyevi varlığını Kaya Kralı'na vereceğine yemin etti.
Ann kocasının taş zırhını giyip çorak topraklara doğru ilerleyişini izledi. Kaya Kralı gideli iki hafta olmuştu ve geri döndüğünde kolu kırık ve kanlı bir şekilde asılı duruyordu....

-Rock King'den

Iris ertesi sabah erkenden Chartres Evi'ndeki düşesin yatak odasında uyandı. Kıpırdamadan durdu ve onu uyandıracak ne duyduğunu düşünmeye çalıştı. Yağmur damlaları pencerelere çarpıyordu ama bu onu alarma geçirecek kadar yüksek değildi.

Bir kaza daha oldu.

Tansy'nin sızlanmasıyla aynı anda yataktan fırladı. Iris yavru köpeği görmezden gelerek soyunma odasına koştu.

Dükün yatak odasının kapısı aralıktı.

Dikkatle açtı ve içeri baktı.

Yatak odası darmadağınıktı. Yatak parçalanmış, camlar yere saçılmış ve çekmeceler şifonyerden sökülmüştü.

Raphael gömleği, pantolonu ve paltosuyla ateşin yanında durmuş, kükremesini izliyordu. Yalınayaktı. Siyah saçları uzundu ve

Yüzü ipeksi bir hal almıştı ve hiç bozulmamış tarafı ona dönüktü. Bu açıdan bakıldığında, doğaüstü düşünceler içinde kaybolmuş bir şair olabilirdi.

Ona döndü ve illüzyon bozuldu.

Yanına gitti ve alevlerin bir eskiz defterini tükettiğini gördü.

"O bir canavardı," diye mırıldandı Raphael, dumanlı sesi uykudan ya da başka bir şeyden boğuklaşmıştı. "Andrew Grant'ten bile daha büyük bir canavardı. Babam sadece masumları avlamakla kalmadı, onları birer canavara dönüştürdü."

Yatağın yanındaki masaya doğru yürüdü ve bir çekmece çıkardı. İçinde bir bıçak vardı ve Iris'in kalbi telaşla yerinden fırladı.

Raphael bıçağı aldı ve babasının portresine gitti. Bıçağı başının üzerine kaldırdı ve boyalı yüze saplayarak resmi parçaladı. Boyayı ve tuvali yırttı, alttaki çerçeveye kadar kesti. Sonra kenar boyunca kesmeye başladı, tabloyu parçalara ayırdı. Onları ateşin üzerine fırlattı.

Ateş duman çıkarmaya
başladı. Sonra dondu.

"Raphael?" Ona doğru gitti ve elini nazikçe koluna koydu.

Çerçeveye bakıyordu. İçeride, boyalı tuvalin bulunduğu yer ile çerçeveyi kapatan destek arasında, çerçevenin bir köşesine sıkışmış ince bir kitap vardı.

Raphael onu çıkardı ve açtı.

Iris kitaba baktı. Korkunç bir şeye hazırdı. Belki daha fazla eskiz, belki de daha kötü bir şey.

Bunun yerine, yanlarında tarihler ve notlar bulunan düzenli isim sıraları vardı.

Raphael'in omzunun üzerinden bakmak için
eğildi. İlk satır okunuyordu:

Aaron Parr-Hackett İlkbahar 1631 Porsuk ö. 1650

Iris listeyi tararken nefesini içine çekti. Düzinelerce isim vardı.

"Kaos Lordları'nın isim defteri," dedi Iris. "Hugh bunu daha önce bulduğunu sanıyordu ama belli ki elindeki isim listesi tam değildi."

Raphael kitabın sayfalarını karıştırdı. Bazıları şok edici yüzlerce isim vardı. Boş sayfalara gelene kadar tarihler ilerledi.

Son kayıt "İlkbahar 1741" tarihini taşıyordu.

Raphael deftere bakarak, "Kendime Kaos Lordlarının hâlâ var olduğunu bilmediğimi söyledim," diye fısıldadı. "Ama tabii ki yalan söylüyordum. Nasıl ölmüş olabilirler ki? Onca kötülük kendi kendine yok olup gitmez. Daha önce geri dönmeliydim. Babam hâlâ yaşarken onları yakıp kül etmeliydim. Onunla yüzleşmeliydim. Ama ben bir korkaktım." Kitabı kapattı. "Ben bir korkağım."

"Hayır, değilsin," dedi Iris şiddetle. "Sen beni kurtardın. Dionysos'u indirdin. Sen-"

Ona baktı, ağzının köşesi -yara izi olmayan ve bükülmemiş tarafı- kendinden iğreniyormuş gibi görünen bir şekilde kıvrıldı. "Dionysos tek bir adamdı. Çok büyük bir adam bile değildi. Babası ve ağabeyi tarafından defalarca tecavüze uğrayıp dövülen ve bu yüzden delirene kadar dövülen Andrew Grant'ti. Böylesine zayıf bir adamı öldürmek bir kahramanın yapacağı bir şey değildir. Bir korkağın yapacağı bir şeydir."

Defteri yere bıraktı ve odadan çıktı.

Iris bir dakika şaşkın şaşkın baktıktan sonra, üzerinde sadece kombinezonu olduğu halde aceleyle onu takip etti. "Nereye gidiyorsun?"

"Korsika'ya dönüyoruz," dedi.

Tökezleyerek durdu. "Hemen mi?"

Merdivenlerden inmeye başlarken dönmedi bile. "Evet."

"Ama hiç kıyafetim yok," dedi aptalca.

Durakladı, ama hâlâ onunla yüzleşmedi. "Benimle gelmiyorsun."

Merdivenlerden inmeye devam etti.

Şok içinde ona baktı. Ama o kadar yol kat etmişlerdi ki... Kaçırılmıştı -yine- ve adam onu kurtarmış ve iki adamı öldürmüştü.

Bir an için sadece oturup ağlamak istedi. Bu hiç adil değildi.

Bu savaşı tekrar vermek zorunda kalmamalıydı. Aşk bu kadar zor olmamalı.

Ama Raphael şimdi merdivenlerin dibine yaklaşıyordu ve eğer hareket etmezse gözden kaybolacaktı.

Ve onu kaybedebilir.

Ne kadar zor ya da ne kadar inatçı olursa olsun bunun olmasına izin veremezdi.

Kocasının peşinden merdivenlerden aşağı koştu. Ve onun arka kapıyı, bahçeye açılan kapıyı açtığını görünce -Ve yağmura doğru yürürken, o da tufanın içine adım attı.

"Bekle," diye seslendi. "Bekle!"

Döndü. Yağmur yüzünden aşağı akıyordu. "Geri dön."

Başını salladı, yağmur damlaları burnuna ve çenesine sıçradı. "Hayır. Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim."

Gözlerini kapadı ve yüzünü gökyüzüne doğru eğdi, sanki katlanması gereken bir şey daha varmış gibi. Sanki omuzları korkunç bir baskı altında eğiliyordu.

"Iris," dedi, "ben lekeliyim. O beni becerdi, Iris. Babam beni becerdi. Bunun Andrew Grant'e ne yaptığına bak. Delireceğim güne kadar beklemek ister misin?"

"Ama yapmayacaksın," dedi şaşkınlıkla.

Başını iki yana salladı. "Sedir ağacı kokusu aldığımda nefes alamıyorum. Aklı başında bir adam böyle mi davranır?" Gözlerini açtı ve ona baktı. "Benimle evlenmen için seni zorladım. Bencillik ettim. Şimdi gitmene izin veriyorum. Evlerim, mülklerim, İngiliz paralarım senin olabilir. Seni bir daha asla rahatsız etmeyeceğim. Sadece Korsika'ya gitmeme izin ver."

"Bunu yapmana izin veremem," dedi kızgın bir şekilde. "Sen benim kocamsın. Ben de senin karınım. Seninle evlendim. Şimdi bundan kaçmaya çalışma."

"Burada seninle kalamam," dedi sertçe. "Sen çok fazla baştan çıkarıcısın. Bunu zaten kanıtladın."

Elini uzattı, avuç içi yağmurla doldu. "O zaman günaha teslim ol."

Gözlerini kaçırdı. "Çok kolaymış gibi söylüyorsun. Ama öyle değil.
Anlamıyorsunuz."

"O zaman anlamamı sağla," diye bağırdı çaresizlik içinde. "Neden? Neden benimle birlikte olamıyorsun?"

"Çünkü ben kötüyüm," diye bağırdı. "Babadan oğula geçiyor, sonsuza kadar. Çocuğumuza saldırıp saldırmayacağımı asla bilmeden bekler miydin? Çocuğumuza ne zaman saldıracağımı?"

"Sen bir çocuğa saldırmazsın," dedi Iris şaşkınlıkla. "Raphael, yapmayacağını biliyorum."

"Neden olmasın?" Ellerini gürleyen gökyüzüne doğru kaldırdı. "Neden olmasın? Damarlarımda canavarların kanı var. O beni sevdi." Kollarını indirdi. "O beni sevdi."

Kesik kesik bir nefes aldı. "Ve ben... ben onu sevdim."

Kalbi kırıldı. Iris'in gözleri, yanaklarındaki soğuk yağmura karışmak üzere dökülen sıcak gözyaşlarıyla doldu.

Raphael'in çamurlu zeminde dizlerinin üzerine çöküşünü, omuzlarının çöküşünü ve ellerinin çamurda açık kalışını izledi. "O benim babamdı. Onu öldüremezdim. Bunu yaptıktan sonra bile. Onu öldüremedim." Çamurlu saç tellerinin arasından ona baktı. "Bana güvenemezsin, Iris. Ben bir canavarım. Bir iblisim. Beni ait olduğum yere geri gönder. Beni cehenneme gönder."

Hıçkıra hıçkıra ağladı ve dizlerinin üzerine çöktü, onunla yüzleşti, onu kollarıyla sardı ve alnını onunkine yasladı. "Sen bir iblis ya da canavar değilsin. Sen benim sevgili kocamsın. Seni tanıyorum ve sen baban değilsin. Sen iyi, nazik ve yiğit birisin. İnatçı, zeki ve bazen de çok zekisin. Hiçbir çocuğumuzu incitmeyeceksin, söz veriyorum."

Adamın başı kadınınkine eğikti, yağmur adamın alnından kadının yanaklarına akıyor ve ikisinin de çenesinden damlıyordu.

Onu seviyordu, bunu artık biliyordu. Bu özlem, bu hiç bitmeyen istek buydu.

Tüm olanlara, olduğu her şeye rağmen ona nasıl inandığını bilmiyordu ama minnettardı.

Başını eğdi, tatlı dudaklarını dudaklarına götürdü, onun yardımını ve kendisine olan inancını içti. Kız onun ışığı, umuduydu ve Stygian umutsuzluğunun derinliklerinden çıkış yolunu gösteriyordu.

"Iris," diye mırıldandı ıslak dudaklarına, "benim ışıltılı karım, aşkım, hayatım. Bana olan inancına layık olmaya çalışacağıma söz veriyorum. Başka türlü yapabileceğimi sanmıyorum, çünkü seni terk edersem pişman olur ve ölürüm. Kör ve yalnız olurdum, karanlıkta ulurdum. Sensiz deliridim."

Ağzını tekrar yakaladı, dudaklarını açmaya zorladı, dilini içine kaydırdı, onu kendisininmiş gibi sahiplendi.

Karanlıktan aydınlığa.

Nefes nefese kendini ondan ayırdı, soğuk ıslak parmakları çenesine değiyordu, kirpiklerinde yağmur damlaları boncuk boncuktu. "Bana inanacak mısın, Raphael? Evliliğimizi ve bir aile olmamızı kabul edecek misin?" Fırtına mavisi gözleriyle ona baktı, ondan emin oluşu korkunçtu. "Gerçekten benim kocam olacak mısın?"

"Evet," diye yemin etti ve onu kollarının arasına aldı.

Yirminci Bölüm

Kaya Kralı adama taş bir kafesin içinde bembeyaz parlayan yırtık ruhunu verdi ve adam minnettarlıktan kendinden geçti.
Ann adamın gidişini izledikten sonra kocasına, "Sana borçlu olduğu servetle ne zaman dönecek?" diye sordu.
Kaya Kralı içini çekti. "Yapmayacak. Asla yapmazlar."
Kolundaki kanın kırmızısı dışında gri ve sert bir ifadeyle ona baktı. "O zaman neden onlara yardım ediyorsun?"
Siyah gözleri biraz daha az soğuk görünüyordu. "Çünkü biri yapmalı." ...

-Rock King'den

Raphael, Iris'i bahçe kapısından geçirdi ve tüm yasaklayıcı ataları izlerken merdivenlerden yukarı çıkardı.

Umurunda değildi.

Kadın onun boynuna sarıldı, tırmanırken yüzüne baktı, sanki bu onların gerçek düğün gecesiymiş gibi hissetti. Adam onu koridordan geçirip yatak odalarına götürdü ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Sonra onu karşısına aldı ve çırılçıplak kalana ve titreyene kadar vücudundaki sırılsıklam giysileri çıkardı.

Soyunma odasında bezler buldu ve onu dikkatlice kuruladıktan sonra yataklarına, yorganın altına girmesi için ısrar etti.

Adamın giysilerini çıkarışını izledi. Bezi kabaca kendi üzerinde ovuşturdu ve sonra bir kenara attı. Çıplaktı

penisi kalçalarının arasında ağırlaşarak yatağa doğru yürüdü.

Doğrulup önce onun tamamen erkek olan kısmına, sonra da gözlerine baktı. "Bırak beni."

Yatağın kenarında durakladı.

Uzandı ve onu avucunun içine aldı, yumuşak tenini hissetti. Sıcaklığını. O izlerken penis doluyor, ellerinin arasında uzuyor, parmak uçlarının altında nabız gibi atıyordu. Sünnet derisinin gerildiğini ve penisinin kırmızı ve ıslak gözünün ortaya çıkmaya başladığını gördü.

"Iris," diye homurdandı onun üzerinde.

Ama kadın eğildi, adamın çevresini sararken daha yakından baktı ve yavaşça uzunluğunu okşadı. Derinin altındaki kas sertti, çok sertti ve damarlar şaft boyunca kıvrılıyordu. Başını parmakladı, oradaki ıslaklığı hissetti ve bir dürtüyle başparmağını ağzına götürüp yaladı.

Birden sırt üstü yattı, Raphael onun üzerindeydi, kristal gözleri onunkilere bakıyordu.

"Bana yaptığın şey," diye homurdandı ve ağzını onunkinin üzerine açtı.

Çıplak teninin sıcak ve canlı olduğunu hissederek yukarı doğru kalktı. Adamın göğsündeki tüyler meme uçlarını gıdıklıyor, adam onu öperken meme uçlarıyla alay ediyordu. Kalçası bacaklarının arasındaydı ve ısrarla ona doğru bastırıyordu. Bacaklarını açmasına ve nefesini kesmesine neden oluyordu.

Adamın omuzlarını kavradı, kaslarının derisinin altında kaydığını hissetti. Harika bir özgürlük duygusu hissediyordu. Bu, bu, gerçekten mutlu olmak böyle bir şey olmalıydı.

Aşkta mutlu olmak

için. Gözlerini açtı.

Yer değiştirdi, başını kaldırdı. Çenesinin alt tarafını öptü. "Şimdi hazır mısın?"

Başını geriye doğru eğdi. "Evet." "O zaman şimdi sikimi içine sok, Karıcığım."

Bacaklarını araladı ve aşağı uzanarak o sıcak et parçasını kavradı. Islak olduğu girişine yerleştirdi.

Başını kaldırıp ona baktı. "Seni seviyorum, Raphael."

Iris'in gözlerinin içine baktı ve tek bir hareketle kabzasına kadar içine gömüldü. Tamamen oturduğunda, teni onunkinin içinde, bir erkeğin bir kadınla olabileceği kadar yakın bir şekilde ona bağlandığında durakladı ve "Sen benim karım ve aşkımsın, Iris. Sensiz ben ölürüm."

Kendini tamamen onun üzerine uzanacak şekilde alçalttı, vücudu onunkini kapladı ve hareket etmeye başladı. Yavaşça sallanıyordu. Neredeyse hiç itmiyordu.

Hareketler o kadar ince ama o kadar doğruydu ki neredeyse onu çıldırtacaktı.

Iris'in nefesi kesildi ve bacaklarını Iris'in bacaklarına dolayarak vücudunu Iris'in vücuduna kilitledi, böylece birlikte hareket ettiler.

Taşlama.

Omuzları terden parlıyordu. Gözleri vahşiydi ve sikini kızın içine sokarken dişlerini sıkıyordu. Onun ve kendisinin zevkini arıyordu.

Uzun ve alçak sesle inledi, eğilmek, çırpınmak, çığlık atmak istiyordu. Bunun yerine ağzını açtı ve adamın omzunu ısırarak tuzun tadını aldı.

Tadına bakmak istiyorum.

Sonra nefesi kesildi. "Lütfen."

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadı kulağına, bir karabasan, karanlık ve canlı ve onun içinde. "Söyle bana. Neye ihtiyacın var?"

"I ..." Ağzı açıldı, tek kelime etmedi.

"Söyle bana," dumanlı sesi onun etrafında

kıvrıldı. "Sen."

Kıkırdadı, karanlık ve alçak sesle.

"Bu mu?" Adam kısa ve sert bir şekilde kadının içine girdi, darbenin etkisiyle kadının vücudunda zevk sarsıntıları oluştu. "Evet, bu," diye mırıldandı kendi kendine sanki memnunmuş gibi ve tekrar yaptı.

Ve tekrar.

Aralarındaki sıcaklık alevlenene kadar. Ta ki sıcak sıvının uzuvlarını yıkadığını hissedene kadar. Başını kaldırıp onun gri gözlerinin neden duygusuz olduğunu düşündüğünü merak edene kadar.

Onu tutkuyla izliyordu. Şehvetle. Çok büyük bir aşkla.

Gözlerinde yaşlar hissetti.

Adam onun üzerinde inliyor, kalçaları ritimsiz bir şekilde sarsılıyordu ama bir yandan da o gözlerle onu izliyordu.

Ve sonunda sakinleşip terli alnını onunkine dayadığında, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Sonsöz

Günler geçiyor ve zaman akıp gidiyordu, sonunda bir yıl ve bir gün geçmişti.
Ann yanında getirdiği birkaç şeyi çorak araziye götürdü. Her şey küçük bir çuvala sığmıştı. Annesinin pembe taşı hariç hepsi. Onu elinde tutuyordu.
Kaya Kralı'na döndü. "Ben gidiyorum o zaman."
Acımasız kulesinin kapısının yanında oturuyordu ve başını kaldırıp bakmadı. "Gerçekten de."
Tereddüt etti. Ona hiç şefkat göstermemişti ama kolları gece boyunca sıcak gelmişti. "Bana veda edecek misin?"
"Elveda, karım."
Bir adım attı, ama sonra dönerek tekrar onunla yüzleşti. "Benimle gelebilirsin!"
Sonunda ona baktı, siyah gözleri ciddiydi.
"Hayır, yapamam."
Ann kaşlarını çattı. "Neden olmasın?"
"Çünkü burada kalmakla lanetlendim," diye yanıtladı basitçe.
Ona baktı, bu sert, gri adama. Çirkin siyah kuleye ve etrafındaki çorak manzaraya baktı.
Sonra babasının kulübesinin bulunduğu yere baktı. "Geri geleceğim."
"Hayır," dedi nazikçe, "yapmayacaksın."
Tartışmak istedi ama onun haklı olduğunu biliyordu.
Kimse ona geri dönmedi.

O anda kalbi onun için kırıldı.
Ann küçük çuvalını bıraktı. "O zaman seninle kalacağım." Adamın gözlerinde ikinci kez şaşkınlık gördü. "Ne?"
Başını salladı. "Karın olarak burada seninle kalıyorum."
Ayağa kalktı, yumrukları sıkılıydı. "Ne kadar süreyle?"
"Her zaman için." Ve annesinin pembe çakıl taşını ona uzattı.
Bu sözleri söylerken ayaklarının altındaki zemin titredi. Kule sarsıldı ve yıkıldı, kayalar toprak tarafından yutulmak üzere aşağı yuvarlandı. Etraflarında yeşil çimler, yemyeşil ağaçlar ve mavi dereler yerden yükselerek donuk kayaları bastırdı. Bir zamanlar kara kulenin çömeldiği yerde, parlayan altın-beyaz bir kale duruyordu.
Kapılar açıldı ve askerler, süslü elbiseler giymiş kadınlar, çiftçiler ve kasaba halkı, çocuklar ve yaşlı kocakarılardan oluşan bir insan kalabalığı dışarı akın etti.
Ann şaşkınlıkla Kaya Kralı'na bakmak için döndü ama o da değişmişti. Daha önce kasvetli gri ve siyah olan saçları şimdi parlak bir kahverengiydi ve gözleri masmavi parlıyordu. Kırmızı, yeşil ve mor tonlarında ince kadife giysiler giyiyordu ve Ann onun önünde diz çöktü, çünkü onun bir kral olduğunu biliyordu.
Ama Kaya Kralı gülümsedi ve onu önünde durması için ayağa kaldırdı. "Tatlı Ann, karım, kraliçem. Beni, halkımı ve topraklarımı bağlayan yedi yüz yıllık bir laneti bozdun. Bunca lanetli yılımda senin kadar nazik ve sevgi dolu birini tanımadım. Sen
yanımda kal ve sevgili gelinim olarak krallığımı benimle birlikte yönet?"
"Evet," dedi Ann. "Ve bence, eğer sen de kabul edersen, en az bir düzine çocuğumuz olmalı ve sonsuza dek mutlu yaşamalıyız."
"Bilge kadın," dedi Kaya Kralı ve kraliçesini öptü.
-Rock King'den

BEŞ YIL SONRA...

"Burada çiçek açtıklarını biliyor muydun?" Iris kocasına sordu.

Bahar mevsimiydi ve Dyemore Manastırı'ndaki eski katedralin kalıntılarının yanından geçen küçük nehrin kıyısında duruyorlardı. Taş kemer berrak, mavi bir gökyüzüne doğru yükseliyordu ve aşağıda, bir zamanlar katedrali oluşturan dağınık taşlar sarı renkle kaplanmıştı. İngiltere'nin bu bölgesinde yabani olarak yetişen yüz binlerce nergis, eski kalıntıları ele geçirmiş ve kendilerine bir yuva yapmıştı. Manzara muhteşemdi. Nergisler sarı benekli bir dalga halinde dereye kadar yuvarlanıyor ve karşı kıyıya sıçrayarak oradaki küçük ormanın içinde kayboluyordu.

"Hayır," dedi Raphael. "Ya da yaptıysam bile hatırlamıyorum." Yüzünü gökyüzüne doğru kaldırdı, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Artık daha çok gülümsüyordu -sık sık değil elbette, ama Iris'in aşklarından ve bunun getirdiklerinden mutlu olduğunu anlamasına yetecek kadar sık.

Keskin bir havlama sesi başını çevirmesine neden oldu. Tansy çiçeklerin arasından koşarak geldi, neredeyse ondan daha uzun boyluydu, çenesi köpek sevinciyle genişlemişti. Onun arkasında, tombul bacaklarıyla çok daha yavaş ilerleyen Cyril Kontu, nam-ı diğer Johnny, neredeyse üç yaşında ve babasının gözbebeğiydi.

"Anne," dedi Johnny sonunda onun yanına vardığında. "Fwowers."

Yıpranmışlıktan çok daha kötü durumda olan iki nergis tuttu.

"Ne kadar güzel, sevgilim," diye cevap verdi Iris, ikramı alırken. "Nereden buldun bunları?"

Son derece ciddi bir çocuk olan Johnny döndü ve uçsuz bucaksız nergis denizini işaret etti. "Dere."

Ve Iris dünyadaki en harika sesi duydu: yanından gelen derin, zengin bir kıkırdama. Döndü ve kocasına gülümsedi.

Hala karamsar olduğu zamanlar vardı ve arada bir karanlık düşünceler onu tüketiyor gibiydi, ama özellikle Johnny'nin doğumundan beri bu zamanlar giderek daha fazla

daha seyrek. Ve gülmeye başladığında -Johnny'nin ilk doğum gününden hemen önce- İris gerçek neşeyi tatmıştı.

Raphael'in kahkahaları hâlâ o kadar nadirdi ki her birine değer veriyordu. Her biri için minnettardı. Çünkü kocasının umutsuzluktan mutluluğa ulaşmak için nasıl bir yolculuk yapmak zorunda kaldığını biliyordu.

"Baba, hungwy," diye seslendi Johnny ve kollarını buyurgan bir tavırla babasına doğru kaldırdı.

Iris kaşlarını kaldırdı. Johnny babasının boyunu miras almıştı ve sağlam yapılı küçük bir çocuktu. Artık onu taşıyamazdı -bu haliyle taşıyamazdı- ve Raphael'in onu Dyemore Manastırı'na kadar taşıyacak kadar şımartması içten içe onu eğlendiriyordu.

Ama eğilip oğullarını kaldırdı ve omuzlarının üzerine koydu; küçük çocuğun başındaki siyah bukleler ile adamın abanoz bukleleri arasındaki benzerlik açıkça görülüyordu.

Johnny, kendisiyle ilgilenileceğini bilen bir çocuğun kayıtsız memnuniyetiyle yerleşti.

Raphael Iris'e döndü ve şişmiş karnına bakarak kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Manastıra kadar yürüyebileceğinden emin misin? Bugün bu kadar uzağa gelmemeliydik."

Ona gözlerini devirdi. "Ben iyiyim. Bebek en az iki ay daha gelmeyecek."

"Pekâlâ," dedi kocası, "ama yavaş yavaş gideceğiz ve kayaların üzerinden koluma girmeni istiyorum."

"Elbette." Iris parmak uçlarında durdu ve oğullarının ilgili mavi gözlerinin altından onu öptü.

Ve sonra, Tansy yanlarında zıplarken, çay içmek için eve gittiler.